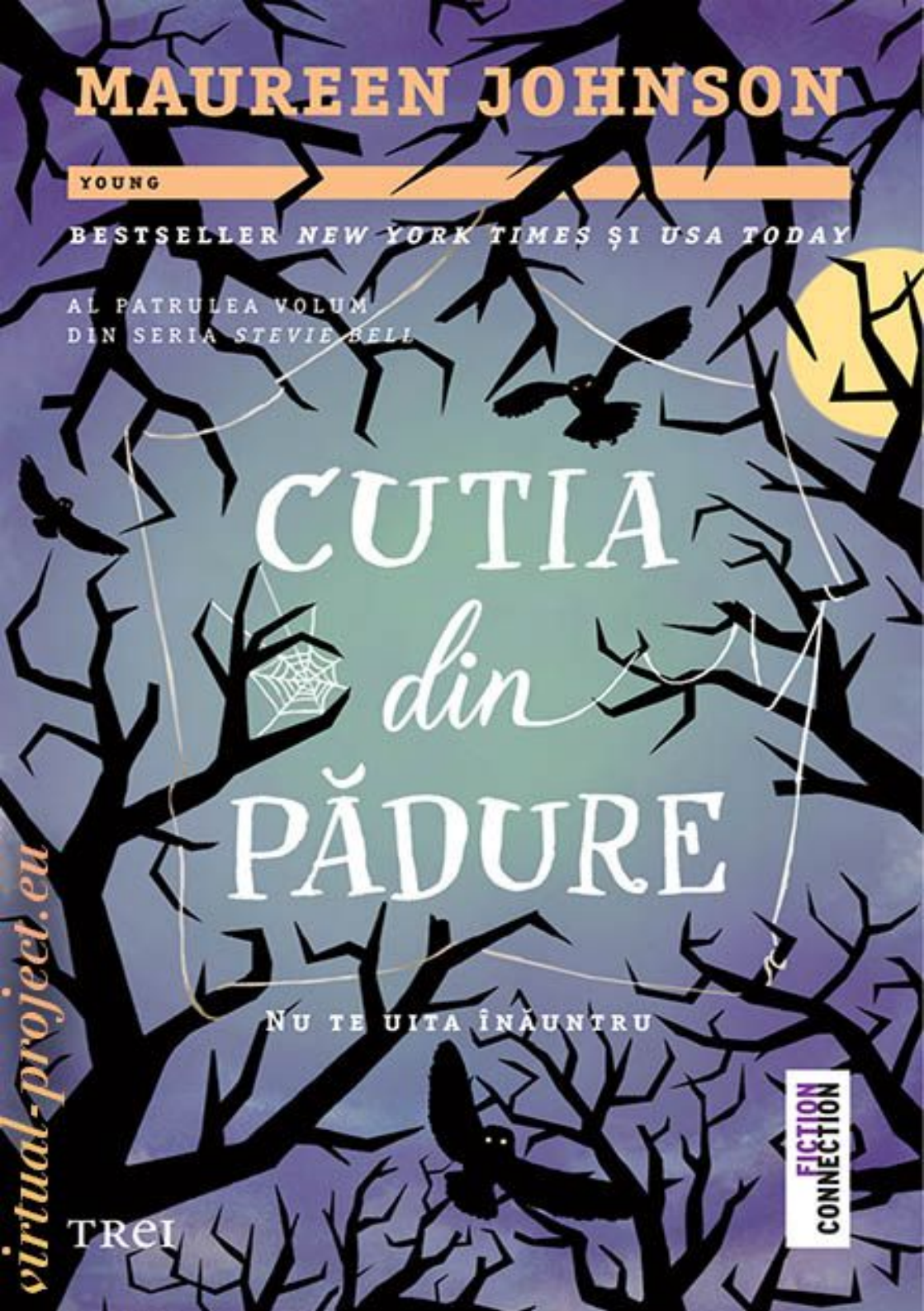
MAUREEN JOHNSON
YOUNG
BESTSELLER NEW YORK TIMES ȘI USA TODAY
AL PATRULEA VOLUM
DIN SERIA STEVIE BELL
CUTIA din PĂDURE
NU TE UITA ÎNĂUNTRU
FICTION CONNECTION
TREI
virtual-project.eu

MAUREEN JOHNSON

CUTIA DIN PĂDURE

— Al patrulea volum din seria Stevie Bell —

Original: *The Box in the Woods* (2021)

Traducere din limba engleză:
CAMELIA GHIOC

virtual-project.eu

— 2022 —

Pentru Billy Jensen, care rezolvă cazuri
de-adevăratelea

Anchetatorul nu trebuie să uite niciodată că are o dublă responsabilitate – să-i dea în vileag pe vinovați, dar și să-i exonereze pe nevinovați. El caută numai informații pure – Adevărul, în Esența lui.

– Frances Glessner Lee

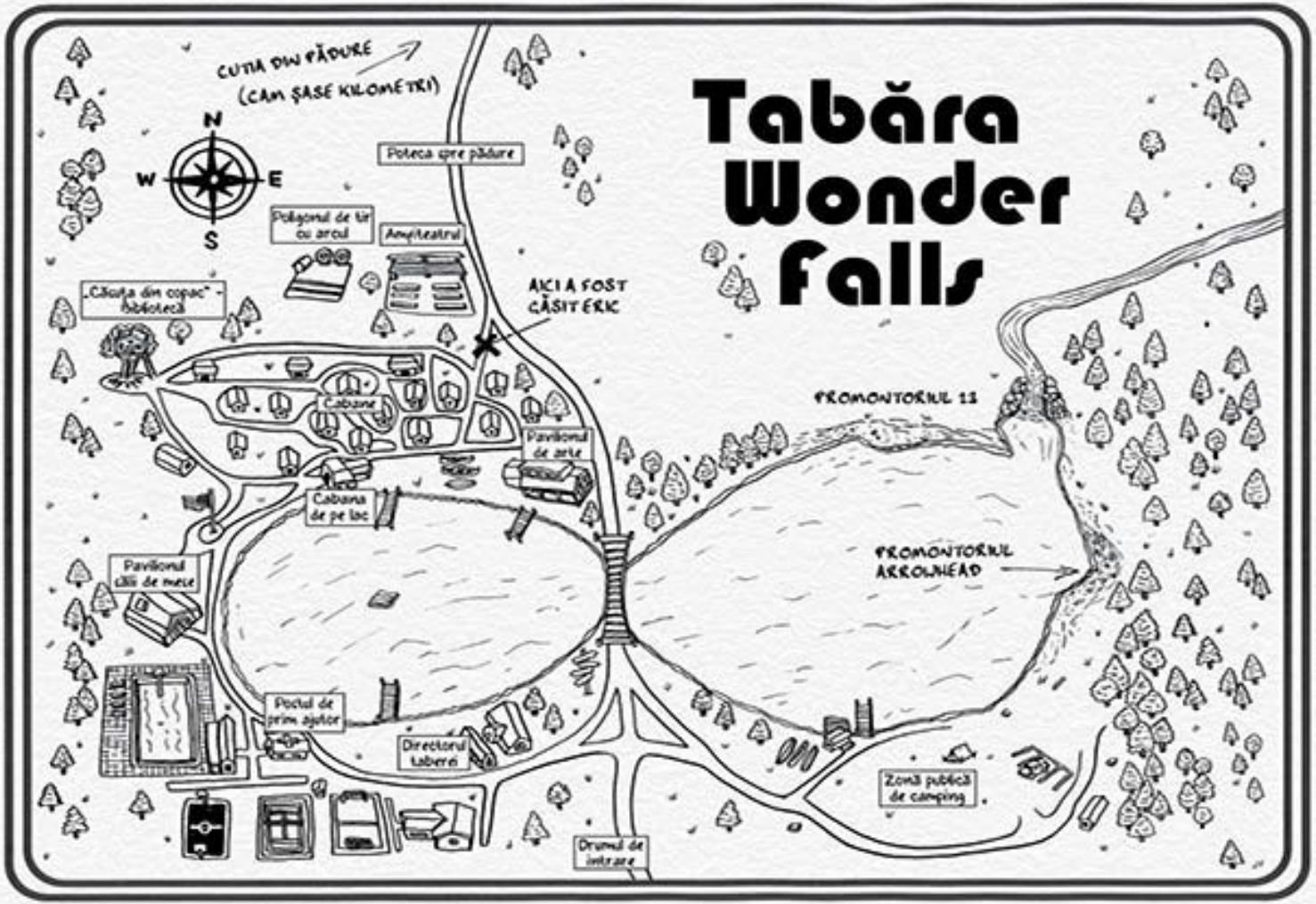
Tabăra Wonder Falls
CUTIA DIN PĂDURE
(CAM ȘASE KILOMETRI)
N
W
E
S
Poteca spre pădure
Poligonul de tir cu arcul
Amfiteatrul
„Căsuța din copac" - bibliotecă
AICI A FOST CĂSIȚERIC
Cabane
Pavilionul de arte
Cabana de pe lac
Pavilionul călii de mese
Postul de prim ajutor
Directorul taberii
Drumul de intrare
PROMONTORIUL 11
PROMONTORIUL ARROWHEAD
Zonă publică de camping

6 iulie 1978
Ora 23:45

Sabrina Abbott făcea ceva *ilegal*.

Imposibil!

Sabrina nu făcuse niciodată ceva ilegal. Era modelul de virtute al orășelului Barlow Corner. Șefa de promoție. Cea care făcea voluntariat la bibliotecă și le citea copiilor. Persoana care a hiperventilat 10 minute când a chiulit din greșeală de la o oră, fiindcă era la bibliotecă, complet absorbită de munca de documentare. Cea către care fiecare părinte de școlar arăta spunând: „Când ajungi la liceu, să fii ca Sabrina".

Ce-ar zice ei acum să o vadă în bine-cunoscutul jeep maro al lui Todd Cooper, ce sălta prin pădure pe drumul neasfaltat, zgâlțâindu-se când cauciucurile nimereau în numeroasele gropi și denivelări ce-i ieșeau în cale? Zarurile verzi, pufoase, atârnate de oglinda retrovizoare, se ciocneau unul de altul, aproape în același ritm cu piesele Led Zeppelin ce pulsau din casetofon. Farurile erau singurul lucru ce despica bezna dintre copaci și cerul pe care era o frântură de lună. Sabrina nu prea îl plăcea și nici nu avea cine știe ce încredere în Todd, care era căpitanul echipei de fotbal și fiul primarului. Todd era un mizerabil. Dar, în seara asta, nu era vorba doar de el. Venea la pachet cu mașina lui.

Și iat-o ducându-se în pădure, după ora de stingere din tabără, ambele lucruri fiind încălcări ale regulamentului. Dar aceste abateri erau nimic față de ce aveau să facă odată ajunși la destinație.

S-a lipit de tovarășul de călătorie de lângă ea. Eric Wilde era noul ei... Să fi fost oare iubitul ei? Încă nu ajunseseră așa departe cu discuțiile. Nu avea nicio îndoială că el își dorea titlul respectiv, iar ea tocmai se eliberase de iubitul cu care fusese trei ani, deci nu era cazul să se grăbească să înceapă o nouă relație. Era momentul pentru noua Sabrina, cea care trăia, care făcea lucruri, care nu-și făcea atâtea griji.

Fata aceea cuminte avea nevoie de o pauză. Asta îi dăduseră de înțeles evenimentele din ultimele câteva săptămâni.

— E totul în regulă? a întrebat Eric tare, ca să acopere muzica.

— Da, a răspuns ea, ocazie cu care i-a intrat o gâză în gură, iar ea a pescuit-o cu degetele.

Era totul în regulă? Grijile ei erau tot acolo, ronţăind marginile tuturor gândurilor ei. A încercat să le alunge. Acesta era scopul acestei nopţi. Să rupă vraja fricii.

— Eşti sigură?

— Doar că mi-e cam frig, a spus ea.

Măcar asta era adevărat. Noaptea era rece, mai ales că jeepul era decapotat. Era îmbrăcată doar cu o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou cu inscripţia Tabăra Wonder Falls. Sabrina cea banală ar fi fost mai pregătită şi ar fi luat cu ea un hanorac – noua Sabrina avea să dârdâie de frig. Eric a luat-o pe după umeri şi a tras-o spre el. Lăsându-şi capul pe umărul lui, a simţit cum cârlionţii lui blonzi îi gâdilau nasul.

Jeepul a ieşit de pe potecă şi a tras pe dreapta, sub un pâlc de copaci. Muzica s-a oprit şi cei patru pasageri au coborât din maşină.

— Aici e? a întrebat Sabrina.

— Nu, a spus fata de pe scaunul din dreapta şoferului. Dar e aproape. Trebuie să o luăm pe jos.

Fata se numea Diane McClure şi era şi ea proaspăt absolventă a liceului Liberty High. Diane era o roşcată înaltă, cu tot corpul presărat cu pistrui. Ea şi Sabrina nu se învârtiseră niciodată în aceleaşi cercuri la şcoală. Sabrina era fruntaşă la învăţătură; Diane părea să-şi petreacă cea mai mare parte a timpului sprijinind dulapurile şi pierzând vremea în salonul pentru fumători. Era genul de persoană pe care părinţii Sabrinei îi spuneau să o evite. Dar nu era un om rău. Sabrina ajunsese să agreeze compania ei. Era loială şi muncitoare în felul său, iar şcoala nu era pentru toată lumea. Diane era iubita lui Todd şi, probabil, asta era singura lui calitate.

Sabrina a coborât din spatele jeepului, ceea ce a necesitat ceva efort, fiindcă îl încărcaseră cu mai multe genţi cu provizii, mare parte din ele încurcând-o când să se dea jos din maşină.

— Pe-aici! a spus Eric luând-o de mână pe Sabrina. Dă-mi voie să te conduc, draga mea. Fără frică, fără frică. În codru să pornim!

Diane şi Eric aveau amândoi lanterne puternice, dar fasciculele lor abia dacă reuşeau să străpungă întunericul dintre copaci. Sabrina

trăise toată viața în Barlow Corners și bineînțeles că mai fusese în pădure, dar niciodată nu intrase așa de adânc și niciodată noaptea. Pur și simplu, nu se făcea așa ceva. Pădurea era întunecată și adâncă, plină de vietăți.

— Cât mai e? a întrebat ea încercând să pară veselă.

— Aproape că am ajuns. Crede-mă! Vin aici în fiecare săptămână. Știu drumul, a spus Eric.

— Te cred, a zis ea.

— Ești sigură că e totul în regulă? a întrebat Eric.

— Sunt sigură. De ce?

— Îmi cam strivești mâna.

— A! a făcut ea și i-a dat drumul. Scuze!

— Nu-i nimic. Mai am una. De fapt, mai am două, asta de când mi-a eșuat experimentul...

Ea a început să râdă. Asta îi plăcea cel mai mult la Eric. Putea să-i spulbere toate grijile. Eric știa câte ceva despre cum e să trăiești, iar ea voia să învețe.

— N-o să spun nimănui, a zis ea.

— Ce bine! Nu pot să le permit să-mi închidă laboratorul, nu acum, când sunt așa de aproape. În curând, creația mea va prinde *viață!*

A răcnit ultimul cuvânt, iar în crengile de deasupra ceva s-a stârnit și și-a luat zborul.

— Eric, nebun mai ești, a spus Diane râzând.

— O spui de parcă e ceva rău, a răspuns el. Șiiiiii... am ajuns!

Fasciculele lanternelor au luminat o poiență. Prin iarbă erau câțiva bușteni tăiați – bănci austere în jurul unui cerc de piatră.

— Bun, a zis Eric lăsând jos geanta pe care o ducea. Voi pregătiți totul. Noi ne ducem după lapte. Pe aici, draga mea. Doar câțiva pași mai încoace.

Eric a luat-o iar de mână, ca s-o conducă prin întuneric. Au traversat luminișul și au intrat iar în pădure.

— Deci cum plătești pentru experimente? a întrebat Sabrina pășind cu grijă peste încâlceala de rădăcini. Care ți-e sistemul?

— Dacă vei continua să mă însoțești în călătoria mea magică, vei afla totul, micuțule Bilbo.

— Mi-ai zis cumva Bilbo?

— E din *Hobbitul.*

— Știu de unde e, prostule, a zis ea râzând.

— Nu te îndoi niciodată de spusele fetei care lucrează la bibliotecă, a spus Eric făcând o plecăciune adâncă. Îmi cer mii de scuze!

Ceva a foșnit în apropiere și Sabrinei i-a scăpat un mic țipăt involuntar.

— Nu e nimic, a spus el rotindu-și lanterna în jur. Aici se aud mereu tot felul de zgomote. La început, te cam sperie.

Brusc, ea nu mai voia să fie acolo. Tot trupul i-a fost inundat de neliniște. Eric parcă a simțit și s-a oprit.

— E-n regulă, a spus el.

— E ceva aici.

— Probabil că e. Un raton. Un oposum. Un sconcs. Dar nu se apropie de poiană ori de foc.

— Ești sigur? a întrebat ea.

— Vin aici în fiecare săptămână. Mereu se aude câte ceva. Așa e în pădure. Vorbesc serios, nu vor să se apropie de oameni. Se țin la distanță.

— Știu. Trebuie să mă calmez. Încerc.

— Aici e problema... *încerci* să te calmezi. Ba chiar te străduiești să te calmezi. Te străduiești prea tare.

— Știu. *Știu.*

Lumea a revenit încet la normal. Sabrina a tras adânc aer în piept și s-a îndreptat de spate.

— Mergi mai departe, a spus ea. Mă simt bine.

Au mai făcut vreo 50 de pași, până ce lanterna a scos la iveală o mică structură. În mijlocul pădurii era o cutie, de aproximativ doi metri și jumătate lungime și un metru douăzeci înălțime.

— Am ajuns, a spus Eric, apropiindu-se de ea.

— Ce-i asta?

— Un vechi ascunziș de vânătoare, a răspuns Eric, dându-i lanterna, pentru ca el să ridice capacul masiv cu ambele mâini. Vânătorii se ascund înăuntru când vânează căprioare. Are mici deschizături pe-o parte, prin care pot pândi.

— Ce sinistru! a spus ea. Dar bănuiesc că vânătoarea e sinistră prin

definiție. Te furișezi în spatele animalelor ca să le omori.

— Așa e. În orice caz, nu a mai fost folosit de mult.

Asta era clar. Deși nu era putrezită de tot, cutia nu mai avea mult până să se facă praf. Scândurile erau măcinate de vreme și îndoite, iar unele se desfăceau din cuie. Acum era aproape sigur locuită de păianjeni, șerpi și felurite alte creaturi micuțe, așa că ea s-a cam crispat când Eric a intrat înăuntru și a început să cotrobăie printr-un morman de vreascuri. Și-a propus să țină minte să se caute cu atenție de căpușe când se întorceau în tabără.

— Unde e, unde e... Aha! În sfârșit!

S-a ridicat în picioare ținând cu mândrie o pungă de la McDonald's mototolită.

— Asta e? a întrebat Sabrina.

Eric a ieșit din cutie și a închis capacul.

— Luminează aici, a spus el.

A pus jos punga, a deschis-o și a scos o cutie de Big Mac folosită, două folii de învelit hamburgeri și un pahar folosit, cu paiul încă înfipt în capac.

— Văd că nu ești impresionată, a zis el. Dar iată...

A deschis cutia de Big Mac. Recipientul era plin ochi cu muguri de marijuana proaspeți și înmiresmați. La fel și foliile de hamburger și paharul de suc. Sabrina mai văzuse marijuana – în cantități mici, de obicei sub formă de cuie; dar nu mai văzuse niciodată *așa* de multă. Aici era vorba de o cantitate de marijuana extrem de ilegală. O cantitate suficientă să pună capăt unei cariere școlare. O cantitate categoric pasibilă de arest și dosar penal.

— Nimeni nu se uită la gunoaie, a spus zâmbind Eric. Mai ales la gunoaie aflate în ceva care arată tot a gunoi, în mijlocul pădurii. Teribil de inteligent, nu crezi?

— Probabil.

— *Probabil?* O să trebuiască să mă străduiesc mai mult. Hai! Să trecem la treabă!

Înapoi în poiență, atmosfera era deja mult mai ospitalieră și veselă. Focul ardea și un felinar adus din tabără era așezat pe unul dintre bușteni. Doi saci de dormit fuseseră desfăcuți și întinși pe jos pe post de pături, cu interiorul moale, din flanel cadrilat, întors în

sus. Din casetofonul portabil, Led Zeppelin continua să cânte în întunericul catifelat. (Era trupa preferată a lui Diane. Sabrinei nu-i plăcea deloc, dar dacă stăteai pe lângă Todd şi Diane trebuia să te obişnuieşti cu muzica lor.) Todd şi Diane erau întinşi pe unul dintre sacii de dormit, ronţăind chipsuri şi privind cerul.

— Ia uitaţi-vă! a spus Eric fluturând punga deasupra capului. Vine lăptaruuuul!

A pus palma făcută căuş deasupra gurii şi a scos un sunet triumfător de corn. El şi Sabrina s-au aşezat pe celălalt sac de dormit, care fusese deschis pentru ei. Eric i-a dat punga lui Diane, care a aşezat-o pe o tavă furată de la cantină. A tras mai aproape lanterna şi a răsturnat pe tavă conţinutul cutiei de Big Mac, apoi s-a apucat să aleagă ceva din el cu pricepere de expert.

— Şi acum rulăm, a spus Eric luând o mână de chipsuri, căci rulatul face parte din serviciile oferite. Primele sunt întotdeauna pentru noi. Nimeni n-o bate pe Diane. E ca o maşinărie.

Diane lucra eficient şi uşor, pigulind mugurii. În doar câteva momente, rulase primul cui, pe care i l-a dat lui Eric. A continuat să ruleze, cu mişcări hipnotice. Eric a pus cuiul între buze, l-a aprins, a inhalat adânc, apoi i l-a dat lui Todd. Care a făcut şi el la fel, apoi i l-a pasat lui Diane, care a tras un fum fără să-şi ridice privirea de la ce făcea cu mâinile. A ajuns la Sabrina, care l-a luat şi a rămas cu el în mână. Auzea sfârâitul uşurel al hârtiei care ardea.

— Nu eşti obligată s-o faci, a spus Eric. E complet la latitudinea ta.

Îi rugase să o ia cu ei. Voia să încerce ceva nou şi în niciun caz nu voia să ajungă la Universitatea Columbia şi să fie singura din anul întâi care nu fumase niciodată un cui. Aici era locul perfect să încerce. În pustietate, împreună cu oameni pe care îi cunoştea. L-a dus la gură şi a tras fumul în piept, dar l-a dat afară instantaneu, tuşind şi icnind, cât pe ce să vomite. S-a aşteptat ca ceilalţi să râdă de ea, dar nu a râs nimeni.

— Toată lumea păţeşte aşa prima dată, a spus Eric. Mai încearcă o dată. Mai încet şi apoi ţine-l în tine cât de mult poţi.

A mai inhalat o dată. Fumul era înţepător şi o ustura puţin, dar l-a ţinut în plămâni câteva secunde, apoi l-a expirat tuşind din nou, însă mai puţin violent. După o clipă, a simţit o uşoară schimbare. O

alinare. Atenţia i s-a concentrat asupra muzicii şi şi-a dorit brusc să asculte altceva.

— Putem schimba caseta? a întrebat ea.

— Sigur, a zis Eric. Ce vrei să asculţi?

— Fleetwood Mac.

— Putem să o schimbăm? a întrebat Eric. Pune *Rumours.*

Dinspre celălalt cuplu s-a auzit un mormăit de nemulţumire.

— Hai, mă, a spus Eric zâmbind. E primul ei cui. Las-o pe ea să aleagă muzica.

Diane a început să cotrobăie fără chef prin rucsac şi a scos o casetă. A oprit-o pe cea din casetofon şi a înlocuit-o. Acordurile hipnotice ale chitarei şi bătăile profunde, lente ale tobei au stârnit ecouri printre copaci, împletindu-se cu trosnetul focului. Sabrina s-a sprijinit de buştean şi s-a lăsat învăluită de muzică. Probabil că o ascultase de mii de ori. Ştia versurile şi în somn, dar, în noaptea asta, erau mai limpezi ca niciodată.

Alerg prin întuneric, afurisită să-ţi fie dragostea, afurisite să-ţi fie minciunile...

— Eric, a spus ea.

El s-a aplecat deasupra ei şi a privit-o. Tipul avea un chip plăcut. Un chip blând. Plutea deasupra ei ca o lună.

— Cum te simţi? a întrebat el.

— Afurisite să-ţi fie minciunile...

— Sigur.

Dincolo de ei, în afara cercului de lumină aruncat de foc... ce se mişca printre copaci? O bufniţă? Un raton? O vrăjitoare ce răsuna ca un clopot în noapte[1], sau o fantomă, sau...

Nu. Era o bucată din punga de chipsuri, care luase foc şi plutise în aer.

— Pe noi ne scuzaţi, a spus Todd, iar el şi Diane s-au ridicat şi şi-au luat sacul de dormit.

S-au îndepărtat, către copacii din spatele lor, şi au dispărut în beznă. Sabrina s-a străduit să se răsucească, să se uite după ei, apoi s-

[1] Trimitere la cântecul Rhiannon al trupei Fleetwood Mac (n. t.).

a întors spre Eric.

— Stai liniştită, a spus el. Nu e deloc obligatoriu să facem aşa ceva. Stăm aici, mâncăm chipsuri şi ascultăm muzică.

Sabrina s-a relaxat şi s-a cuibărit sub braţul lui Eric, cu capul pe umărul lui.

— Mi s-a uscat gâtul, a zis ea.

Eric s-a întins şi a luat o cola pe care a deschis-o şi i-a dat-o. Era caldă, dar binevenită, şi i-a alunecat pe gât, lipicioasă şi dulce, dezlipindu-i buzele. Era delicioasă. A dat pe gât jumătate de doză fără să respire.

— Cum ţi se pare? a întrebat el.

Răspunsul ei a fost un râgâit, urmat de un hohot de râs.

— Aşa, fată, a spus el. Asta-i muzica ce-mi place. Vezi? Nu e dracul chiar aşa de negru.

Nu, lucrurile nu erau chiar aşa de rele; erau inexplicabil de hilare. A simţit că i se relaxau muşchii şi s-a lăsat confortabil în pufoşenia sacului de dormit.

— Aşa e să fii... fumat? a întrebat ea.

— Da, a răspuns el. Stai liniştită şi ascultă muzică. Nu trebuie să te duci nicăieri, nu ai nimic de făcut. Eu mă duc să fac pipi. Mă întorc imediat.

Eric s-a ridicat şi a pornit spre copaci. În timp ce se îndepărta, s-a împiedicat teatral de un buştean şi s-a făcut că era cât pe ce să cadă – o prefăcătorie evidentă, ca s-o amuze, iar ea a izbucnit din nou în râs. Apoi el a dispărut printre copaci.

Sabrina s-a lăsat pe spate, cu capul pe buştean. Era înconjurată de umbre lungi, iar vălul de fum aluneca peste ea lent ca mierea, odată cu muzica. Ştia că, dacă închidea ochii, totul avea să se învârtă şi lumea avea să-şi piardă orice sens. Abia dacă avea sens şi aşa.

În acest cântec, ritmul grav al tobelor suna ca o bătaie de inimă. *Bum. Bum. Bum.*

Sparg tăcerea, afurisită beznă, afurisită lumină...

Părea o treabă foarte serioasă să faci parte din Fleetwood Mac. Îi adora. Albumul ăsta îi oferise incredibil de multă alinare tot anul în

curs, ajutând-o să treacă prin toate lucrurile îngrozitoare care se întâmplaseră. Lucruri la care şi-a atras atenţia să *nu* se gândească acum. A încercat să-şi concentreze privirea să vadă peste haloul focului de tabără. Undeva în spatele ei, Diane şi Todd făceau mult zgomot, lăsându-se cu totul în voia simţurilor.

Bum, bum, bum.

S-a uitat lung la tava plină cu mici fărâme de frunze şi muguri, la punga de chipsuri şi la foc şi la cârligul lunii. Prea multe lucruri o frământaseră în ultima vreme. De ce îşi dăduse voie să ajungă aşa de *stresată?* Doar trăia în Barlow Corners, iar în Barlow Corners exact asta era ideea – era locul unde nu se întâmpla niciodată nimic. Nu?

Şi-a dat seama că se schimbase cântecul. Ia, stai, era „Gold Dust Woman". Adică al patrulea de pe faţa B a albumului. Nici nu remarcase cântecele ori trecerea timpului. Cât trecuse? 10 minute? Sau pe-acolo? De ce era tot singură?

— Eric? a strigat ea.

Niciun răspuns.

— Eric! a strigat iar, mai tare de data asta.

Nimic, doar Stevie Nicks cântând despre văduva neagră şi umbra palidă şi dragon, iar cântecul era tot mai intens. Sabrina îşi simţea trupul greu şi umbrele erau lungi, iar când a încercat să se mişte, totul părea să fie cu încetinitorul, ca făcut din melasă. S-a târât pe coate către casetofon şi l-a dat încet.

Era înconjurată de tăcere.

— Diane! Todd! Eric!

N-a răspuns nimeni.

O parte a minţii ei a încercat să spună că totul era în regulă. Poate că Eric se întorsese la ascunzişul de vânătoare. Diane şi Todd erau ocupaţi. Cealaltă parte a minţii ei, cea cu voce mai puternică, i-a spus că ceva nu era deloc, deloc, *deloc* în regulă.

A decis să asculte a doua voce.

Sabrina s-a ridicat în picioare. Pământul era prea aproape şi totodată mult prea departe şi privirea îi era înceţoşată după ce şi-o ţinuse aţintită spre foc şi apoi şi-a mutat-o spre întuneric. A clipit ca să şi-o limpezească şi s-a întins după felinar. Probabil că nu era OK să-i sâcâie acum pe Diane şi Todd, dar avea s-o facă oricum. A ridicat

lumina şi a mijit ochii ca să se uite în jur, după care a făcut câţiva paşi şovăielnici în direcţia în care credea că se duseseră. I-a luat vreo două minute de bâjbâială prin întuneric, împiedicându-se de rădăcini de copaci şi poticnindu-se în propriile picioare, până să-i vadă, în sfârşit, întinşi pe jos, lipiţi unul de altul.

— Băi, a spus ea, înaintând poticnit. Băi, Eric e...

Nu s-au ridicat în capul oaselor când au auzit-o. Nu s-au mişcat deloc. Era ceva nenatural în felul în care zăceau aşa. Inima ei nu părea deloc în regulă – bătea exagerat, împingând prin tot corpul ei sânge bolborosind de aer, buimăcind-o, ca apoi să se adune în gât, sufocând-o.

În spatele ei, s-au auzit paşi.

S-a întors.

Nu era Eric. Undeva, în adâncul sufletului ei, ştiuse că nu era el.

ELEVA-DETECTIV DE LA ACADEMIA ELLINGHAM

de Germaine Batt

Cei mai mulţi liceeni au pasiuni. Unii cântă la un instrument. Alţii fac sport. Unii scriu, desenează sau creează lucruri.

Stephanie „Stevie" Bell rezolvă cazuri de crimă.

Stevie e elevă la exclusivista Academie Ellingham, de lângă Burlington, statul Vermont – vestita instituţie deschisă de mogulul Albert Ellingham, cu scopul de a fi o instituţie de învăţământ creativă, ludică. La Ellingham nu se plăteşte taxă şi nu există politică de admitere; ca să fie acceptaţi, elevii trebuie să se prezinte singuri şi să vorbească despre pasiunile, interesele şi talentele lor. Ellingham primeşte elevi care vor să *facă* sau să *fie* ceva anume şi îi susţine ca să-şi atingă acel obiectiv. Asta era misiunea şcolii în 1935, când s-a deschis. În 1936, a devenit scena uneia dintre cele mai faimoase infracţiuni ale secolului 20, când Iris Ellingham, soţia lui Albert, şi Alice Ellingham, fiica lor, au fost răpite de pe unul dintre drumurile din zonă. Tot atunci a dispărut de pe domeniul şcolii şi o elevă, Dolores „Dottie" Epstein. Trupurile lui Iris şi Dottie aveau să fie găsite în următoarele săptămâni; Alice Ellingham nu a mai fost văzută niciodată. E unul dintre cazurile favorite ale pasionaţilor de crime reale şi subiectul a nenumărate articole, cărţi şi documentare.

Stevie Bell a candidat la Ellingham cu scopul declarat de a rezolva acest caz. Era un obiectiv îndrăzneţ şi poate de neatins, dar şcoala a acceptat-o pe Stevie şi i-a permis să încerce. La câteva săptămâni după sosirea ei la Ellingham, colegul ei, Hayes Major, celebru pe internet, a murit într-un accident. Încă o dată, Ellingham era scena desfăşurării unei tragedii.

Stevie Bell, eleva-detectiv, nu a crezut că moartea lui Hayes a fost accidentală. În săptămânile următoare, au mai murit încă două persoane care aveau legături cu şcoala.

Asta înseamnă mult prea multe accidente şi mult prea multe morţi. Dar Stevie nu s-a lăsat descurajată, nici măcar atunci când ucigaşul a proiectat pe peretele camerei ei, în toiul nopţii, un mesaj

amenințător. Cu ajutorul prietenilor săi, printre care se numără și autoarea acestui articol, ea și-a continuat investigația și a descoperit făptașul. Vinovatul [intră în cont ca să citești mai departe]...

1

Omorul e ceva rău, desigur. Tot viitorul lui Stevie se baza pe acest adevăr. Voia să rezolve crime, nu să le comită. Dar ca să le rezolvi, trebuia să înţelegi de ce se petrecuseră. Motivul. Asta era cheia. *Motivul* era totul. Să înţelegi resorturile din spatele acestui act. Ce împinge o fiinţă umană dincolo de limită? Trebuie să fie un impuls incredibil de puternic.

— Aş vrea... o jumătate de kilogram de... ce aveţi acolo... aveţi cumva... şuncă fără sare?

— Da, spuse Stevie, fixând-o cu privirea pe femeia din faţa tejghelei de la raionul de semipreparate.

— Care e?

— E cea pe care scrie „Şuncă fără sare".

— Unde?

Stevie arătă spre un paralelipiped de şuncă cu margini rotunjite, cel cu eticheta pe care scria „Şuncă fără sare".

— A, da. Bine. Aş vrea... ăăă... să zicem 250 de grame de-asta şi o jumătate de kilogram de... aveţi şvaiţer degresat?

— Da.

— Care e?

Stevie arătă către şvaiţerul etichetat ca atare.

— Aha.

Şvaiţerul degresat păru s-o dezamăgească. Femeia îşi muşcă buza de sus şi îşi consultă telefonul.

— Reţeta spune şvaiţer degresat, dar... aveţi provolone degresat?

— Nu, spuse Stevie.

— Ah! Ăăă... Hmmmm...

Ce prevăd legile din Pennsylvania cu privire la crimă? Nu se poate să nu existe pe-acolo ceva despre oamenii care vin la raionul de semipreparate şi prind rădăcini acolo punând întrebări despre chestii scrise clar pe etichete, făcând alţi 10 oameni din spatele lor să aştepte o veşnicie. Era schimbul de vineri după-amiază, ceea ce însemna că oamenii îşi voiau semipreparatele şi carnea pentru prânzurile din weekend şi se grăbeau să ajungă acasă. Şi uite-o pe femeia asta,

complet pierdută în bufetul cu minuni care era vitrina raionului de semipreparate.

— Aveţi cumva... începu femeia.

E plin de arme la raionul de semipreparate. Cuţite, pe alese. Cel mai periculos era feliatorul, dar ar fi dificil să omori pe cineva cu el. Prea greu şi mai avea şi scut de protecţie. Probabil că se putea totuşi...

— Cred că...

Femeia se uită prin sticla vitrinei cu ochi mijiţi.

— Păi, cred că o să iau şvaiţer. Şvaiţerul degresat. 150, nu... staţi aşa. Probabil că o să dublez cantitatea, aşa că... ei... probabil că o să-mi ajungă 150 de grame. Sau...

Ar trebui să pui pe cineva pe partea unde se bagă mezelul întreg. Să îl ţii bine acolo. Ai putea să-i tai degetele...

— Domnişoară?

Stevie se trezi din reverie. Se uitase lung la feliator, îndesând în el degete imaginare.

— 150 de grame de şvaiţer degresat, repetă femeia.

Rostise cuvintele pe un ton uşor iritat, ca şi cum era revoltător că Stevie o făcuse să aştepte *secunde* întregi. Ca şi cum nu petrecuse atâta timp la galantar gândindu-se şi răzgândindu-se în privinţa preparatelor dorite. O văzu pe femeie aruncând către altcineva de la coadă o privire piezişă ce spunea: *Incredibil ce hal de oameni angajează ăştia aici!* Stevie strânse din dinţi şi scoase cărămida grea de brânză din vitrina frigorifică.

— Subţire! strigă femeia. Subţire!

Stevie se gândi iar la opţiunea feliatorului. Nu era cea mai elegantă armă, dar şi-ar face treaba.

Celebritatea e trecătoare. La un moment dat, era eleva-detectiv, lăudată pe internet pentru că prinsese un criminal la şcoala ei exclusivistă. Lumea scria articole despre ea. Şi-a văzut chipul în capul unor pagini de ştiri, cu părul ei scurt şi blond, pe care şi-l tăia singură, stând ţepos în unghiuri aiurea, cu faţa prea rotundă pentru cameră, dar normală în realitate, şi cu haina retro de vinil roşu, ce arăta grozav. Când terminase anul şcolar, era faimoasă. Îşi protejase şcoala şi colegii. Şi, cu toate că nu ştia aproape nimeni, dezlegase unul din

cele mai mari mistere ale secolului trecut.

După care... lumea a trecut la următorul obiect sclipitor care i-a atras atenţia. Numele ei mai apărea menţionat din când în când, dar nu ca înainte, iar după aceea mai deloc. Şi apoi se întorsese acasă, în suburbiile din Pittsburgh. Prietenii ei de la Ellingham s-au întors şi ei la casele lor, împrăştiaţi prin toată ţara. Vechea ei slujbă de la mall era ocupată şi avusese mare noroc că găsise postul ăsta de la supermarket, patru zile pe săptămână, de la 4 la 11.

Adevărul era că pe Stevie n-o deranja prea tare slujba. Prima parte a serii era cea mai enervantă – schimbul de la 4 la 8 la raionul de semipreparate. Îi plăcea să aranjeze lucrurile în ordine, să umple recipiente, să felieze, să împacheteze. Dar când trebuia să interacţioneze cu clienţii, se ducea totul de râpă. Învăţase foarte multe lucrând cu clienţii. Ştia care dintre ei avea să trăncănească nonstop şi care credea că avea drepturi depline asupra întregii ei fiinţe cât îi aducea şunca. Vedea cum oamenii îşi făceau griji şi se stresau, calculând bugete în minte. A aflat că oamenilor le plăcea mult brânza americană şi că ea nici măcar nu ştia clar ce era brânza americană.

A doua jumătate a schimbului era dedicată strângerii vitrinei cu ingrediente pentru salate. Categoric, cea mai plăcută parte a serii. Din acel moment, de obicei, nu mai era nevoită să vorbească cu clienţii. Cu toate că, teoretic, nu avea voie să poarte căşti cât timp erau oameni în magazin, nimănui nu-i păsa *chiar* aşa de tare, mai ales dacă făceai o treabă ca asta, care nu presupunea să vorbeşti cu clienţii. Avea o oră şi jumătate la dispoziţie ca să asculte podcasturi despre cazuri reale, cât scotea tăvile cu apă fierbinte, umplea cărucioare cu legumele şi fructele rămase şi curăţa mâzga ciudată de pe sticlele de sos de salată, de dimensiuni industriale. Tocmai deşerta rămăşiţele însângerate dintr-o tavă cu sfeclă murată, când i-a sunat telefonul.

— Salut, spuse ea încet.

— Ce face prinţesa mea? întrebă David.

— Tot la muncă. Vorbeşte tu.

— Păi, eu sunt aici, în... nu-mi amintesc numele oraşului. Am mâncat la Cracker Barrel. Iar acum sunt la pompieria locală, unde ajut la organizarea unei tombole pentru un grup de candidaţi din

zonă. Dacă te porți frumos, s-ar putea ca, la un moment dat, în viitor, să te aștepte un coș cu săruri de baie cu aromă de lavandă. Tu ce ai pentru *mine*?

— Îți plac resturile de salată de cartofi? întrebă ea.

Stevie îl văzu pe manager privind-o cu interes.

— Trebuie să închid, șopti ea. Cred că și-au dat seama că vorbesc la telefon.

— Ne-auzim mai târziu. Și, nu uita, dacă e adevărat ce scrie pe suporturile astea de pahar, e întotdeauna șpriț și un sfert pe undeva. Te las să meditezi la asta o vreme.

La 11, Stevie Bell, elevă-detectiv și distrugătoare de vitrine cu salate, își încheie schimbul și ieși în noaptea înăbușitoare. Parcat lângă bordură, o aștepta minivanul maro al mamei ei. Stevie nu avea mașină; asta era, categoric, peste posibilitățile financiare ale familiei Bell. În fiecare seară, venea să o ia unul dintre părinți.

— Cum a fost la serviciu? întrebă mama ei după ce Stevie urcă în mașină.

— A fost bine. Ți-am luat brânză de care voiai.

Brânză americană, desigur.

— Ai vorbit cu David în seara asta? o întrebă mama ieșind din parcare.

— Mda.

— Ce face?

— Bine, spuse Stevie.

— E băiat bun.

În trecut, Stevie și părinții ei nu se înțeleseseră. Nu era cum se așteptau ei să fie o fiică. Fiicelor trebuia să le placă rochiile de bal și să-și coafeze părul și să meargă la cumpărături. Stevie presupunea că toate acele lucruri erau bune și frumoase, dar, sincer vorbind, nu le înțelegea – cel puțin, nu așa cum ar fi trebuit să le înțeleagă. Nici măcar o singură dată în toată viața ei nu-și dorise să se îmbrace elegant, să-și facă părul și unghiile ori să-și accesorizeze ținuta. Se holba tâmp pe Instagram la reclame la palete de farduri, care i se părea că arătau exact ca toate celelalte palete de farduri. Singurul obiect de îmbrăcăminte pe care îl adora de-a dreptul era trenciul ei

retro din vinil roşu, din anii '70. Purta mult negru, fiindcă i se potrivea şi părea să se asorteze întotdeauna. Uneori avea senzaţia că-i lipsea vreun cip, ori o genă, ceva, cea care făcea ca toate lucrurile astea să conteze, dar n-o deranja niciodată cine ştie ce.

Înainte de Ellingham, lipsa ei de finețe şi de graţie feminină era un subiect delicat, dar trecuseră de-acum luni de zile de când era liniște în familie, şi nu pentru că Stevie rezolvase un caz de crimă. Nu. Ci pentru că avea un iubit – şi nu orice iubit. David Eastman era iubitul lui Stevie, iar întâmplarea făcea ca el să fie fiul senatorului Edward King. Faptul că Edward King fusese recent subiectul unui scandal major şi fusese nevoit să-şi retragă candidatura la preşedinţie nu le diminuase părinţilor ei dragostea pentru el. Ca orice susţinător înfocat, erau convinşi că, cu cât era Edward King acuzat de mai multe fărădelegi, cu atât mai mare dreptate avea, cu atât era mai clar că altcineva trebuia să fie vinovat.

Părinţii ei nu ştiau că David era cel care-l dăduse-n gât pe propriul lui tată. Şi, cu siguranţă, nu ştiau că Stevie văzuse cu ochii ei dovezile împotriva lui Edward King.

Când tatăl lui David aflase ce făcuse, îl retrăsese de la şcoală. A terminat anul de la distanţă, apoi plecase de acasă să lucreze la o campanie de înregistrare a alegătorilor pe listele de votare, cu care călătorea în toată ţara. De aceea, nu ştia în ce oraş se afla în seara asta şi de ce era într-un Cracker Barrel înconjurat de coşuri pline cu săruri de baie cu parfum de lavandă şi de suporturi de pahare.

Detaliile acestor lucruri erau în mare parte necunoscute părinţilor lui Stevie. Ştiau doar că David terminase liceul fără să mai locuiască în campus şi că era intern sau ucenic pe undeva. Tot ce conta era că Stevie avea un iubit – ba chiar iubitul perfect, din punctul lor de vedere – şi că îşi îndeplinise, aşadar, menirea.

Era cel mai exasperant lucru care i se întâmplase vreodată, şi lui Stevie îi venea tot timpul să urle de draci, dar totodată voia să păstreze această liniște ciudată ce se instaurase în casă, pentru a se putea întoarce în toamnă la Ellingham şi după aceea la facultate.

Dar apoi? Intrase la academie cu scopul declarat de a rezolva Cazul Ellingham. Reuşise să-l rezolve. Imposibil, dar reuşise.

Ce mai poţi să faci în actul doi, după ce ai făcut aşa ceva? Ce să

studieze? Încotro s-o apuce acum?

În fiecare noapte, o izbea o stranie senzaţie de gol, de obicei exact când desfăcea centura de siguranţă şi se dădea jos din maşină, încă mirosind ca raionul de semipreparate al supermarketului, muşcându-şi limba ca să nu o repeadă pe maică-sa din cauza chestiei cu iubitul.

După ce se băgă în pat, Stevie se uită prin mesaje. Primise o mulţime, după ce se dusese vestea despre Cazul Ellingham – cereri de interviuri, oferte bizare pentru a-şi folosi influenţa ca să facă reclamă la diverse produse („Credem că ai fi persoana perfectă ca să promovezi seturile noastre pentru preparate paleo"), obsedaţi şi oameni care-i cereau să-i ajute să-şi găsească rudele pierdute sau câinii. Cererile din partea presei fuseseră în regulă, dar se răriseră. Ofertele de a fi influencer încetaseră să mai vină. Lui Stevie îi era milă de oamenii cărora le dispăruseră rudele sau câinii, dar de obicei nu putea să-i ajute cu nimic de la distanţă. Aşa că adevărul era că acum mai rămăseseră doar obsedaţii. Ăia erau loiali.

În seara asta, primise doar un mesaj despre o pisică dispărută, două mesaje care ziceau doar „bună" şi atât, şi o poză aterizată din senin cu un ursuleţ ce ţinea în braţe o inimă. Dar exact în mijloc, era un subiect care sărea în ochi: „Tabăra Wonder Falls".

Nu exista decât o singură Tabără Wonder Falls.

Mă rog, probabil că nu era adevărat. Era posibil să existe o mulţime de locuri numite Tabăra Wonder Falls. Dar exista o Tabără Wonder Falls legată de un caz real.

Deschise mesajul.

> Stevie,
>
> Mă numesc Carson Buchwald şi sunt proprietarul şi fondatorul companiei CutiiCutii (probabil că ai auzit de noi). Am cumpărat recent o tabără în vestul statului Massachusetts numită Tabăra Sunny Pines. Pe vremuri se numea Tabăra Wonder Falls. Da. *Acea* Tabără Wonder Falls.
>
> Fac un podcast/documentar despre crimele din Cazul Cutia din pădure. Am citit ce ai făcut la Academia Ellingham. Îmi place să gândesc în afara şabloanelor

(ceea ce e ironic, știu, pentru un tip care a inventat compania numită CutiiCutii)...

(Stevie s-a încruntat, cu ochii la ecran.)

...și m-am gândit imediat la tine. Ce ai zice să vii să lucrezi vara asta aici și să investigăm împreună cazul? Ai putea să fii supraveghetor în tabără, dar principala ta treabă ar fi să faci ce trebuie să faci ca să investighezi crimele. Pot să-ți asigur costul călătoriei și să te plătesc pentru timpul dedicat investigației. Poți să-ți aduci și niște prieteni, dacă asta te va convinge să-mi accepți oferta. E o tabără, deci avem destul loc.

Dacă ești interesată, răspunde-mi la e-mail. Sper să primesc vești de la tine.

Carson Buchwald
CEO și fondatorul companiei CutiiCutii
„Ce este înăuntru contează!"

Ei... Asta da întorsătură.

7 iulie 1978

Ora 07:30

Răcnetul matinal al staţiei taberei a reverberat printre copaci, speriind păsările.

„Bună dimineaţa, tabără! Bun venit, într-o nouă zi superbă, în Tabăra Wonder Falls!"

Brandy Clark şi-a îndesat faţa în pernă şi a apăsat-o pe urechi, încercând să estompeze zgomotul anunţului, lumina, păsările, larma făcută de 10 copii care se trezeau şi râdeau. Prea devreme. Prea multă dimineaţă.

Doar încă puţin somn. Te rog.

Brandy se trezise de cinci ori peste noapte din cauza lui Claire Parsons. Claire avea opt ani şi îi era frică să se ducă singură la baie. Toaleta era afară, la vreo 10 metri de cabană, iar lui Claire îi venea să facă pipi mai des decât oricărui alt copil de pe planetă. Brandy încercase totul – să-i taie după cină accesul la sucul îndoit cu apă servit în tabără, să o ducă pe Claire la toaletă de trei ori înainte de stingere, să-i ofere lui Claire un recipient în care să facă pipi pe veranda cabanei, ca să nu mai fie nevoită să se ducă până la toalete. Dacă îi spuneai lui Claire să se ducă singură, stătea lângă patul tău şi te împungea cu un deget ud până o duceai tu. (De ce era mereu ud? De la ce?)

De obicei, Brandy împărţea această sarcină cu Diane McClure, colega ei, dar Diane nu se mai întorsese de la rendez-vous-ul ei de la miezul nopţii cu iubitul său.

— Ne ducem să bem o bere şi să fumăm, spusese Diane cu o seară înainte. Mă întorc până la 2. Promit!

Sigur.

„În dimineaţa asta, avem clătite la cantină şi e zi de softball, aşa că haideţi, scularea şi şo pe ei!"

— Taci, taci, taci, taci... a bombănit Brandy în pernă. Taci şi mori odată. Taci şi mori odată.

— Ce?

Brandy s-a întors şi a ridicat privirea către Bridget Lorde, o altă

fetiță din grupul ei, care stătea fix lângă ea. Copiii dormeau în partea principală a cabanei; supraveghetorii aveau puțină intimitate, datorită unui perete de placaj, care însă nu ajungea până în tavan. Copiii nu aveau voie să încalce acea graniță decât dacă aveau nevoie de ceva. Majoritatea respectau această regulă, dar nu și Bridget. Bridget era o pârâcioasă înnăscută, ce adulmeca fără greș orice urmă de necaz și avea obiceiul să se bage în sufletul tău până afla ce se întâmpla.

— Unde e Diane? a întrebat Bridget.

— Nu știu, a spus Brandy frecându-se la ochi.

— A fost plecată toată noaptea?

Oricât de nervoasă era Brandy în clipa asta pe Diane, exista totuși un cod: nu îi turnai pe colegii supraveghetori. Dacă voiai să te duci în pădure pentru puțină intimitate, ori să sari o inspecție de paturi, ori să mai încalci pe ici pe colo regulile, toți ceilalți te acopereau.

— Nu, a răspuns Brandy ridicându-se din pat. Probabil că s-a dus devreme la duș.

— De ce?

— Mai multă apă caldă. Eu știu?

— Nu am auzit-o când s-a sculat, a spus Bridget.

— Și? Ce, auzi tot?

— Cam așa ceva. Am auzit-o odată pe soră-mea *fumând.* În *garaj.* Și eu eram în *camera mea.*

Brandy o credea. Bridget era înfricoșătoare.

— Ei, nu ai auzit-o. Ia-ți lucrurile. Hai! E timpul pentru duș.

Bridget a mijit ochii. Simțea că Brandy își acoperea colega, dar nu putea face nimic, fiindcă avea opt ani și e o porcărie să ai opt ani. Nu ai nicio putere. Într-o zi, Bridget avea să se răzbune. Lumea o să-i simtă furia.

Brandy a abandonat speranța că avea să mai prindă cinci sau 10 minute în plus de somn și și-a târșâit picioarele către centrul cabanei, fără să-și mai bată capul să-și pună șlapii. Toți copiii se dădeau jos din pat. S-a asigurat că și-au luat toți articolele de toaletă și că se mișcau toți în direcția băilor.

— Unde e Diane? a întrebat iar Bridget, ținându-se pe lângă Brandy când s-au așezat cu toții la coadă.

— Ţi-am spus. S-a trezit devreme.

— Şi unde s-a dus? Nu e la duşuri. M-am uitat după lucrurile ei.

— Bridget, termină, te rog!

O să-i omoare pe Diane şi Todd. Idioţii ăia strică totul, pentru toată lumea.

Micuţa Claire a intrat prima la baie. O fi fost ea o pişăcioasă nocturnă, dar, din fericire, era rapidă la duş. (Evident că nu se spălase. Doar pornise apa şi o oprise. Brandy ştia asta, dar nu-i păsa deloc. Copiii erau nişte împuţiţi. Acceptai asta şi-ţi vedeai de treabă.) A ieşit în fugă, veselă, în hălăţelul ei flauşat. La lumina zilei, Claire era toată numai fluturaşi şi curcubeie. A luat-o spre marginea pădurii cântând încetişor, învârtindu-se şi sărind într-un picior. A reapărut după câteva secunde şi s-a întors grăbită la Brandy.

— Doarme cineva pe potecă, a spus ea.

Asta-i mai lipsea lui Brandy – unul dintre prietenii ei, beat mangă în ţărână.

— E lipicios peste tot, a adăugat Claire.

Grozav! Super! Singură la muncă? Bifat. Vomă de curăţat de pe un beţiv leşinat, înainte să apuci măcar să te trezeşti de-a binelea? Perfect.

— Unde? a întrebat Bridget răsucindu-se iute pe călcâie către Claire.

Claire a arătat cu degetul către potecă. Bridget a rupt-o la fugă în direcţia aceea şi toată atitudinea ei striga „*J'accuse*!" Brandy s-a luat după ea. Dimineaţa asta era de tot rahatul.

Dincolo de cabane şi de băi, pădurea se împărţea în două, de o parte şi de alta a unei poteci înguste, nepietruite, ce şerpuia către poligonul de tir cu arcul şi structura generos denumită „amfiteatrul în aer liber". La câţiva metri mai sus, pe potecă, era cineva care dormea buştean, cu faţa în jos, direct pe pământ.

— Nu e Diane, a spus Bridget pe un ton mustind de dezamăgire.

Bridget avea dreptate. Silueta de pe jos nu era Diane. Era un tip, un tip cu o claie de cârlionţi blonzi. Asta şi tricoul roşu i-au spus lui Brandy că era Eric Wilde.

— Ce are? a întrebat Bridget.

— Du-te să te speli pe dinţi, Bridget, a spus Brandy.

— Dar vreau să văd.

— *Bridget!*

Bridget s-a uitat urât, dar a dat înapoi, cum i se spusese.

Brandy a mers mai departe pe potecă. Acum își dădea seama de ce spusese Claire că era lipicios – ceva întuneca tot pământul din jurul lui, vreo explozie de secreții corporale. Avea să fie urât de tot. Măcar bătaia ei de cap avea să fie mai mică, fiindcă era Eric. Pe Diane ar fi fost obligată să o ascundă, să o ajute să facă duș. Fiindcă asta făceau colegele de dormitor. Însă cu Eric, obligațiile ei aveau să implice mai puțină muncă. Trebuia doar să-l zgâlțâie până se trezea și să-l pună în mișcare. După aceea, nu mai era problema ei.

— Eric, tâmpitule, a strigat ea, poticnindu-se desculță pe potecă. Dă-o naibii de treabă!

Eric nu s-a clintit.

Acum, că era mai aproape, Brandy vedea că ceva nu era în regulă cu poziția lui – căzuse cu fața în jos, cu brațele și picioarele întinse, de parcă îl imita pe Superman. Bizar mod de a ateriza în cădere. Voma lui – sau ce-o fi fost – se prelingea pe potecă, de unde căzuse, și băltea în jurul lui. Partea de dedesubt a pielii era ușor vineție și părul lui arăta ciudat. Era mai închis la culoare decât ar fi trebuit să fie.

— Scoală, a spus Brandy îngenunchind lângă silueta inconștientă. Hai, mă, Eric...

Neclintirea lui era nefirească. Nu scotea niciun sunet. Se auzea doar cântecul dulce al păsărilor, foșnetul copacilor și sporovăiala copiilor care se trezeau în tabără.

— Eric? a spus ea.

L-a întors cu fața în sus.

Cineva țipa. I-a trebuit o clipă să-și dea seama că era vocea ei.

2

A doua zi, Stevie se plantă la masa din bucătărie cu un castron cu cereale și o carte de la biblioteca Ellingham, pe care primise permisiunea să o ia acasă peste vară. Era unul dintre numeroasele avantaje aduse de statutul de elev la Ellingham și de o relație bună cu Kyoko, bibliotecara academiei, care comandase cartea special pentru ea.

— Ce citești? întrebă mama ei trecând prin spatele lui Stevie.

Se opri și se aplecă să vadă, așa cum Stevie era sigură că avea să facă.

— Aia e o casă de păpuși?

— Un fel de casă de păpuși, spuse Stevie dând pagina.

Mama ei scoase un zgomot ca de hamster apăsat cu palma blând, dar insistent, până la aplatizare.

Scena ilustrată era o bucătărie miniaturală, lucrată minuțios și cu drag. Pereții erau acoperiți cu un tapet vesel, cu căprioare și flori. Pe măsuța de călcat era un fier, în chiuvetă o oală, și doi cartofi pe uscătorul de vase, fiecare nu mai mare decât unghia de la degetul mic a unui copil. De la perdele și de la frânghia din fața ferestrei, pe care erau prinse cu cârlige sutiene și ciorapi de mătase, și până la teancul de așternuturi împăturite, fiecare detaliu al acestei scene era făcut cu atenție. Asta includea și silueta vădit moartă de pe podea, din fața cuptorului, sub a cărei mână era o tavă de gheață ca pentru păpuși.

— Se numește *Studii miniaturale ale morții neexplicate*, spuse Stevie. Sunt diorame făcute în anii '30 și '40 ca să-i învețe pe anchetatori cum să analizeze scenele crimelor. Aceasta se numește Bucătărie. Uite cât de incredibil de detaliat e redată. Vezi conservele astea minuscule de pe rafturi? Etichetele reproduc întocmai etichete reale. Vezi ziarele micuțe tipărite cu grijă, îndesate în crăpăturile ușilor? Și toate aceste uși au chei infime, funcționale. Tot ce e în această scenă a fost făcut și pus aici ca să fie analizat. Totul are semnificație. Să fi îndesat chiar femeia ziarele sub ușă ca să se sinucidă prin gazare? Este foarte clar că gazul i-a provocat moartea. Arzătoarele plitei sunt deschise și pielea ei a fost pictată ca să se vadă

îmbujorarea specifică intoxicaţiei cu monoxid de carbon. Dar a făcut-o singură sau cineva a scos-o din circulaţie cu o lovitură, a îndesat ziarele în crăpăturile uşii şi a lăsat-o acolo? Vezi că a fost surprinsă scoţând ceva din cuptor...

Mama ei o fixa cu o privire cruntă.

— Femeia care a făcut toate astea se numea Frances Glessner Lee, continuă Stevie. Pe vremuri, când murea cineva, nu exista o metodologie bine stabilită pentru examinarea cadavrului şi a locului crimei. Erau trimişi acolo tot felul de oameni fără niciun fel de pregătire specială şi mutau lucruri, ori se apucau să ghicească ce se întâmplase, ori contaminau scena crimei. Uneori, oamenii erau acuzaţi de crimă, când de fapt moartea fusese accidentală, şi invers. Deci, femeia asta...

Stevie a dat paginile până la poza cu femeia cu aspect de bunicuţă, cu ochelari de modă veche şi coc, care analiza cu privire drăgăstoasă un craniu uman.

— ...era moştenitoarea unei averi făcute din tractoare şi era prietenă cu legistul-şef din Boston. Acesta i-a vorbit despre problemele pe care le avea din cauza felului în care erau prelucrate scenele crimelor şi cadavrele şi despre cât de multe lucruri puteai afla cu privire la împrejurările unei morţi studiind scena crimei şi cadavrul. Practic, a pus bazele criminalisticii în Statele Unite. Apoi a făcut aceste miniaturi, fiecare înfăţişând o moarte neexplicată. Fiecare e un mister de sine stătător. Sunt folosite şi în ziua de azi pentru pregătirea detectivilor.

Mama ei se duse către blat, clătinând din cap. Stevie o studie pe furiş.

— Tare mi-aş dori să-ţi găseşti alt hobby, dar...

Fraza rămase în suspensie.

Stevie dădu paginile înapoi la scena cu bucătăria şi lăsă să se scurgă câteva momente, aşteptând ca mama ei să vorbească din nou.

— Şi ce planuri ai pentru după-amiaza asta?

— Voiam să citesc, spuse Stevie.

— E o zi superbă. Ai putea să ieşi puţin la soare.

Stevie scoase un *hmmmm* şi se aplecă mai aproape de poza cu bucătăria morţii.

— Am primit un mesaj, zise ea pe un ton nonșalant, de la un tip care are o tabără de vară. A citit despre mine, despre ce am făcut la Ellingham. M-a întrebat dacă nu vreau o slujbă acolo, ca supraveghetor. Probabil, s-a gândit că aș fi o adăugire interesantă, știi tu, ceva în plus pentru copii.

— O tabără de vară? spuse mama lui Stevie. Tu?

— Știu, zise Stevie. Mie-mi spui?

Stevie nu fusese niciodată tocmai genul înnebunit după ieșiri în natură. Fuseseră odată în excursie, toată familia, când Stevie avea 12 ani și vecinii îi invitaseră să petreacă o săptămână cu ei într-un parc natural. Stevie stătuse majoritatea timpului refugiată sub copertina de pânză a rulotei, încercând să citească, în timp ce părinții ei și cealaltă familie beau ceai cu gheață și beri și discutau despre seriale și despre „care e problema cu America". Nu se putea înota în lac fiindcă cică era în el un fel de bacterie mâncătoare de creieri. Periodic, cineva o îndemna să facă o plimbare prin pădure sau să încerce să se dea și ea cu bicicleta montană. Stevie privise aceste propuneri cu profundă suspiciune și refuzase. Nu putuse să asculte nimic și nici să vorbească cu nimeni, fiindcă părinții ei îi luaseră telefonul, ca să-i dea ocazia să mai trăiască și „experiențe offline", ceea ce oricum făcuse, fiindcă erau la dracu'-n praznic, fără cine știe ce semnal și fără Wi-Fi.

Excursiile în natură erau o porcărie.

Stevie a dat încet paginile până la o altă secțiune a cărții, la o altă imagine și mai sugestivă.

— Acesta e cel mai complex dintre *Studiile miniaturale*, spuse ea. Se numește *Casa cu trei camere*. Trei camere, trei cadavre. În acesta, crucial e tiparul stropilor de sânge...

— Unde zici că e tabăra asta?

— Pe undeva, prin Massachusetts, zise Stevie. Arată destul de frumușel locul. A zis chiar că-mi pot aduce și prietenii. Uită-te la sângele de pe pătura asta...

— Cum se cheamă?

— Poftim? spuse Stevie.

— Tabăra. Cum se cheamă?

— Ah! Ăăă... Ceva însorit. Însoriți... Stejari? Un copac, în orice caz. Stai! Am căutat-o aseară pe telefon.

Era un calcul deliberat. Probabil că părinţii ei nu auziseră niciodată de crimele din Tabăra Wonder Falls, iar site-ul Sunny Pines cu siguranţă nu promova legătura, dar nu putea risca să-i lase să se apuce de căutat pe Google. Îl avea deschis şi pregătit.

Mama ei se uită în telefonul lui Stevie, în timp ce aceasta continuă să contemple tiparul sângelui de pe mica podea de bucătărie.

— Arată drăguţ, spuse mama ei.

Aşa era. Stevie studiase site-ul în detaliu. Erau numai imagini peste imagini cu copaci, copii sărind de pe o plută într-un lac, copii cântând la diverse instrumente şi făcând lucru manual, focuri de tabără, grătare pe pajişti şi bezele rumenite la foc.

— Şi au zis că poţi să-ţi aduci prietenii? întrebă mama ei.

— Mda.

Stevie trecu la o altă parte a cărţii, la o scenă dintr-un pod în care se spânzurase cineva.

— Şi e o ofertă serioasă? spuse mama ei, uitându-se atent la poze. De la adevăratul proprietar?

— Dap.

— Arată-mi-o şi mie!

Stevie clipi, ca şi cum cererea o luase prin surprindere.

— Ah, făcu ea. Sigur. Cum vrei.

Stevie îşi luă telefonul şi deschise mesajul, apoi îi dădu telefonul mamei ei.

> Stevie,
>
> Mă numesc Carson Buchwald şi sunt proprietarul şi fondatorul companiei CutiiCutii (probabil că ai auzit de noi). Sunt totodată proprietarul unei tabere din vestul statului Massachusetts, numită Tabăra Sunny Pines.
>
> Am citit un articol despre ce ai făcut la Academia Ellingham şi mi s-a părut extraordinar. Ce ai zice să vii să lucrezi vara asta aici? Ai putea să fii supraveghetor în tabără. Cred că ar fi grozav să avem pe cineva ca tine în echipa noastră! Tabăra noastră se află într-o pădure superbă. Avem lac în care se poate înota, cascadă, şi un orăşel minunat în apropiere, unde găseşti cea mai bună

înghețată din țară. E un loc fantastic, cu copii grozavi! Poți să-ți aduci și niște prieteni, dacă asta te convinge să-mi accepți oferta.

Dacă ești interesată, răspunde-mi la e-mail. Sper să primesc vești de la tine.

Carson Buchwald
CEO și fondatorul companiei CutiiCutii
„Ce este înăuntru contează!"

— Sună incredibil, spuse mama ei. Nu ai prefera să faci asta, în loc să lucrezi la supermarket și să citești cărți despre case de păpuși cu crime?

— Pare să fie tare multă natură pe-acolo, zise Stevie.

— Natura e bună. Nu ți-ar strica să stai puțin la soare.

— Cancer de piele, ripostă Stevie. Și, oricum, vreau să citesc cât mai mult în vara asta, iar peste o săptămână începe un curs online gratuit de patologie criminalistică...

— Stevie, zise mama ei. Nu vrei să fii și tu sociabilă? Nu ți-ar plăcea să fii cu prietenii tăi?

Stevie s-a prefăcut că se gândește la asta cu seriozitate exagerată.

— Mă rog, șopti ea după un lung moment. O să mă gândesc la asta.

Această mică frântură de magie fusese obținută relativ ușor.

Citise recent despre Charles Manson, care folosise numeroase tehnici populare de persuasiune ca să-și formeze secta ucigașă. Unul dintre trucurile pe care le prinsese dintr-o carte de dezvoltare personală era „Fă-l pe celălalt să creadă că a fost ideea lui". Stevie nu voia să aibă nimic de-a face cu filosofia personală a lui Charles Manson, dar acest pont transmis de oameni de la unii la alții era foarte folositor și, din câte se vedea, eficient. (Probabil că singurul lucru mai rău decât „Vreau să mă duc să lucrez într-o tabără unde au fost omorâți oameni" era „Am studiat tehnicile de persuasiune ale lui Charles Manson". Așa că pe asta o ținea pentru ea.)

Noul e-mail de la Carson era autentic. Îi răspunsese imediat în seara precedentă.

Carson,

Sunt foarte interesată de propunere. Dar pot să-ți spun cu siguranță un lucru – părinții mei nu o să mă lase sub nicio formă să vin, dacă o să afle că vin să anchetez o crimă. Ai putea să scrii un alt e-mail numai despre excursii și chestii sănătoase, în aer liber?

Stevie

Nu avea nici cea mai vagă idee dacă el o să-i facă jocul, dar se dovedi că da. Noul e-mail, curat ca lacrima, sosise cu o viteză uluitoare. Stevie nu mai trebuise decât să se instaleze dimineață luându-și cu ea cartea cu crime în case de păpuși și să aștepte. După prânz, totul era stabilit. Stevie Bell avea să fie supraveghetoare la cea mai faimoasă tabără din America.

Mai important – avea un nou caz.

7 iulie 1978

Ora 07:30

Susan Marks era mândră de peretele ei cu clipboarduri.

Erau 26 de clipboarduri în total, agățate de mici cârlige pe care le înșurubase cu mâna ei în urmă cu cinci ani, când preluase conducerea taberei. Din acest centru de comandă punea ordine în haos, organiza sute de copii și zeci de adolescenți. Exista o secțiune pentru orice. Clipboarduri pentru fiecare cabană, enumerând copiii, supraveghetorii, numerele de telefon unde puteau fi contactați părinții, alergiile. Un alt șir de clipboarduri enumera activitățile pentru fiecare săptămână petrecută de copii în tabără, ceea ce ducea la o altă secțiune de clipboarduri ce împărțea activitățile pe fiecare zi.

În cea mai mare parte a anului, Susan Marks conducea departamentul de educație fizică și sanitară de la Liceul Liberty High. Pe perioada verii conducea tabăra, iar slujba i se potrivea de minune. Se trezea devreme, când toată tabăra încă dormea, și alerga rapid 11 kilometri. Începea pe partea cu tabăra, dădea ocol lacului, apoi traversa drumul neasfaltat care separa Tabăra Wonder Falls de campingul public de pe partea cealaltă. Acolo își continua drumul în jurul lacului, unde potecile erau mai sălbatice și stâncoase, iar panta era mai abruptă. Trecea tiptil pe lângă corturile pline de turiști adormiți și le făcea cu mâna pescarilor care ieșeau pe lac cu bărcile lor. Sus, sus, sus, trăgând tare acum, când urca panta din cel mai îndepărtat punct al lacului. Aici, poteca se îndepărta de țărmul lacului și șerpuia printre copaci. Odată ajunsă pe culme, în capăt, făcea o pauză la Promontoriul Arrowhead ca să-și tragă sufletul. Locul se numea așa fiindcă semăna cu un vârf de săgeată din piatră întunecată ce țâșnea în afară la mai bine de 21 de metri deasupra lacului.

Era cea mai frumoasă priveliște pe care ți-o puteai imagina. Dedesubt se întindea lacul Wonder Falls, reflectând soarele dimineții. Nimic nu se compara cu prima geană de lumină văzută de aici, de sus. După acest moment de reflecție, a urmat o coborâre ușoară la vale și înapoi la cabana ei de la Tabăra Wonder Falls, unde a făcut un

duș (rece) rapid. La 7:30 punct, a luat în mână clipboardul cu activitățile zilei respective și a pornit stația de comunicare.

— Bună dimineața, tabără! Bun venit într-o nouă zi superbă în Tabăra Wonder Falls!

Și chiar vorbea sincer. Energia provocată de alergare îi mai persista o vreme în organism.

— În dimineața asta avem – o privire aruncată iute către clipboardul pe care scrie „meniuri" – clătite la cantină, și e zi de softball, așa că haideți, sculatea și șo pe ei!

A închis stația și a bifat „anunțuri" de pe lista cu sarcinile zilei. Chiar dacă îți știai rutina și în somn, tot era important să ai o listă cu sarcini.

A trecut în revistă restul zilei. Cei de la herghelia locală veneau cu cinci cai, să le dea copiilor lecții de călărie. Mai era pe listă și un test de siguranță acvatică. Cabana 12 avea o gaură în acoperiș. Cineva ieșea noaptea pe lac cu o canoe și ea trebuia să afle cine, iar altă puștama pusese un șarpe în vestiarul fetelor de la piscina celor mici. Avea să înceapă prin a suna la herghelie și...

Atunci s-a auzit un țipăt. Un singur țipăt, neîntrerupt.

Țipetele erau ceva obișnuit în tabără. Copiii țipau când înotau și când se jucau și uneori pur și simplu de dragul țipatului. Dar țipătul acesta a răsunat limpede și ascuțit și a durat aproape 10 secunde. A zăbovit deasupra apei, apoi s-a auzit din nou, de data asta mai tare, mai insistent. Nu mai auzise niciodată un astfel de țipăt, nici măcar când Penny Matis fusese cât pe ce să se înece în lac, ori când supraveghetoarea aceea căzuse din copac în urmă cu câțiva ani.

Susan nu a ezitat. A înșfăcat stația de emisie-recepție din stativul cu încărcare și a ieșit pe mica verandă a cabanei ca să scruteze tabăra. Era imposibil să-și dea seama cu exactitate de unde venise țipătul, dar cu siguranță de pe cealaltă parte a lacului, din direcția cabanelor.

Stația radio s-a activat cu un pârâit.

— Susan, ai auzit?

Era Magda McMurphy, asistenta medicală a taberei.

— Da. Nu-mi dau seama de unde s-a auzit, a zis Susan în timp ce se îndrepta cu iuțeală către pod. Cred că venea dinspre marginea pădurii, de pe lângă poligonul de tir cu arcul.

Ţipătul s-a auzit iar şi a alertat toată tabăra.

— Nu-mi place ce aud, a spus Magda. Ne vedem acolo, şi-mi aduc trusa.

Lui Susan nu i-a luat mult timp să localizeze sursa ţipătului – toată tabăra se întorsese în direcţia lui, mulţi luând-o chiar către el. Şi-a croit drum printre copii, îndemnându-i să se întoarcă la activităţile lor. Când a ajuns la marginea pădurii, l-a găsit pe unul dintre copiii mai mici, Claire Parsons, în faţa cabanei ei, în hălăţelul ei pluşat. A ridicat privirea către Susan şi a arătat cu degetul către poteca ce ducea în pădure.

— S-a dus încolo, a spus Claire.

— Cine?

— Brandy.

— Du-te înăuntru şi îmbracă-te, Claire, a spus Susan îndepărtându-se în grabă.

— Băiatul doarme.

Susan nu avea timp să descifreze înţelesul vorbelor ei. A iuţit pasul. În spatele ei s-a auzit o bicicletă. Magda s-a oprit derapând, a sărit de pe bicicletă şi a lăsat-o să cadă în iarbă. În faţa lor, poteca o lua uşor la stânga, afundându-se în pădure, către amfiteatrul taberei şi poligonul de tir cu arcul. Au dat peste o scenă straniu de liniştită. Brandy Clark, unul dintre cei mai de încredere supraveghetori ai lui Susan, era îngenuncheată pe pământ şi privea fix înainte. La vreo şase metri în faţa ei, pe potecă, se vedea o siluetă. Susan a recunoscut pe loc capul plin de bucle. Eric Wilde.

— E acolo... a spus Brandy ca pierdută într-un vis. L-am pus la loc.

Nici vorbele ei nu aveau vreun sens. Nu era timp de întrebări. Susan şi Magda şi-au continuat drumul.

Eric era cu faţa în jos, în ţărână, de parcă trăgea un pui de somn. Avea tricoul pătat şi rupt. Şi ceva nu era în regulă cu părul lui – Eric era blond, dar părul lui avea acum porţiuni mult prea închise la culoare.

Însă cel mai grăitor lucru? Muştele. Toate muştele acelea care bâzâiau în jurul lui şi aterizau în grupuri.

Magda a scos un sunet ciudat, ca un fâsâit de cauciuc spart, şi a început să fugă spre el. A căzut în genunchi lângă Eric şi şi-a apăsat

degetele pe încheietura lui.

— E rece, a spus ea.

— Chem salvarea...

— Nu are rost. E mort.

Magda s-a uitat la ceas.

— Pronunț decesul la 07:46. Ceasul tău cât arată?

Susan a clipit, apoi s-a uitat la ceas.

— Al meu e 07:44.

— Hai să punem 07:45.

Magda l-a întors pe Eric doar cât să se uite la partea de dedesubt a trupului lui. Pe chip i s-a așternut o expresie șocată.

— Susan, trebuie să vezi ceva.

Susan a făcut cei câțiva pași către ceea ce numea deja în mintea ei „cadavru". Ce a văzut atunci avea să o bântuie tot restul vieții.

— Răni de cuțit, a spus Magda încet. Iar capul... Doamne ferește, Susan!

Susan a ridicat stația de emisie-recepție la gura acum uscată iască.

— Cabana de pe lac, a spus. Răspunde!

— Aici, cabana de pe lac, a zis o voce somnoroasă.

Shawn Greenvale. Te puteai baza întotdeauna pe el, iar cabana de pe lac era una dintre foarte puținele clădiri cu propriul telefon.

— Te rog să suni la poliție. Spune-le să intre direct în tabără, să vină la poteca ce duce la amfiteatru. Spune-le că a avut loc un accident grav. Nu e nevoie de ambulanță.

— Ce s-a întâmplat?

— Fă ce-ți spun, Shawn!

În spatele lor începeau să se adune copiii. Deveneau tot mai zgomotoși – vorbeau tot mai tare, plângeau și arătau în direcția lor. Nu știau prea bine ce se întâmpla, dar le era clar, așa cum îi fusese clar și lui Susan, că se întâmplase ceva cumplit.

— Copii, a spus ea, rămâneți calmi și dați-vă înapoi, vă rog!

Copiii nu au rămas calmi. Trebuia să instaureze imediat ordinea. Și-a urmat impulsul cel mai natural – a suflat în fluierul care-i atârna la gât. Zgomotul i-a speriat pe toți, destul cât să-i facă să amuțească, șocați.

— Mergeți la cantină, a spus ea. Acum.

S-a îndreptat cu paşi hotărâţi către Brandy şi a ajutat-o să se ridice în picioare.

— Hai, a spus. Hai să mergem!

Brandy s-a lăsat condusă, dar era aproape inertă, împleticindu-se, în stare de şoc. Patty Horne, care dormise în ultimele nopţi la dispensar, în arest la domiciliu, a venit în goană, străpungând zidul de copii care se îndepărtau şovăitor.

— E Eric? a spus ea.

— Patty, adună-ţi copiii şi mergeţi la cantină.

— Ce ştiţi de ceilalţi? a întrebat Patty. Sunt teferi?

Susan a îngheţat.

— Ceilalţi? a repetat ea.

3

În nenumărate romane polițiste, e vorba despre trenuri. Oamenii sunt împinși din ele sau dispar când trec dintr-un vagon în altul. Când trenurile trec prin tuneluri, cel puțin un pasager încasează un topor în plină figură, în beznă. În trenuri, cei care par să doarmă sunt de fapt morți, victime ale unor otrăvuri exotice turnate în ceai. În tren, dacă nu ești omorât, probabil că vei ajunge să fii martorul unei crime, fiindcă ai văzut ceva pe fereastră din goana trenului – un bărbat furișându-se spre o casă cu un pistol în mână, cineva sugrumând pe altcineva la o fereastră. Orarul trenurilor era întotdeauna important. Jasper nu avea cum să fie în trenul de 07:14 cu plecare din Londra, fiindcă acela nu circulă duminica!

La drept vorbind, Stevie nu luase niciodată trenul. Familia ei se deplasa numai cu mașina, fiindcă trenurile aveau un aer vag european și deci suspect. Se dovedi că trenul era un fel de metrou silențios și cam plicticos, în care auzeai în mare parte doar conversațiile telefonice ale celorlalți sau le simțeai mirosul sandvișurilor.

Fuseseră câteva zile foarte agitate. Odată ce primise permisiunea să se ducă la Sunny Pines, trebuise să-și adune prietenii, cât Carson făcuse niște manevre și le obținuse tuturor slujbe potrivite abilităților lor.

La Ellingham, Stevie locuise într-o căsuță numită Minerva, cu trei elevi la parter și trei la etaj. Până la finalul anului școlar, numărul total scăzuse la patru, din diverse motive nefericite. Stevie era una dintre cei patru, la fel și David. Ceilalți doi erau Janelle Franklin, vecina de alături, și Nate Fisher, care locuia la etaj.

Începu cu Nate.

Când avea 14 ani, Nate Fisher scrisese o carte, un roman fantasy care ajunsese așa de popular online, că fusese achiziționat de o editură. Ceea ce crease Nate, ca să se țină departe de oameni, îl lansase accidental în lumea largă. Editorul voia să-l trimită în turnee, să facă clipuri video, să-l pună să zâmbească și să promoveze cartea și – cel mai important – să scrie a doua carte.

Nate „lucra” mereu la carte, ceea ce însemna că nu lucra niciodată

la carte. Se dusese tocmai până la Ellingham ca să nu-şi scrie cartea. Nate s-ar fi dus pe Marte, numai să nu-şi scrie cartea. Stevie nu înţelesese niciodată prea bine de ce nu voia să o scrie; trebuia să-i fi plăcut să scrie, din moment ce mai scrisese una. Uneori, încerca să-l facă să-i explice, dar discuţia se încheia întotdeauna cu el spunându-i ceva de genul „Nu merge aşa", fluturând din braţe şi dispărând în camera lui. Simţea că avea de-a face cu anxietatea de performanţă, ceea ce putea să înţeleagă. Sau poate motivul era unul cât se putea de simplu, şi anume că nu voia să facă ceea ce voiau alţii ca el să facă, alt lucru pe care Stevie îl putea înţelege.

Nate era singurul din grup care avea să urască ieşirile în natură mai mult decât Stevie, dar era sigură că urma să profite bucuros de ocazia de a se reîntâlni cu prietenii lui şi de a nu scrie. Avea dreptate.

Carson găsise jobul perfect pentru el. În tabără exista un fel de bibliotecă într-un copac, care nu era utilizată prea des. Nate putea fi bibliotecarul taberei, post care nici nu exista, de altfel. Ba chiar a aranjat să fie construit în căsuţa din copac un spaţiu de dormit din placaj, ca Nate să poată sta acolo cât voia.

— Adică am ocazia să trăiesc singur într-un copac, având o slujbă fictivă, fără să răspund în faţa nimănui? spusese Nate. Păi asta este de vis, Stevie. Este *visul* vieţii mele.

Deci, Nate se băga.

Urmase Janelle. Janelle era persoana pe care Stevie o considera cea mai bună prietenă a ei. Era persoana la care Stevie putea să se ducă atunci când avea un atac de panică în toiul nopţii. Era persoana care o forţa pe Stevie să-şi recunoască sentimentele. O cunoscuse pe partenera ei, Vi, în prima zi de şcoală, şi rămăseseră împreună până în ziua de azi. Janelle era ingineră în devenire, o creatoare, o meşteră – un om care era fericit doar când avea cabluri într-o mână şi un pistol de lipit în cealaltă. Că aveai nevoie de o dronă miniaturală ori de o rochie, Janelle era omul tău.

Spre deosebire de Nate şi Stevie, Janelle nu avea nimic împotriva ideii de tabără în natură, dar nu s-ar fi mulţumit cu o poziţie de faţadă, fără nicio responsabilitate. Carson a tras nişte sfori şi a venit cu jobul perfect: Janelle putea să fie şefa clubului de arte şi lucru manual.

— O să fie de făcut *o groază* de lucru manual, îi explicase Stevie. Şi o să ai de organizat o tonă de materiale.

Iar asta îi asigura lui Stevie slujba ei fictivă. Avea să fie asistenta lui Janelle. Urmau să împartă un dormitor aflat în spatele pavilionului de arte, rezervat de obicei angajaţilor adulţi.

Nu toţi puteau să vină. Vi, partenera lui Janelle, se dusese să petreacă vara în Vietnam, la rude. Era unul din motivele pentru care Stevie credea că Janelle avea să vină în tabără – se simţea singură fără Vi şi fără prietenii ei.

Mai rămânea David. Conversaţia respectivă nu decursese cum se aştepta Stevie. Stevie crezuse că el o să accepte. Slujba lui la campanie, deşi nu era pe bază de voluntariat, era prost plătită. Era genul de slujbă care avea nevoie de tine mai mult decât aveai tu nevoie de ea, şi era foarte clar că lui Stevie şi David le era dor unul de altul.

— Vreau să vin... spusese el.

Lui Stevie i se umpluse inima de bucurie, însă vorbele păreau să se înnămolească la final.

— Dar...

— Dar... ce fac acum e important pentru mine. Încă nu m-am înscris la facultate. M-am angajat să fac asta şi...

O copleşise o stranie constelaţie de emoţii: un torent de tristeţe umedă, apoi o senzaţie de nelinişte, ceva asemănător panicii, dar mai puţin acută. Apoi o izbise o furie moale. Apoi înapoi la tristeţe, cu un nod în gât cât un ou de gâscă. Toate astea în decursul a vreo cinci secunde.

— Mai eşti acolo? întrebase el.

Ea tuşise uşor.

— Hm. Mda. Nu, stai liniştit, înţeleg.

— Vorbesc serios, spusese el. Vreau mult de tot să vin să fiu cu tine. Doar că... făcând munca asta, simt că mai repar câte ceva din răul făcut de familia mea. Mă doare sufletul să te refuz. E *ca dracu'* să te refuz.

Cu toate că răspunsul era o grea lovitură, vocea lui era plină de emoţie. Stevie îşi dădea seama că era sincer. Începuse să tragă de o găurică din tricou.

— Sigur, zisese ea. Trebuie să faci ce ai de făcut.

Sunase un pic cam sec, fiindcă Stevie nu prea ştia să poarte conversaţii delicate.

— Ei, acum nu fi aşa tristă! spusese el, sarcastic.

— Nu, nu... zău că da. Te înţeleg.

Rămăseseră tăcuţi câteva clipe.

— Dar... zisese el. Pot să-mi iau câteva zile libere să vin în vizită. Vin. O să ne bucurăm de natură. Mamă, ce-o să ne mai bucurăm de natură!

Şi aşa, Stevie ajunse într-un tren ce se îndrepta spre munţii Berkshire din Massachusetts. Tabăra Wonder Falls, sau Sunny Pines, era la o oră după Springfield, nu departe de Amherst, în mijlocul peisajului cu coline verzi, presărat cu lacuri.

Pentru tabără avea nevoie de o listă plină de lucruri palpitante pe care trebuia să le aducă cu ea: un rând de aşternuturi duble, o pernă, o pătură, trei prosoape – toate cu numele ei pe ele. Şlapi, adidaşi, şosete groase lungi până cel puţin dincolo de gleznă, un costum de baie întreg sau unul cu pantaloni scurţi şi bustieră, spray insecticid, cremă împotriva pişcăturilor de insecte, o lanternă puternică, minimum o pereche de pantaloni de trening sau alţi pantaloni de sport similari, un tricou sport cu mânecă lungă, o căciulă...

Ellingham avea şi ea o listă cu lucruri pe care trebuia să le aduci la şcoală, dar detaliile în care intra lista de faţă spuneau foarte multe. Şosetele groase înalte până cel puţin deasupra gleznei însemnau că o aşteptau drumeţii. Pantalonii de trening şi tricoul cu mâneci lungi nu îi sunau deloc bine lui Stevie, trimiţând cu gândul la activităţi în locuri sălbatice, în care era nevoie de protecţie, ori poate la plimbări nocturne cu scopul de a alunga ratonii.

Şi-a reamintit că ei nu i se cerea să alunge ratoni. Cu toate că, teoretic, avea să fie angajată a taberei, Carson îi promisese că postul ei era special. Avea să aibă parte de experienţa taberei fără exigenţele ei.

În graba ei de a se pregăti de plecare, nu prea avusese timp să se documenteze despre Cazul Cutia din pădure. Ştia esenţa, bineînţeles – toţi fanii de cazuri reale o ştiau –, dar nu cunoştea cazul aşa cum analizase Cazul Ellingham. Petrecuse un an studiind cazul acela,

înainte să ajungă la Ellingham. Văzuse totul, citise totul, participase la toate discuţiile de pe grupuri de mesaje, ascultase toate podcasturile, aşa că atunci când ajunsese la locul faptei, se putea descurca fără hartă şi putea cita jumătate din cărţi.

De data asta, nu era aşa. Ascultase podcasturi neîntrerupt, cât făcuse bagajele, şi citise cât putuse de mult noaptea. Vechea ei prietenă, anxietatea, începea să bolborosească în adâncul ei, gata să se prezinte la apel. De data asta, era prea mult, prea repede. Avea să dea greş, iar asta însemna că ea era *o ratată.* Nu avea să mai rezolve niciodată niciun caz. Nu avea să fie niciodată detectiv. Viaţa ei urma să se piardă în mediocritate.

Mesajele de la Nate picară la ţanc.

Stevie.

STEVIE

AVEM TRAPEZ

Asta o năuci suficient, încât să dezamorseze situaţia din mintea ei.

Când ajunse la Springfield (ieşise pe coridorul metalic al trenului cu două staţii mai devreme, de teamă să nu rateze coborârea), îşi târî valiza grea, pe roţi, până în clădirea gării.

Alt mesaj, de data asta de la Carson, care venise s-o ia.

Afară.

Ieşi şi văzu un bărbat doar puţin mai înalt ca ea, sprijinit de perete, tastând frenetic pe telefon. Era evident că făcea mult sport – avea braţe musculoase şi pătrăţele pe abdomen, pe care şi le etala într-un tricou negru, mulat. Partea de jos a corpului era ornată cu pantaloni de yoga vaporoşi, cu mandale mov şi verzi. Era complet ras în cap. Pe braţul stâng avea tatuat, de sus în jos, cu litere imense, cuvântul COMPUS, iar pe dreptul cuvântul ORGANIC.

— Salut! spuse el, făcându-i cu mâna, de parcă erau vechi prieteni. Stevie! Stevie!

Când se mai apropie, simţi că mirosea a salvie arsă. Dar nu aşa cum miroase într-un studio de yoga – mai degrabă ca şi cum trecuse printr-o plantaţie de salvie cuprinsă de flăcări.

— Maşina e în partea asta, zise el.

Stevie se ţinu după el, târând geanta către o Tesla verde, pe care Carson o descuia. Interiorul maşinii era din piele de un cafeniu-palid,

cremos, care probabil că se numea „latte”, ori „cocos rumenit”, ori ceva în genul ăsta. De oglinda retrovizoare atârna un șir de mătănii de meditație, și în suportul de pahare era un cristal roz. Mirosul de salvie era mult mai puternic în mașină, și Stevie se trezi că tânjea după aer.

— Facem cam o oră până la Barlow Corners, spuse el scoțând mașina, straniu de silențioasă, din parcare. Prietenii tăi au ajuns deja.

— Spuneau ceva de un... trapez?

— A, da. Avem în Camera de Joacă.

Stevie nu se încumetă să întrebe de ce se numește Camera de Joacă, și oricum nu conta. Știa că urma să-i spună el.

— Îi zic Camera de Joacă fiindcă acolo adun tot felul de oameni creativi și ne jucăm cu tot felul de idei pe care le pasăm între noi. Îi zicem Jazz Mintal.

Stevie rezistă cu greu impulsului de a deschide portiera ca să sară din mașină.

— În seara asta, o să stai într-una dintre camerele de oaspeți, continuă el. Mâine trecem prin oraș și apoi te duc în tabără. De ce să nu ai parte de o noapte cu aer condiționat și apă fierbinte, corect? În plus, niciun șarpe la orizont!

Anxietatea e teribil de îndatoritoare. Cu câteva minute în urmă, anxietatea lui Stevie era complet concentrată pe eșec. Se transformase lin în îngrijorare cauzată de locuri numite Camera de Joacă și de lipsa apei calde ori a aerului condiționat. Și acum era perfect pregătită să includă și șerpii în distracție. Umbrela e mare, cât un cort de circ. Toate problemele sunt binevenite sub ea.

— Șerpi?

— Păi, mai sunt pe lângă lac, dar nu în tabără.

— Tabăra e pe malul lacului.

— Da, dar șerpii sunt... mă rog, sunt pe-acolo, dar pe malul celălalt. În tabără nu e niciun șarpe.

Clar, erau șerpi în tabără. Era, practic, total făcută din șerpi. De ce nu se gândise la șerpi?

— M-am gândit să facem o ședință în seara asta, spuse Carson, ca să trecem în revistă detaliile cazului. Iar mâine am planificat ceva foarte special.

Șerpii se târau către marginea preocupărilor ei.

— Ce?

— Un eveniment de amploare, sponsorizat de CutiiCutii. Vezi tu, am donat bibliotecii municipale o cameră de lectură pentru copii, așa că am organizat un mare picnic ca să o inaugurez, cu mâncare gratuită și distracție. M-am asigurat că o să vină multă lume, inclusiv câțiva dintre cei care erau aici în 1978. Vei avea ocazia să-i cunoști pe unii dintre martori și chiar pe câțiva dintre suspecți. O să pășim cu dreptul în proiectul ăsta. Cazul Cutia din pădure... în sfârșit, rezolvat!

— *Dacă* poate fi rezolvat, zise Stevie.

— Normal că da. Cu tot ce avem la dispoziție în zilele noastre? Trebuie doar ca cineva să pună un pic de presiune, să pună lucrurile în mișcare, să analizeze toate chestiile ignorate decenii în șir.

— Dar s-a făcut asta.

— Nu de cineva care deține tabăra, spuse el zâmbind.

Trebui să confirme că avea dreptate.

În depărtare apărură culmile unor dealuri verzi, cu pante line. Clădirile deveniră tot mai rare, iar ținutul se deschise ca o pagină albă în așteptarea unei povești. Luă o curbă printre două câmpuri întinse. Fiecare nou drum era tot mai mic și se cufunda tot mai adânc printre copaci. Îi amintea puțin de drumul spre Academia Ellingham, doar că acela ducea tot în sus, sus, sus. Drumul acesta era mai lin, iar terenul mult mai puțin impunător. Totul avea patina blândă a spiritului Americii obișnuite – steaguri, tarabe cu produse agricole, verande împrejmuite cu plase de țânțari. De-a lungul drumurilor, copacii formau bolte dese și verzi, pe sub care lumea își plimba câinii, sau se plimba cu bicicleta, sau alerga concentrată având căștile în urechi, privind cu ochi mijiți către o linie de finiș imaginară.

Primul semn că intraseră în Carsonland a fost statuia de piatră a lui Buddha aflată lângă cutia poștală verde, acoperită cu mandale. O luară pe o alee scurtă, trecură pe lângă o trambulină, o piscină și un tăpșan cu trei capre. Stevie coborî din mașină într-un loc pașnic, mărginit de un pârâu iute, cuibărit printre copaci. În apa puțin adâncă erau grămezi de pietre, una peste alta, într-un echilibru delicat.

— Aceasta e Camera de Joacă, spuse el, trăgându-i valiza către un

șopron – sau ceea ce, probabil, fusese la un moment dat un vechi șopron.

Fiecare detaliu arăta acum proaspăt și nou, de la vopseaua albastru-electric până la ferestrele uriașe cu tocuri galben-muștar.

— Aia de-acolo e casa mea, zise Carson, arătând printre copaci, către o casă mare, mov, cu un ochi pictat în locul în care frontonul clădirii se întâlnea cu unghiul streșinii acoperișului.

Se uita de sus la Stevie cu o privire adormită.

Ușa șopronului se deschise. Se auzi un sunet ascuțit și apoi Janelle Franklin zbură spre Stevie ca pe picioare înaripate și o strânse tare în brațe.

— Porți lămâile, spuse Stevie.

— Normal! Suntem toți aici! Aproape toți!

Janelle adora lămâile și, când purta rochia cu lămâi, însemna că era fericită. Își înfășurase părul împletit în multe cosițe cu o eșarfă galbenă, asortată, și completase toată ținuta cu un fard de pleoape galben, solar, care ieșea vesel în evidență pe pielea ei neagră. Așa era Janelle – aspectul ei îi exprima întotdeauna personalitatea. Înțelegea cum se asortau lucrurile, cum se aplicau fardurile, cum să fie perfect aranjată și să pară că o făcea fără efort. Probabil că pentru ea așa și era. Doar rezolva integrale în minte, din pură plăcere.

Nate era în spatele ei, cu gura strâmbată într-un surâs crispat. Chiar și când zâmbea, expresia lui amintea de cea a unui pescar din vechime privind resemnat cum barca îi era devorată de un șarpe-de-mare. Avea părul veșnic puțin ciufulit și hainele puțin prea mari pentru el. Când erau la școală, purta de obicei pantaloni de doc ori de velur, jerpeliți, pe care, pentru ținuta de vară, îi schimbase cu bermude jerpelite, cu numeroase buzunare. Purta aceleași tricouri ca la școală; pe cel de azi scria CREVEȚII SUNT OPȚIONALI.

— Vă las să stați de vorbă, spuse Carson. Eu am meditația de seară. Mă întorc într-o oră. Toată lumea e de acord cu pizza vegană?

Urmă o pauză politicoasă.

— Sau pot să iau niște pizza cu brânză. Ne vedem curând. Simte-te ca acasă, Stevie!

— Ooo, făcu Nate cu voce scăzută, deschizând ușa mare a șopronului, stai să vezi casa!

Primul lucru care o izbi pe Stevie fu portocaliul-aprins al pereților – simțea efectiv cum i se crăpau ochii în orbite.

— Odihnitor, nu? zise Nate.

Nu existau nici scaune, nici mese. Oriunde te uitai, vedeai fotolii-puf de fițe, făcute dintr-o spumă de top, utilizată de NASA, în care parcă pluteai și te susțineau în orice poziție. Din tavan atârnau funii groase cu noduri, ca să te poți cățăra sau legăna. Mai erau mingi de yoga și mingi gonflabile obișnuite și, într-un colț, o bilă gigantică pentru hamsteri, parțial dezumflată.

— Bun venit în casa făcută din cutii, să zicem, spuse Janelle.

Conform rapoartelor, exista într-adevăr un trapez suspendat undeva, sus, sub tavan.

— Cum să faci exerciții la trapez aici? întrebă Stevie. Nu e suficient spațiu ca să te legeni pe el, sau cel puțin nu prea tare. Și dacă o să cazi?

— Asta ne întrebăm și noi de două ore încoace, răspunse Janelle. Bănuim că trag trapezul în sus, către pod, cu un cârlig, apoi sar ușurel pe el și cred că rămân agățați acolo. Probabil că se dau jos pe aia.

Arătă către o prelată mare, rulată lângă perete.

— Deci, atârnă din tavan și apoi își dau drumul să cadă în prelata aia? întrebă Stevie.

— Mda. Nu prea e trapez-trapez, ci mai degrabă o chestie... de care atârni?

— Le zice Jazz Mintal, spuse Nate cufundându-se și mai tare în fotoliul-puf. Ți-a zis? *Jazz Mintal!*

— Păi, chestia e că nu prea urăsc asta, zise Janelle. Iar asta mă face să mă urăsc *pe mine.*

Pe laterala încăperii principale erau sute de bucățele de pânză de vreo trei centimetri pătrați, lipite de perete cu scotch, astfel încât să formeze un fel de grilă. Nu era artă, Stevie era aproape sigură de asta.

— Nu avem nici cea mai vagă idee pentru ce sunt acelea, spuse Janelle. Poate că pasiunea lui e să realizeze cuverturi matlasate.

Stevie se trânti într-unul dintre imensele fotolii-puf, care o prinse în polistirenul său spațial sau spumă, sau ce-o fi fost acolo.

Interesant cum se schimbă întreaga lume când ești în același loc cu prietenii tăi. Aerul vibrează de energie, lumina e mai caldă. Cele două

săptămâni cât fuseseră despărţiţi se evaporară pe loc şi toţi începură să vorbească de parcă doar ce terminaseră, cu numai câteva minute în urmă, ultima lor conversaţie faţă în faţă.

— Vai, ce pregătit sunt! zise Nate. Mă-nnebunesc după filmele de groază care au loc în tabere, aşa că săptămâna trecută am revăzut o mulţime, ca să mă pregătesc. Vreţi să vă mai zic de filmele de groază despre tabere?

— Nate... spuse Janelle.

— Nu poţi să-mi refuzi bucuria asta, zise Nate. Aici avem *crime* în *tabără.* Aşa *vreau să mor.* Preferatul meu se cheamă *Sleepaway Camp.* E cel mai ilogic dintre toate. În primul rând, elevii din filmul ăsta au vreo 18 ani. Nu supraveghetorii! Elevii! Toată lumea din filmul ăsta e oribilă. Îşi petrec cam tot timpul încercând să facă sex. Dar, bineînţeles, când e vorba de ucigaşi, tot Jason e cel mai bun. Trăieşte într-un lac şi omoară în spaţiu.

— Ai terminat? întrebă Janelle.

— *Tu* trăieşti cumva într-un *lac?*

— Bine, confirmă Janelle ridicându-se şi netezindu-şi rochia. Mă duc s-o sun pe Vi. Mă întorc repede – trebuie să ne programăm conversaţiile din cauza diferenţei de fus orar.

— Ce face Vi? întrebă Stevie.

— E bine! Îi place în Da Nang. Multe chestii legate de familie. Mare parte din timp îşi perfecţionează vietnameza şi învaţă şi mandarina mai bine. Dar e... ştii tu. Departe tare totuşi. Mă întorc imediat. Bine? Imediat!

— Tu nu trebuie să dai un telefon amoros? spuse Nate după plecarea lui Janelle.

— Nu, răspunse Stevie. Nu avem programări.

— Ce face David?

— E bine, răspunse ea ridicând din umeri.

Unul dintre motivele pentru care Stevie şi Nate erau prieteni aşa de buni era ura lor comună faţă de împărtăşirea emoţiilor. Cumva, reuşeau să aibă o legătură mai profundă rămânând la suprafaţa emoţiilor – ca şi cum făceau snorkeling prin ele, plutind uşor unul lângă altul şi uitându-se la toate minunile naturii, dar fără să se apropie atât de tare încât să îi înţepe ceva ascuns pe sub vreo piatră.

— Și iată-ne din nou în Orășelul Crimelor, zise Nate. Unde locuiești tu.

Se uitară amândoi lung în sus, la trapezul ce atârna din tavan. Era un obiect relativ nevinovat, făcut pentru distracție, dar în momentul acela îi amintea lui Stevie de un alt studiu miniatural, unul numit *Podul*, în care cineva era spânzurat.

— Ce părere ai? întrebă el.

Nu era nevoie să explice. Stevie știa la ce se referea, fiindcă se referea la o mulțime de lucruri. Cum era să aibă din nou un caz? Ce părere avea despre cazul ăsta?

— Încă nu știu, răspunse ea.

— Cred că o să fie grozav, zise el. Tabără cu crime, locuiesc într-un copac, fără să văd pe nimeni. E vara mea, clar. E momentul meu de glorie. Îmi voi atinge potențialul maxim. Și aici nu există tuneluri, deci probabil că n-o să rămâi blocată sub pământ. Sunt optimist. Cred.

Faptul că Nate era așa de optimist ar fi trebuit să fie un semnal de alarmă, însă oamenii rareori recunosc semnele atunci când acestea le ies în cale.

7 iulie 1978

Ora 08:05

Şeriful Elliot Reynolds şi adjunctul lui, Don McGurk, au intrat pe aleea ce traversa Tabăra Wonder Falls. Don bătea distrat darabana cu degetele în geamul din dreapta.

— Ce crezi? întrebă Don. Înec?

— Sper că nu, răspunse şeriful Reynolds.

— Nu se poate să fi murit careva. La 8 dimineaţa, în tabără?

Şi şerifului i se părea că nu avea niciun sens. După mesajul confuz pe care îl primise prin radio, se întâmplase ceva foarte rău. Un accident grav, ambulanţa nu era necesară. Dar, aşa cum subliniase şi Don, părea puţin probabil să fie cineva mort în tabără într-o dimineaţă cu soare, într-o zi lucrătoare.

Pe de altă parte, de când cu Michael Penhale, şeriful Reynolds simţise că ceva se schimbase în Barlow Corners. Sigur, accidente se întâmplau peste tot. Dar treaba aceea... pătase tot, îi pătase şi lui reputaţia. Un iz de putregai, abia perceptibil, dar de netăgăduit, se aşternuse peste acest colţişor de Americă, odinioară imaculat.

Lua-o-ar dracu' de treabă! Lua-o-ar toţi dracii s-o ia! Era o afacere groaznic de urâtă, dar ce sens avea să distrugi aşa viaţa unui tânăr? Cui i-ar fi ajutat?

Nu. Chiar nu voia încă un puşti mort în Barlow Corners.

Susan Marks îi aştepta la intrarea în tabără împreună cu Patty Horne, care plângea. Expresia de pe chipul ei i-a confirmat cele mai rele temeri. Când a oprit maşina, Susan a deschis imediat portiera din spate şi a grăbit-o pe Patty să urce, apoi a urcat şi ea.

— Ce se întâmplă, Sue? a întrebat şeriful.

— A murit unul dintre supraveghetori. Eric Wilde. A fost omorât.

— Ei, asta-i bună, a spus Don.

— Abia am reuşit să ţin totul cât de cât sub control. E pe poteca ce duce în pădure. Mergi înainte şi drumul ăsta o să dea în potecă. Grăbeşte-te!

Şerifului Reynolds nu era nevoie să-i spui de două ori. A pornit cu cea mai mare viteză, atât cât să nu rişte să dea peste vreun copil ajuns

în drum.

— Nu am terminat, a spus Susan. Mai lipsesc încă trei. Se pare că s-au dus azi-noapte în pădure.

— Cine lipsește? a zis el uitându-se la ea în oglinda retrovizoare.

— Diane McClure, Todd Cooper și Sabrina Abbott.

— Sabrina Abbott? Și Todd Cooper?

— Fir-ar a dracului de treabă! a spus încet Don.

Șeriful i-a aruncat iute o privire.

— Patty, a spus Susan. Explică-le ce mi-ai spus mie!

Patty a izbucnit într-un torent de hohote de plâns.

— Ei, haide, Patty, a spus Susan ferm, dar blând. Nu ne permitem să pierdem timpul. Spune-le!

Patty a icnit, apoi s-a adunat suficient cât să poată vorbi.

— Au plecat pe la 11... S-au dus... Eric face rost...

— De ce face rost? a îmboldit-o șeriful virând ușor, ca să intre pe poteca neasfaltată.

— N... nu pot...

— Ba poți, a spus el. Nu-mi pasă ce făceau, spune-mi odată.

— El... face rost de iarbă. Din pădure. Au plecat după iarbă.

— Fir-ar să fie! a zis iar Don, dar a reușit să murmure aproape neauzit.

— Oprește aici, a spus Susan.

Don a rămas în mașină ca să coordoneze operațiunea prin radio și să o supravegheze pe Patty. Susan și șeriful au pornit grăbiți pe potecă. Dimineața era straniu de tăcută, căci toți copiii erau adunați în sala de mese. Era o dimineață care-ți tăia respirația, dulce și blândă, cu aerul plin de cântec de păsări. De aceea, priveliștea corpului livid și lipsit de viață al lui Eric era și mai grotescă. Magda McMurphy, asistenta medicală a taberei, era lângă el, dar s-a văzut imediat foarte clar că nu avea ce să facă, doar să alunge muștele.

— E mort de ceva vreme, a spus Magda. Cel puțin de câteva ore.

Șeriful s-a lăsat pe vine lângă cadavru.

— Hai să-l întoarcem, i-a spus Magdei.

Au rostogolit cu grijă cadavrul, dezvăluind amploarea reală a masacrului.

— Ce Dumnezeu s-a întâmplat aici? a spus încet șeriful.

— Văd şase plăgi prin înjunghiere, a spus Magda. S-ar putea să fie mai multe. Greu de spus. Şi mai are şi o rană imensă la cap.

Şeriful Reynolds a tras adânc, lung, aer în piept ca să se liniştească, apoi a sărit în picioare.

— Haide, i-a spus lui Susan, apoi a luat-o la fugă înapoi spre maşină.

Susan a ţinut pasul cu uşurinţă. Şeriful a deschis hotărât portiera din spate a maşinii de patrulare şi a privit-o pe Patty Horne, care era pe bancheta din spate, cu genunchii strânşi la piept şi pletele lăsate în faţă, peste obraji, de parcă încerca să-şi construiască un cocon care s-o protejeze de oroarea realităţii.

— Patty, a spus el fără altă introducere. Unde se duc să facă rost de iarbă?

— În pădure. Mai sus, pe cărare.

— Ai fost şi tu acolo?

— O dată, a răspuns dând viguros din cap. Nu ştiu unde, e pe undeva... prin pădure.

— Pe jos sau cu maşina?

— Todd merge cu maşina. Luăm jeepul lui.

— Cam cât de departe e? Cât mergeţi cu maşina?

— Nu ştiu, a spus ea încă plângând, dar păstrându-şi controlul. Cinci minute?

— Stai aici cu Susan.

Patty s-a dat jos din maşină, arătând îngrozită.

— Ţineţi toţi copiii la un loc, i-a spus el lui Susan. Nu vreau să se ducă nici la baie singuri, ai înţeles?

Susan a dat din cap, iar el a ştiut că era mai mult decât capabilă să-şi facă treaba. A urcat din nou la volan, iar Don l-a privit buimăcit.

— Ce se întâmplă?

— Avem un puşti mort, cu vreo jumătate de duzină de plăgi înjunghiate în piept.

— La dracu', a spus el. Trebuie să-l sunăm pe primar dacă e implicat Todd?

— Nu, a spus şeriful apăsând pedala de acceleraţie. Nu-l implicăm, de data asta. Îl ţinem naibii la distanţă cât de mult putem. Sunăm la poliţia statală, iar noi ne ducem acum la faţa locului, poate reuşim să-

i găsim pe ceilalţi. Dă-le telefon!

Au luat-o cu viteză apreciabilă prin pădure, pe poteca plină de hârtoape. Nu a durat mult până să găsească jeepul lui Todd. Estimarea lui Patty fusese corectă – era la vreo cinci minute depărtare, în sus pe potecă, tras pe dreapta şi parcat mai în diagonală. Şeriful a oprit în spatele lui. A descuiat torpedoul şi şi-a scos pistolul din toc. De obicei, pistoalele nu erau necesare în Barlow Corners; în toată cariera lui de şerif al orăşelului, îl scosese din toc o singură dată, în timpul unei presupuse violări de domiciliu ce se dovedise a fi un raton blocat în zid.

— Ia puşca din portbagaj, i-a spus lui Don.

Odată înarmaţi, cei doi au început să cerceteze cu privirea împrejurimile. Nimic nu părea să sugereze că era un loc de întâlnire.

— Todd! a strigat şeriful. Diane! Sabrina!

N-a răspuns nimeni.

— Sunt nişte urme aici, a zis Don, studiind pământul. Se pare că au luat-o în direcţia asta.

Şi-au croit drum printre copaci, dând deoparte crengile din calea lor şi strigând tot timpul. Păsările s-au împrăştiat, speriate, dar n-a venit niciun răspuns. Au dat peste un mic luminiş, cu o pătură întinsă pe jos şi rămăşiţele unui foc, ajuns acum doar o licărire măruntă, fumegândă, sub o grămadă de buşteni arşi. Pe una dintre buturugile de lângă foc era un casetofon. Pătura era de fapt un sac de dormit desfăcut şi întins, iar pe o buturugă era lăsată o doză de Cola deschisă. Alături, pe pământ, erau trei beri nedeschise şi o tavă de la cantină cu o pungă de la McDonald's, nişte hârtiuţe şi un fel de substanţă verde.

— Marijuana, a spus şeriful studiind-o. Au fost aici. Nu cred că ar fi abandonat toate astea aşa, dacă n-ar fi dat de necaz.

A scrutat cu privirea cercul de copaci care-i înconjura. Într-un luminiş ca ăsta erai foarte vulnerabil. Erau peste tot posibile ascunzători şi oricine se putea apropia din orice direcţie. În întuneric ar fi fost înspăimântător de uşor să ataci nişte adolescenţi aflaţi în această poieniţă.

Şi-a scos pistolul din toc.

— Todd Cooper e un puşti zdravăn, a spus Don, de parcă se

gândise și el la același lucru. S-ar lupta cu un atacator. La fel și Diane.

Dar nu era nicio urmă de luptă. Zona era neatinsă. Parcă plecaseră pur și simplu, lăsând focul, casetofonul și o cantitate semnificativă de iarbă împrăștiată pe o tavă.

Șeriful și Don au dat încet ocol zonei, privind printre copaci, examinând pământul.

— Uite! a spus șeriful. Ceva a fost târât pe-aici.

Au păşit cu grijă printre copaci. Don a întins mâna după o creangă de care era agăţată o bucată sfâșiată de pânză verde-închis și un smoc de umplutură albă.

— S-ar putea să fie de la un sac de dormit, a spus Don.

Au mers mai departe și, după vreun minut, au dat de un ascunziș de vânătoare lăsat în paragină. Lângă el, rulat cu grijă, era sacul de dormit rupt într-o parte. S-au apropiat de cutie înconjuraţi de tăcerea catifelată a pădurii. Șeriful a ridicat încet capacul. Întâi i-a izbit mirosul, cu doar câteva secunde înainte ca mintea să poată procesa puzzle-ul hâd din faţa ochilor lor.

— Doamne fereşte, a spus Don. Ce mama naibii... ce...

Pe interiorul capacului, pictat neglijent cu vopsea albă, era un mesaj dintr-un singur cuvânt. Spunea: SURPRIZĂ.

4

Carson părea să fi simţit corect cu cine avea de-a face, căci se întoarse cu un vraf de cutii în care erau toate tipurile posibile de pizza cu toate cărnurile şi brânzeturile din lume. Drumul, bucuria revederii şi aerul dulce al pădurii păreau să le fi stimulat pofta de mâncare, aşa că pizzele fură rupte şi devorate rapid. Pentru el, Carson adusese un pahar imens cu suc gros şi albastru şi privi masacrul pizzelor cu expresia cuiva care se uita la un documentar cu animale sălbatice.

— Deci, ai un serviciu de livrat cutii, corect? întrebă Nate cu inocenţă, luând a cincea felie de pizza. Unul dintre serviciile alea gen o-cutie-pe-lună?

— CutiiCutii, spuse Carson.

Nate ştia deja asta, ceea ce însemna că întreba mai degrabă ca să se amuze, decât ca să se informeze.

— Dar ce e?

— Primeşti în fiecare lună o selecţie personalizată de cutii, răspunse Carson.

— Ce e în cutii?

— Cutii. E o cutie plină de cutii. Avem tematici, cum ar fi cutii pentru baie, sau cutii pentru dulapurile cu haine, sau cutii de cadouri, cutii pentru bucătărie, cutii pentru grădină. Toată lumea are nevoie de cutii. În câteva luni, lansăm ceva nou. O să-i zicem ori CutiiPungi, ori PungiPungi. Primeşti sacoşe refolosibile. Vezi toate mostrele alea de ţesături de-acolo? Sunt pentru sacoşe. Făceam un Jazz Mintal pentru ele.

— De ce? întrebă Nate.

— De ce, ce?

— De ce ţi-ai dori o pungă cu pungi? Sau o cutie plină de cutii?

— Fiindcă protejezi mediul, răspunse Carson.

— Cum?

— Fiindcă, având aceste cutii, nu mai trebuie să cumperi altele. La fel şi cu sacoşele.

— Nu e mai rău pentru mediu să le trimiţi oamenilor o grămadă de

cutii de care nu au nevoie și, deci, vor fi nevoiți să arunce o parte dintre ele? Mai ales când mai pui și impactul negativ pe care-l au asupra mediului toate ambalajele în care le trimiți, plus transportul și tot procesul?

— Mai e vorba și de faptul că e convenabil, spuse Carson.

— Cum să fie convenabil să primești o grămadă de cutii sau pungi?

— Oamenilor le place, zise Carson, însă cu voce mai scăzută. Avem peste 400.000 de abonați. În fine... ar trebui să începem.

Nate a înfulecat fericit jumătate de felie de pizza dintr-o îmbucătură, în timp ce Carson le făcea semne să vină la canapelele și pufurile din mijlocul încăperii. Stevie, Janelle și Nate s-au adunat acolo, Nate luând cu el și cutia cu pizza. Carson a luat în mână o telecomandă. Luminile au scăzut ușurel și un ecran gigantic s-a desfășurat din tavan cu un zgomot moale, ca un tors.

Pe ecran apăru o pagină de titlu.

CRIMELE DIN CAZUL CUTIA DIN PĂDURE
6–7 IULIE 1978

— E important să vă formați o impresie corectă despre acest oraș, despre această tabără, la acel moment, fiindcă aceste crime sunt intrinsec legate de momentul și locul unde s-au petrecut...

Stevie își dădu seama pe loc că fraza aceasta fusese scrisă de Carson dinainte și că era foarte mândru de ea. Era clar că-și testa textul pentru podcast.

— Anii 1970 erau o altă epocă. De exemplu, informația și comunicarea erau mult mai limitate...

— Păi, normal, spuse Nate. De aceea sunt credibile filmele cu măceluri din acea vreme. Nimeni nu știe nimic și nimeni nu poate suna după ajutor.

— Corect, aprobă Carson. Iar lipsa de mijloace de comunicare afecta siguranța. E o epocă în care totul era liber și dezlănțuit. Nu putea să-ți țină nimeni socoteala când vii, când pleci și pe unde umbli. Totul se baza mai mult pe informații răspândite pe cale orală și pe cine știa ceva. Lumea era mai mică. Tabăra era o extensie a liceului și a orașului – o buclă închisă. Toată lumea cunoștea pe toată

lumea. Şi aşa ajungem la...

BARLOW CORNERS

Pagina acesta avea pe ea o fotografie pe care Stevie o văzuse deja de mai multe ori; era o imagine pe care o includea fiecare carte sau articol sau documentar despre caz. Era o poză color în nuanţe sepia, culorile erau spălăcite şi totodată exagerat de aprinse. Un grup stătea în faţa unei statui ecvestre împodobite cu flamuri roşu-alb-albastre. Majoritatea celor din grup erau de vârstă mijlocie. Toţi bărbaţii purtau bermude şi curele în talie. Femeile purtau rochii sau pantaloni pe care probabil că i-ar fi numit „nădragi".

— Deci asta, spuse Carson, e o poză făcută cu ocazia Bicentenarului, în 1976, cu doi ani înainte de crime. Oraşul a construit şi dezvelit o statuie a fondatorului oraşului, John Barlow, un erou mărunt al Războiului de Independenţă. Un fotograf local a făcut poza şi a trimis-o la revista *Life,* care a publicat-o într-o ediţie specială comemorativă. În poză sunt vreo doi oameni implicaţi în caz. Şi spune multe despre oraş – o localitate micuţă, tipic americană, în care toţi se cunosc între ei. Şi cam toată lumea avea legătură într-un fel sau altul cu...

VICTIMELE

— Să începem cu informaţiile de bază, spuse Carson. Cele patru victime. Toate, proaspăt absolvente ale Liceului Liberty High. Toate, cetăţeni ai oraşului Barlow Corners. Toate patru lucrau în tabără. Acesta e Eric Wilde...

A proiectat fotografia unui băiat cu o claie de păr încâlcit şi cârlionţat, deschis la culoare, care zâmbea larg, ca un tolomac.

— 18 ani. Fiul bibliotecarei oraşului şi al unui profesor de la Liberty. Îndrăgit de toată lumea, dar mai făcea şi prostii. Diane McClure...

Pe ecran apăru o fată roşcată, cu aer dur, chip pistruiat şi zâmbet vag.

— Fiica proprietarilor restaurantului oraşului, Dairy Duchess.

Elevă mediocră. Îi plăcea muzica rock şi să se distreze. O adolescentă tipică a anilor '70. Era iubita tipului ăstuia, Todd Cooper.

Tendinţele modei vin şi trec, dar un maxilar cu linie puternică e etern. Todd Cooper avea unul remarcabil, chiar dacă era masiv. Avea faţa aproape pătrată. Părul era de lungime medie, filat la vârfuri, aşa cum se purta în anii '70. Pe buze avea un zâmbet strâmb, vag. Chipul lui deborda de încredere în sine, ba chiar aroganţă.

— Fiul primarului. Căpitanul echipei de fotbal. Şi mare belea. Mai vorbim despre el mai târziu. Adevărata deviaţie din cadrul grupului era...

Pe ecran apăru poza unei fete. Era greu de spus ce o făcea să pară diferită de ceilalţi. Poza era de aceeaşi calitate, iar părul ei negru-corb era lung în părţi, în stilul anilor '70. Ochii îi erau mari şi căprui şi zâmbetul sincer. Avea ceva... ceva în felul în care se uita direct în cameră. În ochi îi lucea o scânteie, ceva cu care Stevie a simţit pe loc o conexiune, la nivel visceral.

— ...Sabrina Abbott, fata cuminte a oraşului, fiica unui dentist. Şefa de promoţie de la Liberty High. Făcea săptămânal voluntariat la bibliotecă, unde le citea copiilor. E unul dintre misterele rămase neelucidate ale cazului – ce căuta fata cuminte a oraşului la o tranzacţie de droguri în pădure, cu trei oi negre ale oraşului? Dar haideţi să trecem la subiect...

CRIMELE

— Iată datele incontestabile. În noaptea de 6 iulie, Sabrina, Eric, Todd şi Diane au părăsit tabăra pe la 11 noaptea, în jeepul lui Todd. S-au dus în pădure ca să ridice livrarea săptămânală de iarbă. Eric Wilde era furnizorul de droguri al taberei. Todd şi Diane formau un cuplu, iar Sabrina Abbott venise cu ei din nu se ştie ce motive. În dimineaţa următoare, unul dintre copiii din tabără l-a găsit pe Eric Wilde cu faţa în jos pe o potecă ce trecea prin pădure şi ducea la amfiteatru şi la poligonul de tir cu arcul. Fusese lovit în cap şi înjunghiat de şase ori. Cinci răni erau fatale.

Afişă o poză alb-negru a scenei crimei, făcută de la mică distanţă. Peste cadavrul de pe potecă era un cearşaf şi în jurul lui stătea un

grup de polițiști care discutau.

— Cei din tabără și-au dat seama rapid că ceilalți trei dispăruseră, așa că poliția s-a dus să-i caute. Jeepul era parcat pe dreapta potecii. Au găsit locul unde se instalaseră...

Afișă o poză cu popasul – un foc aproape stins, o pătură, o lanternă puternică, o tavă de plastic pe care era împrăștiat ceva, niște sucuri, un rucsac.

— Niciun indiciu că ar fi avut loc o luptă, spuse Carson. Ca și cum au plecat, pur și simplu. Poliția a cercetat zona și a găsit un vechi ascunziș de vânătoare. Când l-au deschis, ei bine, aceea era cutia din pădure. Fotografiile care înfățișează cadavrele nu sunt disponibile pentru public, doar o descriere. Iată diagrama...

Un desen sinistru cu trei trupuri fără chip într-un dreptunghi, cu rănile și legăturile marcate prin puncte și linii. Stevie mai văzuse astfel de desene, dar o tulburau întotdeauna.

— Cadavrele erau aranjate cu mare atenție în cutie. Diane și Sabrina, cu capul într-o parte, și Todd în partea cealaltă, cu capul între tălpile fetelor. Și Todd, și Diane aveau răni imense la cap, ca și Eric. Apoi erau amândoi înjunghiați de mai multe ori – Todd avea 16 plăgi înjunghiate, iar Diane, 9. Sabrina era singura fără lovituri la cap. Fusese înjunghiată de 21 de ori și avea răni de apărare pe mâini, deci probabil că era cu fața la ucigaș. Dovezile indicau faptul că fuseseră uciși la popas și apoi duși în cutie. Ucigașul le-a legat picioarele și mâinile cu șnur roșu de nailon. Pe interiorul capacului cutiei era scris un singur cuvânt, cu vopsea albă...

A afișat cea mai celebră fotografie a cazului, una din extrem de puținele poze de la scena crimei făcute publice – cuvântul SURPRIZĂ vopsit cu litere grosolane, neglijente. Era așa de comic de macabru, că parcă nici nu părea adevărat.

— Există trei teorii majore legate de făptaș, spuse Carson. Hai să începem cu cea mai puțin probabilă...

TRANZACȚIE CU DROGURI

— Inițial, poliția a suspectat că lucrurile o luaseră razna în timpul unei achiziții de droguri. Eric Wilde era furnizorul de iarbă pentru

tabără şi toţi patru merseseră în pădure în acea noapte ca să ridice proviziile săptămânale pentru clienţii din tabără. Aşa că oamenii şi-au spus – activitate ilegală în pădure, sigur crimele au legătură cu asta. Totodată, Eric a fost găsit în alt loc decât ceilalţi. Sabrina, Todd şi Diane erau în cutie. Eric aproape că era în tabără.

— Dar asta e o ipoteză stupidă, spuse Stevie. Au găsit toată iarba la locul faptei, deci vânzarea se încheiase. Nu ai de ce să omori pe cineva din cauza unei punguţe cu iarbă pe care apoi nici măcar să nu te oboseşti s-o iei.

— De acord, zise Carson. În principiu, nimeni nu crede cu adevărat că ar fi vreo legătură, dar era cea mai simplă explicaţie, mai ales atunci. Marijuana în pădure şi, la final, crime multiple? Sigur, de ce nu? Aşa, următoarea e mai interesantă şi a fost multă vreme cea mai populară teorie...

PĂDUREANUL

— Anii '70 au fost un fel de epocă de aur a ucigaşilor în serie. Era plin de ei. Era unul despre care se ştia că opera la acea vreme în zonă, căruia i se spunea Pădureanul. Prima crimă a avut loc în New Hampshire în 1973. Apoi au mai fost două în Massachusetts, câte una în 1974 şi 1976 şi două în statul New York în 1975. Au mai fost două cazuri, în 1979 şi 1980, ambele în New Hampshire. Pădureanul îşi înjunghia victimele şi le lăsa în pădure, acoperite cu beţe şi alte resturi şi cu mâinile şi picioarele legate cu sfori roşii. În toate cazurile, cuvântul *Surpriză* era scris undeva în apropierea locului crimei, de obicei pe un copac. Deci pare a fi opera Pădureanului, corect? Ei, chestia e că... crimele Pădureanului erau prezentate la ştiri. Ziarul local a publicat chiar un articol despre el în 1976.

Carson a proiectat o copie a unui articol dintr-un ziar vechi, intitulat „Pădureanul ucide lângă Hawley".

— Crima asta s-a petrecut cam la 45 de minute distanţă de aici, deci se putea spune că era locală. E tipul de întâmplare exact în genul anilor '70. O fată de 19 ani pe nume Becky O'Keefe era un spirit liber care-şi petrecea vara umblând cu cortul prin zona Berkshire. Prietenii ei au văzut-o ultima dată când a plecat să facă autostopul către un alt

camping, unde urma să se întâlnească cu un tip. A fost găsită două zile mai târziu. În acest articol se spune că mâinile și picioarele ei erau legate cu sfoară roșie și că pe un copac era scris cuvântul *Surpriză.* Practic, exact așa cum au fost găsite cadavrele din cutia din pădure. Dar poliția a păstrat unele detalii secrete, nu le-a făcut publice: în toate crimele Pădureanului, cadavrele erau legate cu fâșii sfâșiate dintr-un material mătăsos roșu, și toate mesajele erau scrise cu cretă. Deci a fost evident din start că cineva copia detaliile din ziar. Ucigașul acesta a folosit vopsea albă și funie roșie din nailon.

— Deci a fost un copiator, spuse Stevie. Au aflat ceva despre vopsea sau despre funie?

— S-a descoperit că vopseaua albă e un produs comun pe care îl poți cumpăra din aproape orice magazin de materiale de construcții din nord-estul Statelor Unite. Funia a fost ceva mai interesantă...

Pe ecran a apărut fotografia unei bucăți de sfoară roșie, pe un fundal alb. Sub sfoară era o riglă ce arăta că acea bucată de sfoară avea lungimea de 15 centimetri.

— Acest tip anume de sfoară se vindea în magazinele de articole sportive și se folosea des în zonă în sporturile acvatice. Pescarii o foloseau ca să lege bărcile și proviziile. În tabără era folosită ca să lege canoele. Poliția a încercat să identifice toate achizițiile recente de sfoară, dar cel mai probabil cineva o săltase dintr-o barcă sau din vreun șopron. Ar fi fost foarte ușor de obținut.

— Nu se pot face teste ADN pe ea? întrebă Janelle.

— Ei, aici cazul acesta ia o întorsătură ridicolă – poliția a aruncat cea mai mare parte a hainelor pe care le purtau victimele.

— Poftim? întrebă Nate.

— E incredibil, dar adevărat. Mai au tricoul lui Eric, dar restul? Cineva... le-a aruncat, pur și simplu. Au testat tricoul și au găsit un profil genetic, dar nu se potrivea cu mostrele de la Pădurean. Posibil, să fi fost al ucigașului. Posibil, să fi fost al oricui. Pe funie nu s-a găsit nimic care să poată fi folosit.

— N-au testat nici orașul, nici nimic? întrebă Nate. Nu așa se face, nu se iau mostre de la toată lumea?

— N-au găsit suficient material genetic ca să-l poată compara cu al tuturor. Iar acum ajungem la a treia teorie...

RĂZBUNARE

— Răzbunare, spuse Nate cu voce îngroşată. *Răzbunaaareeee.*

A pus pe ecran poza unui băieţel zâmbitor.

— În luna decembrie a anului precedent, zise Carson, în 1977, un copil de 11 ani, pe nume Michael Penhale, fusese lovit şi ucis de o maşină. Nimeni nu fusese arestat, ori măcar pus sub acuzare. Cazul a fost clasat ca fugă de la locul accidentului. Dar toată lumea din oraş părea sigură că Michael fusese călcat de maşina lui Todd Cooper. Fratele lui, Paul, era prieten cu victimele şi lucra în tabără. Vecinii au spus că familia Penhale era acasă în noaptea crimelor, iar Paul Penhale avea un martor care a spus că era în tabără în noaptea aceea. Martorul era Shawn Greenvale, fostul prieten al Sabrinei Abbott. Sabrina îl părăsise cu câteva săptămâni înainte. Unii au speculat că fie Paul, fie Shawn ar fi vrut probabil să îl omoare pe Todd, respectiv pe Sabrina, dar ei, la rândul lor, fuseseră văzuţi în tabără de Susan Marks, directoarea taberei. În plus, nu există nicio legătură între ei şi caz, în afara faptului că Todd îl lovise probabil cu maşina pe Michael Penhale, iar Sabrina îl părăsise pe Shawn. Şi cam asta e tot. Cazul a fost aşa de prost gestionat încă de la început, că a murit în faşă.

Carson apăsă iar pe butonul telecomenzii şi ecranul alunecă în sus, spre tavan, rulându-se strâns la loc şi băgându-se din nou la somn. Luminile s-au aprins ca un răsărit.

— În vara asta, zise el, scopul nostru e să facem ceva progrese într-un caz care a fost inactiv zeci de ani. Poate că pare dificil, dar avem multe avantaje de partea noastră. Eu deţin tabăra, aşa că o putem răscoli după pofta inimii dacă vrem. O mulţime dintre cei care erau atunci în viaţă încă locuiesc aici, în oraş. Avem internet. Şi o avem pe Stevie. Mâine începem treaba devreme. Vin să vă iau... să zicem la 7?

După plecarea lui Carson, cei trei prieteni au rămas câteva clipe tăcuţi, fiecare în fotoliul-puf în care stătea.

— Chestia cu tabăra crimelor pare deodată mult mai puţin distractivă, spuse Nate, în cele din urmă.

5

De-abia deschisese ochii, şi Stevie încercă să-şi concentreze privirea asupra chestiei care atârna din tavan. La ce naiba se uita?

A, da. Trapezul.

Stevie îşi petrecuse noaptea pe podeaua din încăperea principală, într-un morman de fotolii-puf. În Camera de Joacă erau mai multe dormitoare pentru oaspeţi, dar ea adormise aici vorbind cu Nate şi hotărâse să rămână. Tare i-ar fi plăcut să mai stea puţin acolo, plutind pe spumă sau poliester, oscilând între somn şi trezie, dar Janelle era trează şi se foia pe-acolo, iar din ce auzea, Nate era la duş. Se ridică cu greu şi începu să se pregătească pentru ziua care o aştepta.

Carson îşi făcuse apariţia cu câteva minute mai devreme şi intrase în şopron fără să se obosească să bată la uşă.

— Avem multe de făcut azi, spuse el. Mai întâi, dăm o tură prin oraş ca să vă arăt locurile. Apoi mergem în tabără, vă instalez şi vă fac turul de onoare.

Drumul de la complexul lui Carson în oraş se dovedi destul de plictisitor. Fiecare casă avea verandă, deseori înconjurată cu plasă. Unde te uitai, vedeai steaguri, jardiniere, gazon verde şi locuri umbroase. Era genul de orăşel în care parcă toată lumea avea în curte un cauciuc atârnat pe post de leagăn. Luară o curbă incredibil de strânsă pe lângă o întindere de pădure, trecând apoi pe lângă un panou publicitar albastru, imens, pe care scria LIBERTY HIGH, CĂMINUL SEMEŢELOR BUFNIŢE.

— Las-o mai uşurel, băi, panoule, zise Nate. De ce răcneşti în halu' ăsta despre bufniţe?

Panoul era ridicol de mare, aproape la fel de înalt ca şi copacii din jurul lui, şi părea complet nelalocul lui pe marginea drumului. Liceul pe care îl anunţa era o clădire modestă din cărămidă roşie, construită la jumătatea secolului trecut şi cam urâţică în comparaţie cu celelalte locuri pe care Stevie le văzuse pe drum. Şcoala şi pancarta ei rămaseră în urmă, înlocuite de încă vreun kilometru de pădure şi pâraie, apoi ajunseră la un semafor.

— Acesta e Barlow Corners, spuse Carson cotind şi intrând pe o

stradă ceva mai aglomerată. Populația, 2000 de locuitori. Asta e strada principală... toate magazinele.

Erau genul de afaceri pe care le vezi în toate orășelele. Un butic plin cu produse de artizanat făcute de meșteri locali, eșarfe și bibelouri. O casă de ajutor reciproc. Un loc unde se făcea tacos cu livrare la domiciliu. Un studio de yoga. Era acolo și Dairy Duchess, restaurantul care fusese al familiei lui Diane.

Arătă spre o cafenea cu aspect vesel, numită Cofetăria cu Soare.

— Acolo mergem prima dată, zise el. E administrată de Patty Horne. Era prietenă cu cel puțin trei dintre victime.

Cofetăria cu Soare era genul de afacere de oraș mic de-a dreptul înduioșător de adorabilă, vopsită în vreo șase feluri de galben, de la o nuanță palidă ca untul, la lămâie, sfârșind cu una aproape portocalie, ca soarele din nume. Avea mai multe vitrine de sticlă în care erau expuse prăjituri cu adevărat uluitoare – adevărate opere de artă, detaliat filigranate și sculptate. Janelle se duse glonț la ele, ca un fluture de noapte către flacăra lumânării.

În spatele tejghelei era o femeie cu păr blond-cenușiu, prins în vârful capului într-un coc neglijent. Purta blugi tociți, largi și un șorț albastru. Părea a fi trecută de 50 de ani și studia o listă, complet pierdută în gânduri.

— Bună dimineața! spuse puțin surprinsă. S-a deschis deja tabăra? Credeam că supraveghetorii vin mâine.

— Dânșii sunt speciali, zise Carson înainte să apuce altcineva să răspundă. Ea e Stevie Bell. E cea care a rezolvat toamna trecută cazul crimelor ălora de la Academia Ellingham.

— Aaa, făcu Patty Horne.

Stevie își dădu seama că nu știa de fapt povestea, dar din politețe se prefăcea că încearcă să-și amintească detaliile.

— Uau! Ce interesant! Și... o să fiți supraveghetori?

— Dap! răspunse iute Carson. Am venit să luăm cafele și...

Studie prăjiturile din vitrine de parcă se uita la o colecție de păianjeni în captivitate.

— ...brioșe? Sau ce vreți voi. Eu nu beau cafea și nu mănânc zahăr.

Stevie se uită prin încăpere, la pozele vechi, înrămate, cu scene din Barlow Corners și cu portrete ale unui bărbat în vârstă. Janelle

examina îndeaproape vitrina în care erau expuse trei tortulețe. Unul era bleu-ciel, cu un model delicat pe margine, alb, în relief, ca porțelanurile Wedgwood. Altul era acoperit cu fluturi, iar al treilea avea forma unui vulcan în erupție.

— Torturile sunt superbe, spuse Janelle. Minuțiozitatea lucrăturii e incredibilă.

— Mulțumesc, zise Patty. Acelea sunt mostre pentru degustare pe care le-am făcut săptămâna asta pentru o nuntă. Au ieșit foarte bine, așa că le-am lăsat afară, la vedere.

— Cum ai făcut fluturii aceia?

— Sunt din zahăr, spuse Patty. Te interesează decorarea torturilor? Hai să-ți arăt mai de-aproape!

Scoase torturile din vitrină și le așează pe tejghea.

— Pe ăsta de-aici, zise ea arătând spre tortul bleu, l-am făcut să arate ca o farfurie de porțelan Wedgwood primită cadou de bunica miresei la propria ei nuntă.

— Cum ai reușit să obții asemenea detalii?

— Am făcut matrițe din silicon după farfuria reală.

Ochii lui Janelle s-au aprins ca niște faruri la auzul vorbelor *matrițe din silicon.*

— Aoleu! exclamă încet Nate. Și-a găsit un nou hobby.

Un lucru era sigur – Janelle Franklin încă nu dăduse peste un meșteșug pe care să nu-l adore.

— Iar fluturii, pe ăia i-am făcut separat, continuă Patty, dar vezi lujerii ăștia de viță... aici am făcut o mică boacănă și a trebuit să acopăr greșeala cu mai multe frunze. Poți să ascunzi o mulțime de chestii cu glazură. Cei mai mulți cofetari, când decorează torturile, încep din mijloc și lucrează spre exterior – îți pui în mijloc principalul element decorativ, apoi mergi spre margine și în jos, pe laterale. E adevărat că metoda asta te ajută, în sensul că nu riști să atingi din greșeală vreun ornament în relief în timp ce lucrezi la altele. Dar eu am preferat întotdeauna să lucrez dinspre exterior spre interior.

— Ca la locul unei crime, spuse Stevie.

Nu voise să o spună cu voce tare. Vorbele îi ieșiseră de pe buze din propria lor voință.

Patty o privi pe deasupra tortului.

— Locul unei crime?

— Aşa face ea, explică Nate.

Stevie decise rapid că asta era una dintre acele situaţii în care părea ciudată dacă explica, dar părea ciudată rău de tot dacă nu explica.

— Mă refer la faptul că scenele crimelor sunt procesate din afară spre interior, zise Stevie. Întâi stabilesc un perimetru larg, închizând toată zona, ca să se asigure că toată aria poate fi cercetată detaliat ca să se găsească lucruri, precum urme de tălpi, obiecte, urme de cauciucuri, mă rog, ce mai e acolo. Apoi analizează zona mai apropiată de cadavru, ori de...

Patty începu să răsucească absentă tortul, cam cum face tot omul când o adolescentă pe care n-a văzut-o în viaţa lui îi răsare în faţă şi-i spune că tortul lui muncit din greu e ca scena unei crime.

— Aşa face ea, repetă Nate.

— Nu cred că o să-mi mai văd vreodată torturile în aceeaşi lumină ca până acum, răspunse Patty.

— Nu cred că o să te uite prea curând, spuse Nate după ce au ieşit afară, cu brioşele şi cafelele în mâini. Ai tu ceva special.

— Mi-a scăpat, na, se apără Stevie.

— Torturile alea sunt uluitoare, spuse Janelle cu gândul la ce văzuse în cofetărie. Tare mi-ar plăcea să fac matriţe din silicon. Poate în pavilionul de arte? Poate facem un curs de decorare de torturi. Cred că le-ar plăcea mult copiilor, nu?

Scoase telefonul şi începu să noteze în el.

— E aşa de pură! zise Nate privind-o şi zâmbind din nou.

— Nu prea ştiu dacă-mi place varianta asta fericită a ta, răspunse Stevie.

— Ei, obişnuieşte-te cu ea. Sau nu. Fiindcă oricum n-o să mă mai vadă nimeni după ce ajung la mine în copac.

Pe pajiştea din centrul oraşului, Carson vorbea cu o echipă ce descărca nişte stâlpi lungi, metalici, dintr-un camion. Când erau la Ellingham, Janelle construise un mecanism Rube Goldberg pentru un concurs. Stevie avea multe amintiri plăcute cu Janelle târând stâlpi de metal prin atelierul ei, sudând şi construind, ca o meseriaşă ce era.

Maşina sfârşise urât, dar nu din vina lui Janelle.

— Te înscrii iar la anul? întrebă Stevie arătând spre stâlpi.

— Probabil că nu, răspunse Janelle, înţelegând pe loc la ce se referea. Acum caut un alt fel de proiect. Deocamdată, mă gândesc la ceva în robotică, dar mai am câteva săptămâni să mă hotărăsc.

Carson îi văzu şi le făcu semn să se apropie.

— Ne pregătim pentru evenimentul din seara asta, spuse el când se apropiară. Inaugurarea Sălii de Lectură pentru Copii Sabrina Abbott. Haideţi să v-o arăt, dacă tot suntem aici, zise Carson.

Îi conduse spre biblioteca de lângă pajişte – o clădire în stil clasic, vopsită în alb impecabil, cu frontispiciul susţinut de două coloane. Biblioteca era mică şi un pic cam demodată, dar înăuntru erau mai mulţi oameni, şi colecţia părea bine îngrijită. Carson a traversat sala fără să se oprească, către clădirea mai modernă din spate. Acolo era doar o singură persoană – o femeie într-o rochie albastră, parte peste parte, organizând şi aranjând un raft lung de cărţi cu poze.

Aceasta nu putea fi decât Allison Abbott. Asemănarea cu Sabrina era evidentă – avea aceiaşi ochi mari, căprui, aceeaşi expresie hotărâtă. Părea să aibă vreo 55 de ani şi avea părul scurt, negru, albit doar la tâmple. Se uită la cafeaua şi brioşele din mâinile lui Stevie, Janelle şi Nate şi dădu să spună ceva.

— Scuze, spuse Stevie.

— A, nu-i nimic, stai liniştită, interveni Carson. Poţi să bei aici.

Allison îşi muşcă buza, dar nu spuse nimic.

— Ea e Stevie Bell... de la Academia Ellingham, zise Carson folosind formula pe care Stevie îşi dădu seama că avea să o audă de fiecare dată când urma să fie prezentată cuiva prin oraş.

Janelle şi Nate nu fură prezentaţi.

Pereţii erau vopsiţi într-un bleu vesel. Din tavan atârnau corpuri de iluminat în formă de norişori pufoşi şi Carson le arătă mândru toate efectele pe care le putea obţine cu ei – lumină puternică, nori roz, efect de zi ploioasă. Mai erau şi colţuri de lectură, cu pufuri cu polistiren (omul ăsta iubea pufurile mai mult decât iubise vreodată cineva ceva pe lume), un copac artificial cu o căsuţă în el, mese lungi şi joase pentru jocuri şi rafturi peste rafturi de cărţi.

— E un spaţiu foarte frumos, spuse Allison. Copiilor o să le placă la

nebunie. Deja avem programate o mulțime de evenimente – ora poveștilor, după-amiezi de jocuri, cursuri de scriere.

Carson dădu absent din cap, continuând să se joace cu butoanele instalației cu nori din tavan.

— Sora mea, zise Allison întorcându-se spre Stevie, Janelle și Nate, lucra aici, la bibliotecă. A murit.

— Voiam să facem aici o pictură murală cu Sabrina, adăugă Carson. Dar...

— Ar fi dificil... îl întrerupse Allison. Cred că încăperea asta e omagiul perfect adus ei, mai ales partea aceea.

Arătă spre o țestoasă gigantică din colț, ce avea în ea băncuțe și o măsuță, perfectă ca să stea copiii în ea.

— Iubea broaștele-țestoase, spuse Allison. I-ar fi plăcut mult să vadă asta – copii citind, într-o țestoasă uriașă.

— Totul pare gata pentru evenimentul de diseară, nu? Vine multă lume? se interesă Carson.

— Cred că va fi un public numeros.

— Bun! Bun! zise el dând aprobator din cap. Trebuie să ajung în tabără. Ne vedem diseară, la picnic!

Stevie păși cu mare atenție, ca nu cumva să verse vreun strop de cafea pe podea.

— Deci ăsta e Barlow Corners, spuse Carson odată urcați înapoi în Tesla. Allison e una dintre rudele victimelor care protestează cu înverșunare și vehemență și în ziua de azi față de faptul că nu a fost găsit nici acum ucigașul. Ea menține cazul activ – ia mereu legătura cu poliția... chestii de genul ăsta.

— E foarte frumos din partea ta, zise Janelle. Că ai construit o asemenea sală de lectură în memoria surorii ei.

— Mda, zise Carson ieșind din parcare. Mă ajută la podcast, dacă reușesc să atrag susținerea orașului. Am cheltuit câteva sute de mii – dar dacă-mi joc cartea cum trebuie, serialul ar putea să-mi aducă milioane.

Janelle îi aruncă lui Stevie o privire furișă.

— Dai cu o mână și iei cu două. Mi se pare corect, zise Nate de pe bancheta din spate.

6

Tabăra Sunny Pines era la doar câteva minute cu maşina de centrul oraşului. Se ajungea acolo pe un drum aflat de-a lungul unui pârâu domol. Panoul era făcut din lemn maro, cu numele taberei pirogravat pe el şi apoi pictat cu alb. Drumul şerpuia câteva secunde printre copaci, apoi dădea într-o vastă întindere verde, cu clădiri mici. Carson parcă şi cei trei îşi scoaseră lucrurile din portbagaj. Îl urmară pe Carson către pavilionul cantinei, trăgând după ei valizele, peste pietrişul parcării. Valiza ieftină a lui Stevie avea roţi şi mai ieftine, care cedară de îndată ce se înţepeni în ele o piatră. Târî valiza după ea tot restul drumului, hârşâind-o de cimentul podelei pavilionului, lăsând în urmă iarbă şi dâre. În pavilion, o femeie vorbea la telefon, supraveghind în acelaşi timp o mică echipă care pregătea pachetele de prezentare.

— Aceea e Nicole, spuse încet Carson. Fiţi de acord cu tot ce spune şi după aia mai vedem noi.

Vorbele astea nu păreau să prevestească nimic bun.

Nicole ridică privirea şi îi întâmpină cu o înclinare din cap, dar fără să zâmbească, şi veni spre ei continuându-şi conversaţia ce se dovedi a fi despre fose septice. Era o femeie înaltă, să tot fi avut vreun metru optzeci şi ceva, şi părul ei castaniu era prins într-o coadă la ceafă. Era îmbrăcată în colanţi scurţi pentru înot, un tricou de alergare mulat şi avea un fluier la gât. Într-o clipă, Stevie înţelese o mulţime de lucruri despre Nicole. Oricât de devreme te trezeai, Nicole se trezea mai devreme ca tine, când ziua era proaspătă şi soarele nou-născut. Îşi făcea un mic dejun complet, ce conţinea proteine, fructe şi poate chiar şi o legumă. Ducea la îndeplinire sarcinile pe care le trecuse pe listă cu o seară înainte. Făcea exerciţii de încălzire la aer curat. Tăia poteci prin hăţiş. Îşi croia drum spre viitor cu pumnul ei puternic. Ştia cine era, încotro se îndrepta şi de ce era mai bună ca tine. Dar tu nu te sfii, smiorcăie-te că eşti terminat de oboseală. Ea o să te asculte. O să te zdrobească cu privirea. La finalul interacţiunii vei fi mai mărunt, fiindcă ţi-a comprimat coloana vertebrală.

Sau cam aşa ceva. În orice caz, avea un fluier la gât.

După prima tură de prezentări generale, Nicole inspiră adânc pe nas şi privi adunarea peste masa de picnic.

— Să fie foarte clar... începu ea. Asta e o tabără. E un loc în care copiii vin să se distreze toată vara. Totodată, face parte dintr-o comunitate. Sunny Pines nu are legătură cu ce s-a întâmplat în 1978. Acela e trecutul. Sunt multe locuri în care s-au întâmplat lucruri oribile. Viaţa merge mai departe. Aici nu e vreun joc gen *misterul crimelor.*

O fixă îndelung cu privirea pe Stevie. Lui Stevie îi veni să-i răspundă politicos că, la drept vorbind, era vorba de un fel de mister al crimelor, dacă luai în calcul crimele... şi misterul. Dar Stevie nu spuse asta, fiindcă nu voia să moară sugrumată cu şnurul unui fluier.

— Deci, când sunteţi în această tabără, lucraţi pentru tabără, zise Nicole. Asta înseamnă că vă faceţi treaba şi aveţi grijă de copii. Şi acum, câteva reguli elementare pe care le veţi mai auzi şi la prezentarea iniţială, dar fiţi atenţi la ele acum, având în vedere că o să staţi câteva zile aici. Înotul e interzis pe partea asta a lacului dacă nu e prezent un salvamar. Înotul noaptea e interzis. E interzis cu desăvârşire săritul în apă de pe stânci. Focul deschis e interzis, dacă nu face parte din activităţile autorizate de tabără. Fumatul şi vapatul sunt interzise. Alcoolul şi utilizarea produselor din marijuana sunt interzise. Încălcarea acestor reguli va duce la concedierea voastră, chiar dacă v-a adus aici Carson.

Carson pipăia un şirag de mărgele de meditaţie şi studia atent vălurelele de pe lac.

După aceea, avură de semnat hârtii şi de citit regulamente de ordine interioară. Primiră pachete de prezentare, informări, hărţi şi o listă cu numere pe care să şi le treacă în telefon pentru diverse urgenţe.

— Le arăt eu tabăra, spuse Carson. Ştiu cât de ocupată eşti.

Nicole îl privi lung, apoi se întoarse la ce făcea când veniseră ei. Îşi lăsară bagajele în pavilion şi îl urmară pe Carson afară, pe pajiştea din jurul pavilionului.

— Înţeleg că ea e preşedinta comitetului pentru distracţie şi antren, corect? întrebă Nate.

— Mie mi-a plăcut de ea, zise Janelle. E o femeie puternică.

— Mie mi-e frică de toată lumea, îi aminti Nate, iar Janelle confirmă înclinând din cap.

— Tu ai copacul tău, spuse ea.

Pe chipul lui Nate se aşternu din nou un zâmbet fericit.

Tabăra Sunny Pines era o colecţie de clădiri maro din lemn grupate în jurul unui lac, printre care erau presărate structuri de mari dimensiuni – pavilioanele. În mijlocul întregii aşezări era lacul Wonder Falls, care, acum, că îl vedea cu ochii ei, părea un nume ciudat. Nu se vedea nici urmă de cascadă şi aproape nicio minunăţie. Părea un lac ca oricare altul, cu apa cam maronie şi suficient de calmă ca să reflecte cerul şi norii de deasupra lui. De jur-împrejurul lui ţâşneau de pe mal către apă mici pontoane, iar în mijloc era o plută de lemn pentru înotători şi scufundări.

— Lacul are oarecum forma unei clepsidre, zise Carson. Partea de-aici e mai mică, cu malul mai drept şi apa mai puţin adâncă. Apoi se îngustează rău – peste partea aia trece şoseaua. Malul celălalt e deschis publicului. E mai înalt, cu stânci masive şi apa e mult mai adâncă. Parcă ar fi de fapt două lacuri cu un mic canal între ele. Asta e partea pentru copii.

Pe partea asta a taberei, lacul era lat de vreo 300 de metri, înconjurat de o fâşie de plajă, întreruptă ici şi colo de nişte zone mlăştinoase, cu stufăriş (şerpăria). Mai erau o piscină, un teren de tenis, pajişti şi o vastă zonă pentru adunări, cu o vatră în mijloc, pentru focuri de tabără. Carson îi duse peste tot, le arătă canoele puse unele peste altele, şirurile de biciclete comune şi pavilionul pentru yoga şi dans. Ajunseră la cabanele drăguţe din lemn, cuibărite în marginea pădurii. Erau construite pe platforme de beton ridicate de la pământ, probabil ca să le protejeze în caz că s-ar fi revărsat lacul. Stevie observă că toate ferestrele aveau plase, dar aveau şi grilaje de metal. Bănui că fuseseră instalate după crime, ca să nu poată intra nimeni din afară.

— Asta, arătă Carson spre cabana pe uşa căreia era pictat cuvântul PUMELE, e cabana în care se afla Brandy Clark în dimineaţa când au fost descoperite cadavrele. Haideţi pe-aici să vă arăt unde a fost găsit primul cadavru.

Păşiră pe iarbă printr-o deschidere largă către adâncul pădurii, ce

se îngustă apoi într-o potecă lată de vreo doi metri și jumătate, pavată cu talaș din lemn de cedru.

— Eric Wilde a fost găsit aici, spuse el scoțându-și tableta din geanta ca de poștaș și afișând poza alb-negru pe care le-o arătase în seara precedentă. Se vede că era cam în direcția copacului ăluia cu trunchi dublu.

Stevie luă tableta și compară locul cu poza. Eric fusese găsit cu fața în jos și capul înspre tabără.

— Pare că se întorcea în tabără.

— Pe atunci era doar o potecă de pământ bătătorit, așa că au avut măcar un set parțial de urme. Probabil că a fost atacat și rănit la locul principal al crimei și a fugit prin pădure ca să se salveze. Cu siguranță, a mers mai mult prin pădure și nu pe cărare, ca să stea la distanță de atacator. Aproape că ajunsese în tabără când l-a ajuns din urmă atacatorul. Aproape că reușise să scape.

Peisajul și cărarea arătau aproape la fel. Din locul în care era, vedea că poteca o lua pe după amfiteatru, ceea ce însemna că tabăra nu era direct în raza vizuală. Eric aproape că scăpase. Dar „aproape" nu fusese suficient.

— Bun, zise Carson, sunteți gata să mergeți în locul unde s-a petrecut evenimentul central? O să avem nevoie de mașină.

Nate o privi, rostind fără sunet cuvintele *evenimentul central.*

Au urcat iar în mașină și au trecut podețul care trecea peste cea mai îngustă parte a lacului. Își continuară drumul pe lângă clădirile taberei și intrară în pădure. Era șocant să vezi cât de rapidă era trecerea de la peisajul îngrijit și populat, la cel complet împădurit și cotropit de vegetație. Bolta înverzită a copacilor era așa de deasă, că pădurea era cufundată în semiîntuneric în plină zi. Drumul făcea o curbă blândă spre stânga și se oprea în poteca sălbatică pe care o văzuseră mai devreme. Era o cărare îngustă și plină de hârtoape, mai mult gropi decât drum neted. Tesla se descurcă, dar era evident că era obișnuită cu suprafețe mai netede, iar grupul sălta în sus și-n jos în scaune, ca floricelele în cuptorul cu microunde. După câteva minute, Carson trase pe dreapta și opri.

— Aici e, spuse el. Dacă clipești, o ratezi.

Intrară în pădure. Aici mirosea puternic a frunze și plante, iar

soarele străpungea uneori bolta copacilor cu un deget subțire de lumină, dar în general lumina lui era modestă și moale. Pașii le erau înăbușiți de acele de pin căzute pe pământ.

— Parcă suntem într-o aplicație pentru meditație, zise Nate uitându-se în jur.

Carson arătă spre un țăruș înfipt în pământ lângă cărare, de care era legată o panglică neagră.

— Oamenii care vin aici marchează locul unde trebuie să oprești mașina. Departamentul parcurilor scoate mereu țărușul, dar cineva pune întotdeauna altul la loc.

O luă vesel, cu pas vioi, printre copaci. Stevie dădu să-l urmeze, dar Janelle îi întinse un recipient.

— Spray contra căpușelor, spuse. E plin de căpușe în pădure, și cu boala Lymé nu e de glumit.

Căpușe. Șerpi. Uite de-asta nu era bine să trăiești în natură. De-asta, dar și din multe alte motive.

După ce se dădură cu spray, îl urmară pe Carson pe o cărare aproape inexistentă, o potecuță ce șerpuia la nimereală printre copaci, plină de rădăcini și cioturi și crengi care se întindeau să înșface hainele și părul. Ajunseră în scurt timp la un luminiș. Singurul lucru care arăta că se petrecuse ceva aici erau un mic cerc de pietre, unde fusese făcut focul, și câteva lumânări topite în iarbă.

— Aici e, zise Carson. După cum vedeți, aici vine lume. E o mare atracție turistică și loc de adunare a tinerilor goth.

Primul lucru pe care îl observă Stevie fu că locul era teribil de... banal. Când citise că totul se întâmplase într-un luminiș din pădure, se așteptase la un vast spațiu deschis. Acesta era un locșor între niște copaci, poate ceva mai mare față de normă, dar nu era cu nimic deosebit.

— Am calculat toate spațiile pe baza fotografiilor, pe care le-am studiat atent, spuse Carson. Mulți copaci sunt și acum aici. Vatra focului e unde trebuie. Oamenii vin de atâta timp aici ca să marcheze locul, că practic vatra focului de tabără e permanent folosită.

S-a oprit în stânga cercului de pietre.

— Aici și acolo erau buturugi. Tot ce era în acest loc rămăsese nederanjat. Niciun indiciu că s-ar fi dat vreo luptă, absolut niciunul.

Cam pe aici era o pătură, şi pe ea tava cu iarbă. Cutia era încoace...

Porni iar, intrând înapoi în pădure.

— Ăsta e mai sinistru ca tine, îi şopti Nate lui Stevie. Cum ţi se pare asta?

— Sinceră să fiu, mă face să mă simt mult mai bine, răspunse ea.

De data asta, poteca era mult mai sălbatică, mai greu de străbătut. Stevie fu nevoită să împingă crengile din calea ei, la fiecare pas. Aici era cu adevărat tărâmul monştrilor. Carson se opri iar când ajunse într-un vag luminiş – mai degrabă un spaţiu îngust între copaci.

— Fix aici era, spuse el sprijinindu-se de trunchiul unui stejar gros. Faimoasa cutie. De fapt, era un ascunziş de vânătoare.

— Şi ce anume e un ascunziş de vânătoare? întrebă Janelle.

— Practic, un loc în care te ascunzi, răspunse Carson. Arată ca o cutie. Are pe o latură o deschizătură îngustă, doar cât să te poţi uita afară. Vânătorii stau în ascunziş, se uită afară şi aşteaptă să apară animalele.

— Mi se pare cinstit, zise Nate.

— Şi literal, adăugă Stevie. În cazul ăsta. Ştim ce s-a întâmplat cu ea?

— Capacul l-a luat poliţia, spuse Carson. Vânătorii de suveniruri au luat de mult restul.

— Deci, scena crimei a făcut picioare, zise Stevie.

Îşi croiră drum înapoi către poiană. Cum stătea acolo, în locul unde se petrecuse o faimoasă omucidere cvadruplă, Stevie avu o senzaţie stranie – şi nu genul de senzaţie stranie pe care te-ai aştepta să o ai când stai pe locul unei faimoase crime cvadruple. Soarele strălucea deasupra lor. Printre copaci sufla o adiere blândă de vară. Totul mirosea plăcut şi proaspăt. Locul ăsta era...

Frumos. Era un loc frumos şi normal. Un loc numai bun pentru picnic sau ca să stai la poveşti cu prietenii sub cerul înstelat. Faptul că era aşa de izolat aproape că-ţi sporea sentimentul de siguranţă. Era îmbrăţişat din toate părţile de pădure – un cuib. O mică oază. Sabrina, Eric, Todd şi Diane veniseră aici, îşi pregătiseră păturile şi muzica şi gustările, se apucaseră să-şi ruleze ţigări, să stea de vorbă şi să se distreze. Poate chiar după unul dintre aceşti copaci, cineva aşteptase momentul potrivit.

— La ce te gândeşti? întrebă Carson.

La ce se gândea? Ce simţea? Ce era senzaţia aceea vagă, ca un vârf de deget rece care i se plimba uşurel în sus, pe şira spinării?

— Ştiam că a fost în pădure, spuse ea, dar cred că-mi imaginam că erau mai aproape de tabără. Locul ăsta e departe. Şi e aşa de... nu e un loc peste care să dai din întâmplare. Ar trebui să ştii exact pe unde să o iei. Erau patru. Patru adolescenţi. Unul dintre ei căpitan al echipei de fotbal, dar păreau să fie toţi în bună formă fizică. Deci un singur ucigaş... ori chiar o pereche ar fi fost depăşiţi numeric. Cum ţii sub control patru tineri într-un loc ca ăsta, pe care s-ar putea să-l cunoască mai bine decât tine?

— Ameninţându-i cu pistolul, zise Carson. Asta ar fi o soluţie.

— Dar au fost toţi înjunghiaţi. Dacă ai arma îndreptată spre ei, îi împuşti.

— Şi aveau droguri în organism, dar nu erau sedaţi sau ceva de genul ăsta, spuse Carson.

— Deci poate sunt euforici sau beţi, dar sunt conştienţi... suficient de conştienţi, încât Eric să poată să alerge aproape şase kilometri şi jumătate prin beznă. Probabil că nu a folosit un pistol. Poate îi separi, sau s-au separat ei. Îi iei doi câte doi. O mulţime de criminali au atacat cupluri.

— Precum cel din cazul Zodiacului, zise Carson, un pic prea entuziasmat. Îl pui pe unul să-l lege pe celălalt.

— *E sinistru, e sinistru,* intonă Nate încetişor. *Ăsta e un om sinistru.*

— Şi încă ceva, spuse Stevie. Nu s-au găsit alte urme de cauciucuri, corect?

— Corect.

— Deci, această persoană, ori persoane, probabil că a venit pe jos. Ceea ce înseamnă o ditamai drumeţia prin pădure, în toiul nopţii. Cine a făcut-o avea la el provizii. Cineva s-a dat peste cap ca să omoare patru supraveghetori de tabără. Cine ar face aşa ceva?

— În afară de Jason Voorhees[2], spuse Nate.

— Asta mă întreb şi eu! zise Carson. Ceva e putred rău în Barlow Corners, ceva ce nu s-a străduit nimeni să scoată la lumină. Cineva

[2] Faimosul ucigaş cu mască din seria de filme horror „Halloween" (n. t.).

trebuie să știe ceva. Răspunsul e aici, trebuie doar să-l căutăm. Sunt un agitator. Îmi place să pun lucrurile în mișcare. O să stârnim multă agitație pe-aici și o să rezolvăm situația asta.

— Ține-mă, Doamne! își șopti în barbă Nate. De-abia aștept să ajung în copacul meu!

11 iulie 1978

Ora 18:00

În Barlow Corners nu se întâmpla niciodată nimic. Sau, mai degrabă, în Barlow Corners nu ar fi trebuit să se întâmple niciodată nimic. Era genul de loc în care totul era întotdeauna bine – nu grozav, ori teribil de palpitant, ci bine. Domnea un zumzăit moale de plictiseală, pe care adolescenţii îl urau şi adulţii învăţau să-l iubească.

În centru găseai tot ce-ţi trebuia, pe strada Beechnut şi bulevardul Maple. Pentru toate cele necesare într-o gospodărie aveai magazinul cu articole de menaj Ben Franklin Discount şi Feroneria Unity. Dairy Duchess, restaurantul local deţinut de familia McClure, era perfect pentru o masă pe fugă sau o ieşire cu familia. Anderson Băcănie şi Delicatese oferea produsele alimentare necesare traiului zilnic. Pentru cumpărăturile săptămânale, mai substanţiale, supermarketul A&P era la vreo trei kilometri mai sus, pe drum. Exista chiar şi ceva pentru clientela mai tânără, un boutique numit Zork's, de unde îşi cumpărau adolescenţii tricourile, posterele şi veiozele cu lavă.

Într-o noapte de vară aşa frumoasă ca asta, aproape toţi locuitorii oraşelului se plimbau pe stradă, cu o îngheţată în mână, copiii se plimbau cu bicicletele, iar pe pajişte aveau loc jocuri de aruncare cu potcoava. Dar nu era o noapte de vară obişnuită. Confruntaţi cu o tragedie de asemenea proporţii, locuitorii din Barlow Corners au făcut singurul lucru care le-a trecut prin cap – au pus-o de un picnic cu tombolă, pentru tot oraşul.

Patru zile după crime, toate afacerile din oraş s-au închis la ora 3 după-amiază. Din pompierie, din subsolul bisericii şi din depozitul de materiale pentru evenimente al şcolii au fost scoase mese pliante imense, care au fost aşezate pe principalul spaţiu verde al oraşului – piaţeta de lângă bibliotecă. Cetăţenii din Barlow Corners s-au întrunit în amurgul albastru, sub umbrele lungi, verzi, ale unei înserări de vară, aducându-şi cu ei scaune pliante, pături şi lăzi frigorifice.

Toată lumea a adus câte ceva de pus pe mesele de picnic. Ba chiar, fiecare părea să fi încercat să se întreacă pe sine, aducând mai multe feluri de mâncare. Pe mese erau înghesuite vase de plastic de toate

dimensiunile, pline ochi cu salate de cartofi şi de varză. Multe familii şi-au adus grătarele şi s-a organizat o linie de asamblare pentru crenvurşti şi hamburgeri. Au avut loc mari ciondăneli pe tema aranjării condimentelor, chiflelor şi salatelor. Avea careva un prelungitor ca să bage în priză cratiţa asta electrică plină cu iahnie de fasole? Cum să facem să alungăm albinele de lângă sosuri? Mesele cu desert erau ticsite de preparate: plăcinte cu piersici şi afine şi căpşune, Albă-ca-Zăpada, jeleuri în forme, budincă de banane cu fursecuri fragede cu vanilie, salată de fructe, prăjitura îngerilor şi torturi de ciocolată. Când îşi aşezau mâncarea pe masă, toţi aveau în ochi o expresie care spunea că fiecare preparat era o ofrandă în semn de mulţumire că au fost cruţaţi. Îngerul morţii vizitase din nou Barlow Corners şi trecuse din nou pe lângă uşa lor, fără să se oprească.

Nu se mai văzuse în oraş ceva de asemenea amploare, de la festivităţile imense organizate cu doi ani în urmă pentru Bicentenarul American, când dezveliseră o statuie a lui John Barlow, cel după care fusese numit oraşul Barlow Corners. John Barlow fusese o personalitate măruntă a Războiului de Independenţă, care furase calul unui general britanic, întârziindu-i astfel participarea la o bătălie. Orăşelul se afla pe locul unde fuseseră ferma şi uriaşa lui proprietate, aşa că, atunci când în locul cu pricina se întemeiase un oraş, fusese numit în onoarea lui. Acea noapte, din urmă cu doi ani, avusese un ton triumfal. În toată America explodaseră focurile de artificii şi toată America era drapată în roşu, alb şi albastru. Barlow Corners era modestul orăşel american perfect, care dezvelea smerita statuie perfectă a propriului său erou local al Războiului de Independenţă.

În seara asta, nu erau nici artificii, nici pocnitori, nici flamuri ori mănunchiuri de baloane roşii, albe şi albastre – doar oameni care-şi făceau de lucru pe tăcute, umplându-şi farfuriile de carton cu mâncare, punând etichete de bandă adezivă pe caserole, ca să se asigure că aveau să fie înapoiate proprietarilor. Copiii mai mici, neştiutori sau neafectaţi de gravitatea momentului, se fugăreau pe pajişte. Licuricii începeau să-şi facă dansul de seară. Câţiva puşti se dădeau cu bicicletele sau cu tricicletele pe trotuarele din jurul pajiştii.

Toată lumea stătea cu ochii pe toată lumea.

Oameni străini adăstau de jur-împrejurul pajiștii. Mai multe care de reportaj din New York erau parcate în imediata apropiere. Mai erau veniți și alți străini. Unii erau de la instituții de aplicare a legii – locale, statale și probabil și câțiva de la FBI. Și apoi mai erau și cei care veniseră pur și simplu să caște gura. Toată lumea se uita cum toată lumea se uita la toată lumea, în timp ce tricicletele și bicicletele dădeau ture în jurul părculețului.

După vreo oră de la începerea picnicului, primarul Cooper, tatăl lui Todd, și-a parcat mașina Coupe DeVille în fața bibliotecii și a luat-o tăcut peste pajiște. Lumea îl saluta cu înclinări solemne din cap, în timp ce se îndrepta spre prietenii lui, Arnold Horne și dr. Ralph Clark. Amândoi erau stâlpi ai comunității – Arnold era președintele băncii și dr. Clark era medicul principal al orașului. Amândoi aveau fiice care fuseseră afectate de evenimente și chiar văzuseră unul dintre cadavre. În mod normal, li s-ar fi alăturat doctorul James Abbott, dentistul orașului, dar familia Abbott nu venise în seara aceea – durerea provocată de pierderea fiicei lor era mult prea mare. Tatăl lui Todd venise doar pentru că era primar, și primarul era obligat să-și facă apariția.

Primarul Cooper a acceptat berea oferită de dr. Clark, după care cei trei bărbați au schimbat amabilitățile politicoase uzuale.

— Ce face Marjorie? a întrebat Arnold Horne.

— E... în pat de câteva zile.

Cei doi bărbați au dat înțelegător din cap.

— Pot să-i prescriu ceva, a spus dr. Clark. S-o ajute să se odihnească.

— N-ar strica.

— O să-l pun pe Jim să deschidă farmacia. Mă duc până acolo cu el, iau medicamentul și trec mai târziu să ți-l las.

— Foarte amabil din partea ta, a spus primarul.

Au mai stat câteva minute în tăcere, sorbindu-și berile și uitându-se cum vecinii lor se prefăceau că nu se uitau la ei. Copiii au făcut ture repetate pe la masa cu deserturi, ca să înșface în fugă negrese și Albă-ca-Zăpada.

Cooper și-a dres puțin glasul.

— Lumea o să vorbească, a spus el, cu ochii la masa cu dulciuri. Despre ce s-a întâmplat în decembrie.

Tovarăşii lui n-au spus nimic.

— Bineînţeles că nu are nicio legătură cu asta, a continuat primarul. Todd nu a avut, oricum, nicio legătură cu ce a fost atunci.

— Sigur că nu, a spus Arnold Horne.

Probabil că, fără să vrea, toţi cei trei bărbaţi s-au uitat la familia Penhale, care stătea mai într-o parte, pe pledul său cadrilat. Multă lume din oraş credea că Todd Cooper îl călcase cu maşina pe micuţul Michael Penhale. Era foarte adevărat că Todd fusese un şofer imprudent. Aşa erau adolescenţii, mai ales după câteva beri. Şi ce adolescent nu bea şi el o bere din când în când? Orice se poate întâmpla. Şi-apoi, nimeni nu ştia sigur şi nimeni nu avea să ştie vreodată sigur.

— Categoric, a adăugat dr. Clark.

Brandy Clark şi sora ei mai mare, Megan, erau aşezate într-o altă parte a pajiştii. De când găsise cadavrul lui Eric, Brandy nu mai reuşise să doarmă o noapte întreagă, fără întrerupere. Se foia şi se răsucea şi se plimba prin cameră. Îşi punea căştile şi stătea pe covor, lângă pick-up, şi îşi trecea în revistă discurile. Peria pisica şi rearanja bibelourile de pe birou, plângea şi iarăşi se plimba ca un leu în cuşcă. Putea să stea foarte bine şi aici, la picnic, la fel ca oriunde altundeva, important era să nu fie singură.

— Trebuie să mănânci ceva, a spus Megan.

— Nu mi-e foame.

— Ce zici de o Albă-ca-Zăpada?

— Nu mi-e foame, a repetat Brandy.

Megan a oftat şi s-a uitat lung la stratul de hortensii ce mărginea biblioteca. În lumina crepusculară, căpătau o intensitate hipnotică, zmeuriul şi indigoul aveau o saturaţie de-a dreptul violentă. Deasupra lor, silueta etern ecvestră a lui John Barlow era santinela unui oraş care sângera, şi nici toată salata de macaroane din lume nu avea să vindece acea rană.

Dar ea trebuia să încerce.

Megan s-a ridicat şi s-a dus la şirul de lăzi frigorifice. A ridicat pe

rând capacele, pipăindu-le conținutul care plutea prin apa cu gheață pe cale să se topească. A băgat mâna în apă și a apucat o bere de lemn-dulce și o oranjadă. Poate reușea s-o convingă pe Brandy să bea câteva guri dintr-una dintre ele. Cam asta era tot ce putea face acum pentru sora ei: să-i aducă un suc. S-a întors la scaunele lor și i-a întins dozele surorii ei.

— Ia una, a spus.

Fără o vorbă, Brandy a luat oranjada și a deschis-o. Au stat câteva minute și au băut în tăcere, până ce, într-un final, Brandy a vorbit.

— Cine putea face așa ceva? a spus ea.

— Nu știu, a răspuns încet Megan. Cineva malefic.

— Poate o să se întoarcă.

Vorbele i-au fost purtate de vânt și câțiva oameni s-au întors.

— Nu, a spus Megan. A plecat de mult.

— De unde știi?

— Nimeni n-ar mai rămâne prin preajmă după ce a făcut așa ceva.

— Ba ar rămâne dacă locuiește aici. Ori dacă intenționează să o facă din nou. Am senzația că e aici, că ne privește.

— Hai, a spus Megan, ridicându-se în picioare și luând-o de mână. Sucul nu-ți ajunge. Trebuie să mănânci ceva.

Brandy s-a ridicat fără chef și a urmat-o pe sora ei către mesele pliante ce gemeau de mâncare. I-a dat voie surorii ei să-i pregătească o farfurie cu salată de fructe, pepene și prăjituri. S-a lăsat alinată.

Numai că Brandy avea dreptate.

7

Tesla verde şerpuia în jos pe drumurile lăturalnice înverzite, intrând în centrul orăşelului Barlow Corners, când ziua se apropia de sfârşit şi umbrele se alungeau tot mai mult. Nate era absorbit de ceva ce citea pe telefon, iar Janelle îşi trimitea mesaje cu Vi. Fiecare persoană din maşină părea să fie în altă parte. Privind pe geam, Stevie remarcă ce diferit arăta totul în diverse momente ale zilei. Dimineaţa, copacii aveau un halou de lumină solară şi totul avea un aer proaspăt şi viu ce nu putea fi tăgăduit. În căldura după-amiezii, copacii erau o binevenită umbrelă de soare care tot găsea o cale să se strecoare printre ei. Însă când soarele începea să apună, totul căpăta un aer straniu. Spaţiile dintre copaci şi din jurul lor contrastau şocant cu locurile luminate. Erau hăuri, locuri în care puteau să dispară lucruri, ori să apară direct în orăşelul liniştit. Portaluri.

Strâmbă din nas ca să alunge gândul. Aşa învăţase să facă pentru a se mai elibera de anxietate – gândurile puteau să-i vină în minte, dar ea nu trebuia să le urmeze oriunde voiau ele s-o ducă.

Au tras pe dreapta lângă bibliotecă. Stâlpii şi celelalte materiale pe care le văzuseră mai devreme pe pajişte erau acum înlocuite de mai multe corturi, unite între ele ca să formeze încăperi. De jur-împrejurul piaţetei, erau puse şiruri de luminiţe. Lumea deja se adunase şi stătea la mese. Fusese instalat un sistem de sunet şi un DJ băga mixul de cântece standard de nuntă, pe care le putea tolera orice public.

— Trebuie să verific nişte chestii, spuse Carson. Mergeţi să vă luaţi ceva de mâncare şi apoi ne vedem tot aici. Fiţi cu ochii în patru!

Stevie habar nu avea după ce anume trebuia să fie cu ochii în patru – iar asta i se părea atât o nedumerire legitimă, cât şi un eşec personal. Acum lucra la un caz, ceea ce însemna că trebuia să absoarbă informaţii, dar să lucrezi la un caz presupunea în parte să ştii ce informaţii să absorbi şi să nu te laşi distras ori copleşit de imensitatea lumii şi de nenumăratele ei vizuini de iepure în care poţi să te prăbuşeşti.

Carson nu se zgârcise la mâncare. Pe stradă erau parcate 12 rulote

care serveau taco, rulouri cu homar, tocane vegane, crenvurşti în aluat şi îngheţată.

— Câţi bani ziceai că se fac cu cutiile? întrebă Nate uitându-se în jur, la corturi şi rulotele cu mâncare.

— Destui, răspunse Janelle. Se pare că oamenilor le plac cutiile.

— Dar toată treaba asta e aiurea, corect? continuă Nate. Construieşti o anexă la bibliotecă, dai o petrecere, toate astea doar ca să faci oraşul să te placă suficient, încât să stea de vorbă cu tine în podcastul tău?

Janelle ridică din umeri în genul: *Aici, Nate are dreptate.*

— Aşa merg o groază de lucruri, spuse Stevie. Albert Ellingham organiza evenimente fastuoase ca să atragă sprijinul oraşului Burlington pentru academia lui. Companiile fac şi ele mereu acelaşi lucru – „Nu te mai gândi la cum distrugem noi mediul, ia de-aici o şapcă gratis". Chestii de genul ăsta.

Janelle făcu din nou un gest de genul: *Ai şi tu dreptate.*

— Dar eu tot o să mănânc o tonă de tacos, zise Nate. Dar o voi face foarte dezaprobator.

Dădură o tură pe la rulote şi, în scurt timp, aveau în braţe mai multă mâncare decât puteau duce. În timp ce se îndreptau spre o masă, Stevie îl văzu pe Carson că supraveghea descărcarea unor echipamente video şi arăta unde voia să fie instalate camerele. Veni şi el şi li se alătură.

— Îi am aici pe aproape toţi cei care au vreo legătură cu acest caz şi care încă mai locuiesc în oraş sau în proximitate, spuse el cu voce scăzută. Chiar în faţa noastră, cu tricou albastru, alături de bărbatul în pantaloni scurţi verzi... e Paul Penhale cu soţul lui. E veterinarul oraşului. Copilul călcat cu maşina de Todd Cooper cu şapte luni înainte de crime era fratele lui, Michael.

Paul şi soţul lui vorbeau cu Patty Horne, de la cofetărie.

— Pe Patty aţi cunoscut-o, zise el. Şi pe Allison. Acolo, cu tricou alb şi şapcă albă de baseball... ăla e Shawn Greenvale, fostul iubit al Sabrinei. M-am dat peste cap rău de tot ca să-l conving să vină. Are o afacere cu sporturi nautice – caiace şi canoe şi altele asemenea. Am sponsorizat mai multe închirieri pentru diverse organizaţii, aşa că a trebuit să vină. Femeia aceea mai în vârstă, aşezată în mijlocul

grupului de lângă copaci? Cea cu bluză în dungi şi păr scurt? E Susan Marks, directoarea taberei în 1978. Iar cealaltă...

Îi făcu semn cu mâna unei femei în costum de in gri, total deplasat în mulţimea de pantaloni scurţi şi rochii de vară.

— Staţi aşa, zise el. Am de făcut o prezentare importantă.

Se ridică şi îi făcu semn lui Allison, care ieşea din bibliotecă. Femeia se apropie de masă.

— Allison! spuse Carson. Merge binişor, nu?

— Da, răspunse Allison, uitându-se în jur. E foarte... Sora mea ar fi apreciat toate astea. Deja avem în sala de lectură o mulţime de copii care joacă diverse jocuri şi îşi aleg cărţi.

Femeia în costum de in ajunsese lângă ei.

— A, dânsa e sergentul Graves, zise Carson. Vă cunoaşteţi, nu-i aşa?

Allison clătină din cap.

— Eu vă cunosc, spuse femeia. Mă rog, am auzit de dumneavoastră. Sunt detectiv specializat pe cazuri vechi şi mi-a fost desemnat...

Finalul rămas nerostit al frazei indica faptul că îi fusese desemnat acest caz: Cutia din pădure.

— Îmi pare bine, zise Allison strângând oficial mâna femeii. Ştiţi, la maximum doi ani, ne e trimis cineva nou. De fiecare dată, fără niciun rezultat.

— Ştiu asta. Trebuie să vă fie foarte greu. Dar vreau să ştiţi că mă puteţi contacta oricând. Poftiţi!

Bägă mâna în geantă şi scoase o carte de vizită.

— Oricând. Vă răspund cu plăcere la orice întrebare aţi avea, putem vorbi dacă doriţi, orice. Consideraţi-mă o resursă.

Allison luă cartea de vizită şi o privi lung.

— Sunteţi foarte amabilă, răspunse Allison. Nu am mari speranţe, dar puteţi face ceva pentru mine.

— Spuneţi!

— Sora mea avea un jurnal, începu Allison. Era foarte important pentru ea. Îl avea cu ea în tabără, dar când ne-au trimis acasă lucrurile ei din tabără, nu era printre ele. Ştiu că lucrurile pe care le avea în noaptea aceea sunt încă păstrate ca dovezi. Am mai întrebat

dacă aveţi acolo şi jurnalul – poate era în geanta ei. Ni s-a spus întotdeauna că nu-l aveţi. Dar trebuie să fie undeva. Puteţi să vă uitaţi din nou prin inventar sau în cutii? Poate s-a rătăcit?

— N-am văzut niciodată nimic în dosare despre vreun jurnal, răspunse sergentul Graves. Dar n-o să vă mint, la acea vreme, cazul nu a fost gestionat prea bine. O să iau totul la mână ca să-l caut. Mă apuc mâine.

— V-aş fi foarte recunoscătoare, spuse Allison. E singurul lucru de la ea pe care mi-aş dori tare, tare mult să-l am.

— Nicio problemă. Mă bucur că v-am cunoscut. Mă scuzaţi, mă duc să-mi iau ceva de băut.

— Întreb întotdeauna de jurnal, zise Allison după plecarea ei. Îmi spun întotdeauna că o să-l caute, ca să-mi închidă gura. Presupun că sunt bine intenţionaţi. Cine ştie?

— Dacă eşti pregătită, cred că a venit timpul să facem onorurile, îi spuse Carson lui Allison.

Allison dădu aprobator din cap, iar Carson se ridică şi-şi ocupă poziţia în faţa microfonului. DJ-ul filă muzica, iar Carson chemă pe toată lumea să se adune în jurul lui.

— Vă mulţumesc că aţi venit în seara asta! zise el. Sunt Carson Buchwald, fondatorul companiei CutiiCutii. Ne-am adunat aici ca să inaugurăm Sala de Lectură pentru Copii Sabrina Abbott. Şi ca să facem asta, o invităm aici pe Allison Abbott...

Allison luă microfonul şi rosti câteva remarci despre sora ei, aplaudate cu multă căldură de asistenţă. Stevie trecu în revistă mulţimea din cort. Cei mai mulţi dintre oamenii de aici nu erau născuţi la momentul crimelor, ori, dacă erau, probabil că la vremea aceea erau copii. Părea aproape dezgustător să foloseşti o astfel de ocazie ca să aduni la un loc oamenii care aveau legătură cu acest caz, dar era totodată şi foarte eficient.

Allison îi dădu înapoi microfonul lui Carson, iar Stevie se aşteptă ca acesta să-şi încheie intervenţia, dar nu aşa se petrecură lucrurile.

— Şi acum, zise el, aş vrea să vă spun câte ceva despre un proiect special la care lucrez. Daţi-mi voie să aduc aici, la microfon, o persoană pe care aş vrea să o cunoaşteţi. Stevie? Poţi să vii, te rog, aici?

— Ce? şopti Stevie. Ce face ăsta?

— Stevie! o strigă el din nou.

Stevie îşi puse taco-ul la loc pe farfurie, îşi şterse emoţionată mâinile de pantalonii scurţi şi se duse lângă el.

— Ea e Stephanie... Stevie... Bell. Poate că aţi citit despre implicarea recentă a lui Stevie în evenimentele petrecute la Academia Ellingham din Vermont.

Tăcerea nesfârşită, întreruptă doar de cineva care cerea un crenvurşti, arăta că fie nu citiseră, fie nu le păsa.

— Cazu-ăla era unul dintre marile cazuri nerezolvate din istorie, până a apărut Stevie şi a ajutat la rezolvarea lui parţială...

(Adevărul era că Stevie îl rezolvase complet, dar acest fapt nu era cunoscut în mod public. Strânse din dinţi.)

— ...şi am ştiut că ea e cea cu care trebuia să lucrez la următoarea mea iniţiativă. E de notorietate că aici, în Barlow Corners, aveţi un vechi caz nerezolvat. Ei bine, vreau să ştiţi că suntem aici ca să ne asigurăm că nu va rămâne aşa. Eu şi Stevie am făcut echipă...

Stevie îl văzu pe Nate că-şi trecea apăsat mâna peste faţă, de sus în jos, în încercarea de a bloca ceea ce se întâmpla sub ochii lui. Stevie îşi simţi muşchii abdominali tensionaţi.

— ...ca să facem un podcast de investigaţie, în care să aruncăm o nouă lumină asupra celor întâmplate, şi aş vrea să implic în proiect pe toată lumea din Barlow Corners...

Linişte mormântală. Până şi licuricii păreau să simtă că se întâmpla ceva neplăcut şi zburară din cort.

— ...şi, împreună, vom da de capăt celor întâmplate în Tabăra Wonder Falls.

Făcu o pauză şi se uită în jur într-un fel care arăta cât se putea de clar că se aştepta să urmeze aplauze.

N-au urmat.

— Aşadar, continuă el, noi o să fim aici, la lucru. Dacă vrea cineva să mă contacteze, mă puteţi găsi oricând pe Twitter sau Instagram, ori puteţi să-mi daţi un mesaj pe Signal. Tot ce o să-mi spuneţi va rămâne complet confidenţial. Deci, vă mulţumesc şi distracţie plăcută în seara asta!

Stevie mai că se întreba dacă la final n-o să le trimită şi o bezea, ca

apoi să lase microfonul să cadă, dramatic. În schimb, îi făcu semn DJ-ului, care consideră că „Single Ladies” era piesa perfectă pentru această catastrofă de dimensiuni monumentale.

— Bun, îi zise Carson lui Stevie, zâmbind. Cred că a mers super!

Stevie se clătină puțin, cu ochii holbați de groază, apoi încercă să o ia înapoi spre masă, dar Allison Abbott păși în față, blocându-i accidental retragerea.

— Ce e asta? întrebă ea.

— Un podcast, spuse Carson entuziasmat. Poate chiar o miniserie TV. Am vorbit cu niște producători...

— Asta! zise Allison arătând în jur.

Carson se uită nedumerit prin cort.

— Un picnic?

— E cumva vreun fel de chestie pentru publicitate?

— Nu, e ca să...

— Ne cumperi cooperarea, spuse Allison.

— Nu. Nu! Vreau să vă ajut, nu înțelegi? Vreau să...

— Nu vrei să ne ajuți, zise ea pe un ton ca o lamă zimțată. Vin aici tot timpul oameni care vor să scrie o carte, sau să facă un serial, sau un podcast, sau ce-o fi. Dar tu... tu ne-ai dăruit o sală pentru copii la bibliotecă, totul *ca să te dai bine pe lângă noi*?

Tirada lui Allison era direcționată către Carson, dar Stevie era de față și pe dinăuntru se strângea în poziția fetală, în timp ce tot orașul Barlow Corners se întorcea să o vadă pe Allison cum îi pulveriza lui Carson șira spinării, os cu os, unul câte unul. Expresiile de pe fețele oamenilor erau în cel mai bun caz jenate, dar majoritatea îi priveau cu răceală și dezgust. Stevie simți că o cam lua cu leșin. Se gândi o clipă să se prăbușească pur și simplu în genunchi și să se târască în patru labe pe sub mesele de picnic, afară din cort, peste pajiște, până în inima codrului, de unde să nu mai iasă niciodată. Trei metri mai încolo, Nate și Janelle urmăreau scena neajutorați. Puteau la fel de bine să fie de cealaltă parte a unui șanț de apărare plin cu aligatori.

— Hai să-ți spun eu ce poți să faci, zise Allison. Poți să-ți iei picnicul și rulotele cu mâncare și podcastul și să ți le bagi în fund!

— Sincer, eu nu vreau decât să port un dialog...

Allison apucă în pumni fața de masă de plastic de pe masa de lângă

ea și Patty Horne se apropie în grabă de ea.

— Haide, îi spuse ea lui Allison. Hai să plecăm de-aici!

— N-am nimic, zise Allison sec.

Allison coborî privirea de la Carson spre Stevie, pe care o privi câteva clipe nesfârșite. Stevie nu reuși să-i descifreze expresia, dar oricare i-ar fi fost înțelesul, o propulsă pe Stevie în spate, departe de Carson și afară din cort. Traversă pajiștea cu pas iute, fără să se uite în urmă. Auzi pași în spatele ei, iar Nate și Janelle o ajunseră din urmă.

— Vai, să-nnebunesc! spuse Nate. Mamă, mamă, *mamăăă*...

— Ești OK? întrebă Janelle.

— Da. Doar că...

— Mda, am văzut. Toată lumea a văzut.

Se opriră la statuia lui John Barlow. Soclul era suficient de mare să se poată așeza toți trei pe el și se puteau ascunde în spatele personajului reprezentat. Acum, că o vedea de aproape, Stevie observa că nu era o statuie prea bine făcută – era cam amorfă, silueta generică a unui bărbat pe reproducerea generică a unui cal cu un aer plictisit.

— Așa-i că e urâtă? se auzi o voce din spatele lor.

Patty Horne ieșise din cort și venea spre ei. Se apropie cu mâinile în buzunarele blugilor.

— Îmi aduc aminte când au dezvelit-o, continuă ea. Au tras pânza de pe ea și toată lumea a amuțit câteva clipe. Eu și prietenii mei am izbucnit în râs. Și... nu-ți face griji în privința lui Allison! Nu crede cu adevărat ce a spus.

— Ba, categoric părea să creadă ce spunea, răspunse Nate.

— Ei, probabil credea asta despre el, nu despre voi. Ne cam... *obosește* nu e cuvântul potrivit... Să zicem că ne întărâtă de fiecare dată când vin unii și încearcă să profite de pe urma cazului. E ca și cum ne vindecăm, iar apoi rana se deschide iar. A fost greu și pentru mine, darămite pentru Allison, care și-a pierdut sora. Nu contează că s-a întâmplat în 1978.

— N-am venit aici să întărât, ori... nimic de genul ăsta, spuse Stevie.

— Știu că nu. Ești o puștoaică.

Stevie simți că disprețul era neintenționat și nu o luă ca pe o

insultă personală.

— Sunt zile când încă mi se pare ireal, ca o povestire despre altcineva. Alte dăţi, ca în seara asta, chiar, parcă abia s-a întâmplat. Îmi amintesc aşa de multe... ce am simţit. Era cald, ca în seara asta. Stăteam aici, pe pajişte, ori mergeam la Dairy Duchess să mâncăm îngheţată. Încă mă mai duc uneori acolo şi mai că mă aştept s-o văd pe Diane servind la mese.

O clipă, păru pierdută în gânduri, cu ochii la bizarul cap de metal al lui John Barlow, apoi reveni la realitate.

— Vreţi să veniţi cu mine, la cofetărie? întrebă ea. Să mâncaţi o prăjitură şi să vă relaxaţi până se potoleşte ce se întâmplă acolo, între ei?

Nu trebui să întrebe de două ori.

8

Clopoţelul de deasupra uşii Cofetăriei cu Soare scoase un clinchet, la intrarea grupului. Cofetăria avea un aer crepuscular, luminată cum era doar de becurile de pe stradă şi de amurgul violet. Prăjiturile erau doar siluete întunecate, în vitrina frigorifică.

Patty aprinse una dintre luminile din tavan, umbrele alungindu-se. Era sinistru, într-un fel cumva prietenos. Se dovedi că mirosul de prăjituri rămas în aer era diferit şi poate chiar mai plăcut decât mirosul de prăjitură în cuptor. Trebuia neapărat transformat într-o lumânare parfumată, chiar azi!

— Alegeţi ce vreţi, zise Patty ridicând partea mobilă a tejghelei ca să treacă după ea. Mi-a rămas nişte red velvet, un tort de vanilie aurie şi unul din ciocolată cu cremă de ciocolată.

— Eu vreau red velvet, te rog, spuse Janelle.

Era iar la vitrină, studiind lucrările lui Patty.

— Ar trebui să treci pe-aici într-o zi, zise Patty. Am să-ţi arăt cum îmi fac matriţele de silicon. Părea să te intereseze.

Janelle ridică ochii, ciulind urechile la auzul invitaţiei.

— E ca Hulk, explică Nate. Dar în loc să se transforme când se înfurie, se transformă când vede arte manuale. Şi nu se face mare şi verde. Doar se apucă de lucru. Deci, de fapt, deloc ca Hulk.

Patty clipi lent.

— Ciocolată, te rog, adăugă el.

Stevie se plimbă prin cofetărie, uitându-se la pozele de pe pereţi.

— E tatăl tău, nu? spuse arătând spre una dintre fotografii.

— El e, răspunse Patty, ridicând cu grijă din vitrină o felie gigantică de tort de ciocolată pentru Nate. Excelentă observaţie. De unde ai ştiut?

— Era în poza de grup de la dezvelirea statuii.

— A, da! E şi tata în poza aia, la fel şi primarul şi şeriful şi doamna Wilde şi nu mai ţin minte care alţii. Cineva a făcut fotografia pentru o broşură locală, dar au trimis-o la revista *Life* şi au acceptat-o. A fost mare tam-tam. Tata nu *suporta* să stea la pozat. Fotografia aceea şi cea la care te uiţi sunt singurele două poze bune pe care le am cu el.

Era un om retras, muncitor. De genul celor din Generația Măreață[3]. Tu de care vrei?

— Ăăă... ciocolată?

Patty tăie încă o bucată uriașă de tort.

— Allison părea plină de speranță că o să găsească jurnalul, spuse Stevie. Dar, pe de altă parte, spunea că toată lumea doar îi cântă în strună?

— Întreabă de jurnalul ăla de fiecare dată când apare un nou detectiv, zise Patty dându-i felia de tort. Dacă nu l-au găsit până acum, nu cred că o să mai apară, dar bănuiesc că pentru Allison e un pai de care se agață. Nu știu dacă e mai bine pentru ea să trăiască sperând că-l va găsi, ori să renunțe la asta. E complicat. Ai zis că vrei red velvet, da?

Janelle încuviință din cap. Fu tăiată încă o felie monumentală.

Patty își făcu o cană de ceai și se așeză cu ei la masă. Își trase legătura din păr și pletele blond-cenușii i se revărsară pe umeri.

— Deci, aici e vorba de un podcast? întrebă ea. Te interesează să ne afli poveștile? Dacă vrei, ți-o spun pe a mea.

— Te deranjează să vorbești despre asta? întrebă Stevie. Chiar și acum?

Patty clătină din cap.

— Am mai spus toate astea. Sunt norocoasă că am trăit să spun povestea. Ar fi trebuit să fiu acolo în noaptea aia. Todd, Eric și Diane erau prietenii mei, gașca mea. Singurul motiv pentru care nu m-am dus cu ei a fost că eram pedepsită. Am complexul vinovăției supraviețuitorului. Simt că e de datoria mea să vorbesc despre asta.

După ce spuse că era dispusă să vorbească, Patty se pierdu o clipă în gânduri. Stevie, Janelle și Nate se uitară unul la altul și își mâncară tortul, până ce Patty se dezmetici.

— Ce vrei să știi? Chestiile obișnuite? Cine, unde, când?

Exprimarea ei suna urât, josnic. Stevie se crispă în sinea ei. Deci, așa era să vorbești cu supraviețuitori reali – avea să fie nevoită să se obișnuiască cu asta, dacă nu chiar să fie în largul ei în astfel de situații.

— Cum erau prietenii tăi? întrebă Stevie.

[3] The Greatest Generation – cei născuți în SUA între 1900 și 1920 (n. t.).

Părea cea mai bună cale de a intra uşurel în detaliile esenţiale.

— Eric era dulce. Simpatic. Un băiat cu adevărat bun. Şi deştept. Mulţi au făcut mare caz de faptul că vindea iarbă, dar vreau să înţelegi... era o chestie măruntă, la nivel de liceean al anilor '70. Ar fi făcut lucruri cu adevărat grozave dacă şi-ar fi băgat minţile în cap, ceea ce cred că s-ar fi întâmplat. Mi-e dor de toţi, dar, nu ştiu de ce, la Eric mă gândesc cel mai des. Diane mi-a fost una dintre cele mai bune prietene, dar nu pot să spun că am cunoscut-o vreodată foarte bine. Părinţii ei deţineau Dairy Duchess, restaurantul de mai încolo, pe strada asta. Era dură, adora rockul. Îl *adora.* Mai ales Led Zeppelin. Îi plăcea la nebunie să meargă la concerte. Şi mie îmi plăcea, dar Diane era o adevărată iubitoare de muzică. Era iubita lui Todd, iar Todd era...

Stevie o văzu pe Patty dând o luptă interioară cu propriile gânduri.

— Mi-a fost foarte greu să mă împac cu ideea asta, spuse ea. Todd nu era un om bun, iar eu ştiam asta şi tot îl plăceam. Era mare şi tare aici, pe tarla – fiul primarului, căpitanul echipei de fotbal. Toţi îl consideram mare sculă, ceea ce e ridicol, bineînţeles. Dar, la acea vreme, părea teribil de important. E foarte uşor să te laşi antrenat în tot felul de chestii când eşti tânăr. Nu ar fi trebuit să mai umblu cu el după ce a murit Michael Penhale.

— Crezi că a fost implicat în moartea lui Michael Penhale? întrebă Stevie.

— A, el l-a omorât, zise Patty. Sunt sigură. Eram tot timpul cu el în jeep, ştiam cum conducea. Cu viteză, beat, drogat. A fost *văzut* în noaptea aceea şi poliţia nu a făcut absolut nimic ca să investigheze cazul. Şi am văzut cum s-a schimbat după ce a murit Michael Penhale. Fusese întotdeauna arogant, dar după aceea a devenit insuportabil. Eu îl răbdam fiindcă eram în cercul lui. Cred că am încercat să-mi spun că fusese doar un accident îngrozitor, pe un drum întunecat. Că Todd nu o făcuse intenţionat. În mintea mea, am justificat totul spunându-mi că, deoarece fusese un accident, era... nu în regulă, dar poate nu era ceva ce trebuia să aibă consecinţe, să zicem. Nu sunt mândră de nimic din toate astea... doar îţi spun cum era.

Janelle încetase să mai mănânce din tort. Nu era genul de persoană

care putea asculta o astfel de povestire şi să continue să bage în ea. Nate putea să facă mai multe lucruri simultan. Stevie era de-acum în elementul ei, analizând în minte informaţiile.

— Ce căuta Sabrina în toată povestea asta? întrebă Stevie.

— Nu mi-a fost niciodată limpede de ce a început să umble cu noi, răspunse Patty. La sfârşitul ultimului an de liceu, a început să stea la masa noastră în pauza de prânz. Cred că a adus-o Diane, dar nu ştiu de ce. Sabrina era un fel de regină a Liceului Liberty High.

— Îţi plăcea de ea?

— Cred că da, zise Patty. E greu de spus. Nu-mi era *antipatică.* Poate că făceam puţin mişto de ea, că era aşa perfectă şi preţioasă. Dar era drăguţă. Nu părea să aibă în ea nici urmă de răutate. Nu eram apropiate. Dar Sabrina a fost cea care, fără să vrea, m-a făcut să ratez în noaptea aceea excursia în pădure.

Patty trase adânc aer în piept şi bătu cu degetele în masă.

— Pe-atunci, viaţa mea se învârtea în jurul iubitului meu, Greg. Eram împreună de la începutul clasei a unsprezecea. Eram complet, total şi deplin absorbită de relaţia asta. Aproape că nu mă mai gândeam la nimic altceva. Era foarte frumos, dar, sinceră să fiu, cam asta era singura lui calitate. În mintea mea, îi construisem o imagine de spirit liber, interesant şi cutezător. În realitate, era furnizorul de droguri al oraşului, până a preluat Eric afacerea şi s-a descurcat mult mai bine. Greg n-a fost în stare nici măcar de *asta.* Se încurca şi cu alte fete. Ştiam. Ne certam mereu din cauza asta, dar refuzam să mă despart de el. La un moment dat, a sărutat-o pe Sabrina. Ea a venit şi mi-a zis, ceea ce a fost frumos din partea ei. Asta se întâmpla cu doar câteva zile înainte de crime. M-am supărat aşa de tare, că am plecat din tabără şi m-am dus pentru o zi acasă, unde am plâns şi m-am foit prin casă, bosumflată. Dar, sinceră să fiu, era plictisitor acasă când toată lumea era în tabără. Aşa că m-am întors a doua zi. Greg şi-a cerut scuze, aşa că l-am iertat, ca de obicei. A fost o chestie de-aia adolescentină – te cerţi, te pupi şi te împaci. Era 4 Iulie şi ne-am furişat în pădure, unde ne... împăcam. Nu e nevoie să spun mai mult. Am fost prinşi de directorul adjunct al taberei şi am fost consemnaţi în cabane. Ziua lucram cu copiii, dar la ora 8, în fiecare seară, trebuia să mă duc la culcare în cabana asistentei medicale şi să-i dau o mână

de ajutor dacă avea nevoie. La momentul respectiv, părea sfârșitul lumii...

Clătină din cap.

— Deci, acolo eram în noaptea când au avut loc crimele, reluă ea. De aceea nu m-am dus cu ei în pădure. Mă plictiseam de moarte în infirmerie. Nici măcar nu puteam ieși pe furiș, fiindcă asistenta avea insomnii. Stătea toată noaptea trează într-un balansoar și broda. Tot ce-mi mai amintesc e că, a doua zi dimineață, m-am trezit când am auzit pe cineva țipând dincolo de lac, apoi asistenta și-a luat lucrurile și a luat-o la fugă. Am început să alerg și eu, fiindcă voiam să văd ce se întâmplă. Și atunci l-am văzut. Pe Eric. A fost... de nedescris. Nu vrei să vezi vreodată așa ceva.

Asta, Stevie înțelegea din proprie experiență. Descoperise două cadavre la Ellingham. Ființele acelea nu muriseră la fel ca Eric, dar era ceva ce nu mai uitai niciodată. Uneori, mai ales când încerca să doarmă, mintea lui Stevie se ducea în trecut, la momentele acelea – niște picioare, silueta de pe jos, neclintirea și...

Se simți răscolită, începutul spiralei anxietății. Janelle, atentă la ea, împinse tortul lui Stevie către ea și, cu un gest din cap, o îndemnă să ia o gură. Uneori, era de ajuns. Lasă gândul deoparte o clipă; întrerupe ciclul doar cât să cobori din roller coasterul anxietății.

— Nu-mi amintesc decât că mi se puneau întrebări, spuse Patty. Le-am spus polițiștilor că și ceilalți fuseseră cu el în pădure. Apoi a venit tata și m-a luat acasă. Am plecat acasă toți. S-a oprit totul – tabăra, viața, în general. Singurul lucru care s-a întâmplat după aceea a fost că în oraș a avut loc o mare întrunire. Unii dintre noi ne-am adunat pe terenul de fotbal de la școală. M-am dus cu Greg. Era beat și drogat, deci, nimic neobișnuit. Ne-am certat, ceea ce iarăși nu era neobișnuit și el s-a urcat pe motocicletă – fără cască, desigur – și a plecat. Mai sus de școală e o curbă foarte strânsă... una tare afurisită. Tot timpul au loc accidente acolo.

Stevie își aminti de curba de azi-dimineață, de pe drum. Era la aproape 90 de grade, mărginită și pe o parte, și pe alta de un perete imens de stâncă.

— Cunoștea bine curba aia, continuă Patty, dar săptămâna aceea totul era groaznic de năucitor. Era prea beat, prea amețit, ori doar

neatent... nu știu. Dar a avut un accident. A murit în drum spre spital. Toți prietenii mei erau morți.

Patty și-a pus pe masă palmele cu degetele întinse și le-a privit.

— Dacă psihoterapia ar fi fost mai răspândită, tata m-ar fi trimis la un psiholog, spuse ea. Așa, el înțelegea cu adevărat doar munca pe brânci și afacerile. M-a convins să mă apuc serios de patiserie, fiindcă era singurul lucru care-mi făcea plăcere cu adevărat. A insistat să merg la școala de cofetari-patiseri și mi-a fost de ajutor. M-am dedicat total noii ocupații. Lucrezi până noaptea târziu în patiserii și bucătării. Gândurile negre îți ies prin pori odată cu transpirația. Mi-am revenit psihic tocând și amestecând și păzind cuptoare încinse și cratițe pe foc. M-am schimbat. Tata mi-a împrumutat bani ca să deschid locul ăsta. Mă bucur că a apucat să-mi vadă afacerea înflorind înainte să moară. De aceea țin poza lui pe perete – a fost îngerul meu investitor. A crezut în mine. Am încercat să fac să iasă și ceva bun din toată oroarea aceea.

După o pauză politicoasă, din deferență pentru gravitatea celor spuse, Stevie își reluă întrebările.

— Tu ce crezi că s-a întâmplat?

— Știu că au fost îndoieli legate de teoria cu Pădureanul, dar e singura care a avut vreodată noimă pentru mine. Tipul acela sau cineva care-l copia. Nu știu dacă te uiți la documentare despre cazuri reale, dar pe atunci erau o mulțime de criminali în serie...

Lui Nate i-a ieșit pe bune tortul pe nas. E singurul mod de a descrie ce pățise. Asta o distrase pentru o clipă pe Patty, care îl privi nedumerită, dar apoi îl ignoră.

— Cred că un dezaxat s-a dus în pădure și mi-a omorât prietenii, iar noi vom retrăi veșnic evenimentul și vom fi întotdeauna orașul cu crimele. Nu va înceta niciodată. După tine, va veni altcineva. E povestea noastră și trebuie să trăim cu ea. Dar eu încerc să creez aici ceva frumos, ceva care să le aducă bucurie oamenilor. Am numit locul ăsta Cofetăria cu Soare fiindcă asta e starea pe care vreau să le-o transmit oamenilor. Adevărul e că avem un orășel frumos, iar tabăra e un loc minunat pentru o vacanță de vară. M-am distrat grozav acolo înainte... o să vă distrați și voi.

Tonul și limbajul corporal al lui Patty arătau clar că nu mai avea

nimic de spus. Insistă să le dea la plecare o pungă cu brioşe şi negrese. Ieşiră în noaptea înăbuşitoare. Cât fuseseră înăuntru, picnicul se cam fâsâise. Rulotele cu mâncare plecaseră şi piaţeta se golise aproape de tot. Stevie îl zări pe Carson, care stătea singur la o masă în cortul deschis şi se uita în telefon. O copleşi o senzaţie ce-i întoarse stomacul pe dos – ruşinea profundă pentru supărarea provocată lui Allison.

Trebuia să gestioneze cumva situaţia asta – cazul, Carson, rănile încă proaspete. Pentru Allison şi Patty, durerea era foarte vie. Pentru ele, trecutul nu era trecut, nu tocmai. Torentul emoţiilor era puternic şi cât se poate de viu, iar întrebările încă persistau în atmosferă.

Se uită în josul străzii, la şirul paşnic de vitrine ale magazinelor din Barlow Corners. Acesta era cu adevărat orăşelul perfect, cu nenumărate coşuri de flori atârnate de stâlpii de iluminat stradal, totul curat, ordonat şi fermecător. Simţi iar un tremur interior, dar de data asta nu era de la anxietate; era ceva asemănător cu exaltarea, cu nuanţe de frică. Atâta timp cât cazul rămânea nerezolvat, fantoma ce bântuia Barlow Corners rămânea fără odihnă, în aşteptarea cuiva care s-o risipească. Oricât de prost se simţea din cauza legăturii cu Carson, poate că într-adevăr putea fi ea cea care să pună capăt întregii poveşti.

Acum, Carson se ridicase în picioare şi făcea yoga de unul singur în cortul gol.

Încrederea în sine a lui Stevie se topi la fel de repede pe cât venise. Era doar o puştoaică, întovărăşită vrând-nevrând de un tânăr întreprinzător alunecos, încercând să rezolve o situaţie despre care nu ştia mare lucru.

9

— Aşadar, începu Nate, ce am învăţat din această seară, copii?

Erau înapoi în tabără, aşezaţi pe pontonul plutitor ce sălta uşurel pe apă, privind cum lumina lunii se revărsa pe lac. Luară o a doua cină cu negresele şi brioşele de la Penny, în timp ce milioane de ţânţari pogorâră peste ei, în ciuda eforturilor lui Janelle şi a numeroaselor ei spray-uri.

— Păi, spuse Stevie, alungând unul de pe braţ, am învăţat că oamenilor nu le place când vii în oraşul lor spunând că donezi o bibliotecă şi apoi află că de fapt vrei să faci un serial audio despre o tragedie locală.

— Bravo! Şi *tu,* Janelle, ce ai învăţat?

Janelle ridică ochii din telefon. Schimba mesaje cu Vi. Stevie îşi dădea seama fără să vadă SMS-urile, fiindcă Janelle avea pe chip o expresie anume când comunica cu Vi – o concentrare, dar şi o tandreţe. Umerii căzuţi.

— Că oamenilor le place să ridice statui unor oameni care au fost proprietari de oameni, zise ea. John Barlow ăsta? Tocmai am dat căutare cu numele lui. Avea opt sclavi pe domeniul lui. *Opt.* Şi are *statuie.*

Aha! Deci nu-şi scria mesaje cu Vi. Stevie se înşelase rău.

— Şi acum, ce facem? întrebă Nate. Crezi că o să mai continue toată treaba? Domnu' Jazz Mintal n-o să fie descurajat de critici sau de dispreţul publicului, dar nu ştiu ce înseamnă asta pentru podcast sau ce-o mai plănui el.

— Cred că oamenii o să fie oficaţi, spuse Stevie. Dar cred că o să se întâmple oricum. Şi, totodată, se pare că Todd Cooper l-a omorât pe Michael Penhale. E un motiv foarte bun să-l vrea cineva mort. Dar nu are absolut niciun sens să-l pedepseşti că a omorât un puşti nevinovat, omorând alţi trei puşti nevinovaţi împreună cu el.

— Dar e neapărat necesar să aibă un sens? întrebă Janelle. Contează sensul când e vorba de crimă?

— Nu întotdeauna, zise Stevie. Dar cred că, atunci când e vorba de una aşa de atent plănuită, contează. Cineva s-a documentat despre

Pădurean. Cineva a venit pregătit cu provizii. Cineva l-a hăituit pe Eric Wilde kilometri întregi prin pădure. De ce ai face toate astea, dacă vrei doar să-l omori pe Todd Cooper?

Întrebarea asta nu avea răspuns.

— Știi cine e Patty, da? spuse Nate după câteva secunde. Tocmai mi-am dat seama. E *ultima fată* – așa se cheamă supraviețuitorul din filmele de groază. E aproape întotdeauna o fată și...

— Nate! îl atenționă Janelle.

— Nu, ascultă-mă puțin! Toată chestia asta îndeplinește multe dintre cerințele unui film de groază. Crimă într-o tabără. Un criminal în serie. O ultimă fată. Un copil mort din cauza unor adolescenți iresponsabili.

— Doar că e adevărat, zise Janelle.

— Nu neg asta, răspunse Nate. Îți spun doar temele și motivele genului.

— Să înțeleg că știi și cine e vinovatul? întrebă Stevie.

— Jason Voorhees și, după cum am mai spus, trăiește într-un lac. Și a fost și în spațiu.

Au lăsat această revelație să zăbovească o vreme în spațiul dintre lună și suprafața apei. Începu să bureze ușurel și, în depărtare, răsună un tunet.

— Poate ar trebui să intrăm în casă înainte să înceapă să toarne cu găleata, propuse Janelle.

Cei trei o luară în sus pe ponton și intrară pe domeniul taberei. Stevie și Janelle îl conduseră pe Nate la casa din copac și apoi merseră mai departe spre cabana lor din spatele pavilionului de arte. Stevie se obișnuise la Academia Ellingham cu bezna pădurilor – nopțile de iarnă din Vermont sunt foarte lungi și cumplit de întunecate. Dar la Ellingham erau întotdeauna ferestre luminate, ori un foc în vatră, iar pereții clădirilor erau din cărămidă și piatră, construiți să țină la distanță forțele naturii. Aici, în tabără, vălul dintre afară și înăuntru era mult mai subțire. Aerul avea o umezeală vâscoasă ce ținea totul încleiat laolaltă.

Și, în plus, bineînțeles, asta era o pădure în care fuseseră omorâți oameni.

Stevie alungă gândul și o urmă pe Janelle în cabana lor. Din tavan

atârna un bec care părea să arunce mai mult umbră decât lumină. Fiecare dintre ele avea pe noptieră o mică veioză. Nu era prea multă lumină. S-au apucat să despacheteze şi să-şi aranjeze cabana. Janelle scoase dintr-o geantă un braţ de lumânări cu aromă de lămâiţă şi începu să le aşeze prin cameră ca pentru un ritual, deşi tindeau să ajungă în locuri prin care insectele puteau ajunge la pat, inclusiv lângă plasa găurită a uneia dintre ferestre. Din experienţa de la Elligham învăţase că, uneori, avea nevoie de ajutor ca să se poată odihni când era într-un loc nou sau trecea printr-o perioadă deosebit de stresantă. Luă o pastilă şi o înghiţi cu restul cald de suc din cutie. Îşi vărsă valiza pe pat şi răscoli prin mormanul de lucruri, îndesându-le în sertare. Janelle deschise pe rând, unul câte unul, sertarele comodei ei, încercându-le trăinicia şi adulmecându-le.

— Nu le-ar strica un pic de împrospătare, spuse ea. Le las să se aerisească peste noapte. O să fac mâine nişte folie parfumată pentru sertare.

— Poţi să faci folie parfumată? întrebă Stevie.

Janelle se uită la Stevie de parcă o întrebase dacă ştia cum să-şi scrie numele.

— Nu mi-am putut aduce cu mine tot bancul de scule, ori maşina de cusut, dar m-am gândit că, din moment ce avem la dispoziţie un întreg pavilion pentru arte, n-o să fie o problemă.

Janelle se aşează pe marginea patului.

— Sunt obosită, zise ea. Ziua de azi a fost aiurea rău.

Stevie încuviinţă din cap.

S-au îmbrăcat în pijamale şi s-au băgat în pat. Janelle îşi deschise laptopul, iar Stevie îşi scoase tableta.

Afară se auzea ţârâit de cicade şi, din când în când, un ţipăt de bufniţă. Au dat ventilatorul la maximum, dar acesta abia dacă reuşea să treacă prin aerul greu. Începu să plouă zdravăn – o ploaie proaspătă de vară ce răscolea solul şi răpăia pe acoperişul cabanei. Tună gros, prelung. Aerul mirosea dulce, a ozon şi pământ.

Carson îi trimisese lui Stevie toată colecţia lui de dosare despre caz. Erau acolo peste 800 de documente, organizate pe subiecte, precum SUSPECŢI, LOCUL CRIMEI, ARTICOLE. Se uită rapid peste ele, apoi deschise unul dintre extrasele din fişierul numit SABRINA.

Era dintr-o carte despre caz.

Dintre cele patru victime din acea noapte, cel mai greu de explicat era prezența Sabrinei Abbott în pădure.

Sabrina Abbott s-a născut în 1960, în familia doctorului James Abbott, dentistul orașului, și a soției lui, Cindy. Cindy Abbott se autocaracteriza drept casnică, iar gospodăria familiei Abbott avea un aer de ordine și curățenie impecabilă. În casa lor era mereu în cuptor o plăcintă sau o tocană, iar doamna Abbott ștergea praful, ori făcea cumpărături, în timp ce doctorul Abbott trata pacienți. Sabrina și sora ei mai mică, Allison, aruncau potcoave în curtea lor imensă. Allison avea 12 ani când sora ei a terminat liceul, la 18 ani. Se dădeau împreună cu rolele pe stradă sau la patinoarul local.

„Cu toate că eram mai mică, nu s-a plâns niciodată că mă țineam peste tot după ea", a spus ea. „Sabrina mă iubea. Mă lăsa să vin în camera ei oricând voiam. Mă ajuta la teme. Era sora mai mare perfectă și o idolatrizam. Din toată inima."

Perfectă e un cuvânt ce i se aplica deseori Sabrinei.

Sabrina a fost șefa promoției anului 1978 de la Liberty High. Avea media 4,0 cu note maxime pe linie, era o pianistă extrem de bună și era redactorul-șef al ziarului liceului, Trâmbița. În weekenduri lucra ca voluntar la biblioteca locală, unde le citea copiilor foarte mici. Era genul de persoană căreia profesorii puteau să-i încredințeze sarcina de a duce extemporalele în cancelarie sau de a supraveghea câteva minute clasa. Nimeni nu o auzise vreodată pe Sabrina spunând vreo vorbă grea cuiva. Era chintesența tocilarei cuminți, dar părea să fi fost îndrăgită de toată lumea.

Iubitul ei din aproape toți cei patru ani de liceu, Shawn Greenvale, era un elev la fel de serios, deși realizările lui nu erau chiar așa de multe ca ale Sabrinei. În Liberty High, Sabrina era cunoscută pentru talentul ei la toate și pentru bunătatea ei, în general.

Lăsă tableta din mână și se uită câteva clipe în tavan.

— Ce e? întrebă Janelle.

— Nimic, zise Stevie. Doar că... Cazul Ellingham părea undeva, foarte departe. *Era* foarte departe. Nu mai rămăsese nimeni care să...

Stevie nu reuşi să termine gândul, aşa că Janelle îi sări în ajutor.

— Simţi vreo fărâmă de durere din cauza celor petrecute?

— Mda. Allison încă suferă îngrozitor. Durerea ei nu a încetat nicio clipă. Şi vin şi eu... hop, în tabără, ca să încerc să dezleg misterul. Ce drept am eu să fac asta?

Janelle se gândi puţin, în timp ce ploaia bătea darabana pe acoperiş cu milioane de degete.

— Cred că e bine să-ţi pui această întrebare, spuse ea după câteva momente. Înseamnă că ştii care-ţi sunt priorităţile. Şi tot tu eşti persoana care a dezlegat misterul celor întâmplate în 1936 la Academia Ellingham.

— Sunt?

— Da. Jur că da!

— Şi atunci, de ce mă simt ca o şarlatancă?

— Fiindcă aşa se simt majoritatea oamenilor, răspunse Janelle. Sindromul impostorului. E real.

— Tu te simţi vreodată aşa?

Janelle cântări întrebarea.

— Nu, zise ea. Dar eu fac cu totul altceva. Eu creez obiecte. Dacă funcţionează, le văd că funcţionează. Dacă nu funcţionează, le demontez şi le bibilesc până funcţionează. Am de partea mea ştiinţa. Tu creezi lucruri care nu pot fi văzute.

Ce bine era să ai prieteni deştepţi!

— Simt asta numai când mă gândesc la Vi, spuse Janelle. Nu... adică nu în legătură cu noi. Dar acum, că suntem aşa departe... uneori parcă nici nu-mi funcţionează creierul. Nu mă gândesc decât la ea. Mă gândesc la următorul mesaj, la următoarea discuţie pe chat, la următoarea poză. Ar trebui să fiu mai serioasă. Ar trebui să mă gândesc la proiectul meu de anul viitor, la facultate, şi o fac, crede-mă... dar apoi mă trezesc că-mi verific telefonul ca să văd dacă mi-a trimis vreun mesaj.

— Păi, asta nu e normal? zise Stevie.

— Să zicem. Dar nu vreau să fim normale.

— O iubeşti pe Vi, zise Stevie.

— Da. O iubesc.

— Şi Vi te iubeşte pe tine.

— Da, spuse Janelle oftând. Mă iubeşte.

— Deci, cred că n-ai de ales şi trebuie să înduri perioada asta.

— O... o vreau pe Vi cu mine. Vietnam e prea departe. Septembrie e prea departe.

Peste ele se aşternu tăcerea, umplută de sunetul ploii.

— Tu-ţi dai seama cât de tare ar urî Nate discuţia asta? spuse în cele din urmă Stevie.

Râsul lui Janelle răsună ca un clopoţel.

— Îmi pun căştile, zise ea. Ca să adorm, ascult muzică.

Îşi stinse veioza şi, după o clipă, Stevie făcu la fel.

Pentru prima dată după luni de zile, Stevie se simţea din nou împlinită. Lucra la un caz. Era cu prietenii ei. Janelle respira uşor, cufundată în somn. Ventilatorul scotea un sunet ritmic ca o bătaie de inimă.

Câteva clipe, prin minte i se rotiră chipurile victimelor cazului Cutia din Pădure: Sabrina, Eric, Todd şi Diane. Fata cu păr ca pana corbului. Băiatul cu bucle blonde. Tipul cu pletuţe şaten-deschis. Roşcata cu părul lung şi drept şi o tonă de pistrui. Cu ani şi ani în urmă, toţi fuseseră aici. Dormiseră aici. Orice li s-ar fi întâmplat, răspunsul era pe undeva pe aici. Avea să-l găsească. Avea să-l analizeze ca să-l înţeleagă perfect. Avea să...

Alunecă în somn cu imaginile încă perindându-i-se prin minte, topindu-se în sunetul ploii. Se foi doar când simţi că o insectă încerca să-i intre în nas şi o alungă cu mâna. Următorul lucru de care fu conştientă era că Janelle îi urla numele. Stevie clipi şi se trezi de-a binelea. Zorii erau jilavi, aproape sufocanţi. Pe la marginile perdelei se strecura o lumină moale, iar Janelle era în picioare lângă patul ei, holbându-se îngrozită în direcţia lui Stevie. Stevie sări din pat într-o fracţiune de secundă, cu inima deja bubuindu-i în piept, ajungând faţă în faţă cu prietena ei.

— Ce e? Ce-ai păţit? Ce-i?

Janelle arătă cu degetul către peretele de care era lipit patul lui Stevie. Stevie întoarse capul, apoi sări în sus când văzu către ce arăta

Janelle.

La vreun metru și jumătate mai sus de locul unde dormise Stevie, era scris cuvântul SURPRIZĂ.

11 iulie 1978

Ora 21:30

După ce s-a risipit adunarea din centrul oraşului, adulţii şi copiii mici s-au retras cu toţii la casele lor, la televizoarele şi dormitoarele lor. La adăpost. La normalitate. Dar în mijlocul oraşului, adolescenţii, cei care se apropiaseră cel mai mult de monstru, erau treji.

Aveau nevoie de propria lor adunare, una care să nu fie pe bază de salate cu jeleu şi burgeri şi conversaţie politicoasă. Părinţii din Barlow Corners le-au dat voie să participe, dar numai în grupuri şi numai dacă promiteau să nu plece de pe terenul de fotbal. Fiindcă, dacă nu-i lăsau, ar fi găsit o altă cale – s-ar fi furişat în pădure ca să stea de vorbă. Mai bine îi lăsau să meargă în grup, în izolarea deschisă a terenului, unde nu se putea apropia nimeni pe furiş de ei.

Aşa că s-au adunat, coborând din zeci de maşini lăsate în parcare. Unii au venit singuri, alţii în grup. Cineva a intrat în şcoală şi a aprins o parte dintre luminile de afară, dar acestea nu băteau până în mijlocul terenului. De jur-împrejur, erau înconjuraţi ca într-un ţarc de perdeaua neagră a pădurii. Toată lumea ştia ce se întâmplase – şi, cu toate astea, nimeni nu ştia ce se întâmplase. Scăpase doar atâta informaţie cât să facă un talmeş-balmeş din adevăratele fapte. Cu fiecare oră ce trecuse din ziua aceea, povestea circulase din gură în gură în cercuri tot mai largi, căpătând la fiecare trecere noi şi bizare aspecte. Auzeai tot felul de zvonuri trecând din om în om:

„Am auzit că aveau toate degetele tăiate".

„Pe un copac era un mesaj scris cu sânge".

„Am auzit că au găsit capul Sabrinei într-o pungă de McDonald's".

Patty Horne venise cu alte trei fete. Fuseseră aduse de tatăl prietenei ei, Candice, care a rămas să le supravegheze sprijinit de capota maşinii. Fiindcă Patty fusese apropiată de victime, avea locul de onoare la această adunare bizară. S-a aşezat, regina universal şi tacit acceptată a unui cerc vast de oameni care vorbeau încet şi aruncau priviri pline de respect în direcţia ei.

— Ce ziceţi de Shawn? a auzit pe cineva întrebând. A luat-o razna după ce i-a dat papucii Sabrina. Pun pariu că el a fost. Nici măcar nu

a venit în seara asta...

Așa aveau s-o țină? Aveau să tot vorbească despre capete tăiate și degete, dându-și cu presupusul despre cine era criminalul?

Așa se părea.

Candice i-a dat o țigară și a luat-o. A băgat mâna în poșeta ei cu franjuri ca să caute niște chibrituri. Ia uite ce normal era totul – cum stătea ea așa, în șlapi, șort alb și maiou galben, alegându-se cu pete de verdeață pe fund și cu ciupituri de țânțari pe brațe, fumând și stând de vorbă aici, în întuneric, cu toată lumea din Liberty High. Până la urmă, ce mai era real?

Atunci a văzut apropiindu-se o siluetă, cea pe care o aștepta. Greg Dempsey, iubitul ei. Părul lui negru și ciufulit stătea în toate direcțiile, ceea ce însemna că venise cu motocicleta. Era îmbrăcat în blugi tăiați, scurți, și un tricou jerpelit cu Led Zeppelin. Părea să fie un omagiu adus lui Diane, care iubise trupa din toată inima.

Fără o vorbă, tot grupul și-a schimbat poziția ca să-i facă loc să se așeze lângă Patty. A deschis sacoșa pe care o avea la el și a scos un bax de șase cutii de bere Miller, apoi și-a desfăcut una, lăsând restul pe iarbă, ca o invitație deschisă pentru Patty și, la drept vorbind, pentru nimeni altcineva.

— Taică-tu e aici? a întrebat el.

— Nu. Încă mai are treabă cu polițiștii.

— Ce treabă?

— Patrulează sau așa ceva.

Tatăl lui Patty era ceva mai bătrân decât tații majorității părinților prietenilor ei. Era unul dintre iluștrii eroi de război ai orașului. Nu vorbea nimeni niciodată despre asta, dar toată lumea știa că domnul Horne fusese spion sau ceva în genul ăsta. Nu era polițist, dar era genul de tip masiv care putea să dea o mână de ajutor în căutarea unui ucigaș. Orașul avea acum o poteră ce se deplasa încet printre copaci și de la marginea pădurii ținea sub observație bezna.

— Vrei să ne cărăm de-aici? a spus în șoaptă Greg.

— Nu avem voie, a spus ea arătând cu un gest din cap către tatăl lui Candice. Ne păzește și la 11 ne duce acasă.

— Mă doare-n cot. Hai!

— Vorbesc serios, a spus ea.

Greg a clătinat din cap. Avea de-acum aproape 19 ani și terminase liceul. Nu prea dăduse niciodată socoteală părinților înainte, și acum cu atât mai puțin. A clătinat din cap și a băgat mâna în buzunar, din care a scos un pumn de țigări cu marijuana.

— Ultimele, a zis. Ultimele cuie rulate de Diane.

Candice s-a uitat spre el exact când Greg aprindea o țigară.

— Se *uită* la noi, a spus ea arătând spre mașini și siluetele tăcute ale părinților pe marginea terenului.

— Și? Nu văd ce facem. Arată ca o țigară normală.

— Și dacă simt mirosul?

Greg a tras lung din țigară și i-a dat-o lui Patty, care l-a refuzat. Greg a expirat cu forță.

— Deci așa o ținem de-acum? a spus el. Cui îi pasă de ce văd?

— Dacă mă vede tata fumând marijuana, nu-mi plătește facultatea, a răspuns Candice.

El s-a uitat la Patty așteptând o confirmare.

— Tu nu te duci la facultate, a zis el. Tu ce scuză ai?

— Scuză? Trăiesc cu el în casă.

— Deocamdată. Ai să stai la tati tot restul vieții? Ai să faci ce zice el?

— Numai până mă mut în casa mea.

Greg a râs scurt.

— Când ai să te muți *tu* în casa ta?

Patty și-a plecat ochii. Adevărul era că nu avea niciun plan. Da, era posibil să locuiască tot restul vieții cu tatăl ei și să facă ce spunea el. Nu prea se gândise la ce avea să se întâmple cu viața ei după această vară, iar acum, această vară, deși nu se terminase, se schimbase pentru totdeauna. Viața avea să fie diferită de acum.

S-a așternut o tăcere incomodă, în timp ce cuiul făcea turul cercului. Greg a dat pe gât restul de bere și a deschis încă una.

— Se vorbește că ar fi avut legătură cu drogurile, a spus în cele din urmă Candice. Despre asta vorbeam mai devreme. Trebuie să fi fost cel de la care cumpăra Eric.

Greg n-a spus nimic.

— Înainte de Eric, vindeai tu, a zis Candice.

— Zici?

— Deci, de la cine cumpărai?

— Nu contează, a zis Greg.

Patty a smuls câteva fire de iarbă şi le-a zdrobit între degete.

— Dar ei sunt de părere că acea persoană ar putea fi vinovatul, i-a spus ea prietenului ei.

— Nu e.

— De unde ştii?

— Fiindcă ştiu, a repezit-o Greg.

— Dar cum poţi să *ştii?*

Restul grupului a amuţit, privindu-l cu ochi mari, şi s-a lăsat o linişte generală.

— Îmi bag picioarele! a spus Greg.

A aruncat ce mai rămăsese din ţigară în cutia de bere şi s-a ridicat să plece. Patty a sărit şi ea în picioare şi l-a urmat către parcare. Greg îşi parcase motocicleta în capăt, cât mai departe de părinţi, ceea ce însemna că aveau de făcut o lungă plimbare.

— Greg! a spus Patty. *Greg!*

El s-a oprit şi s-a întors.

— N-am chef de asta, a spus el pe tonul acela pe care-l avea când nu era cu mintea tocmai limpede, un fel de urlat fără niciun motiv.

— Prietenii mei sunt *morţi,* a strigat ea, iar tu te porţi ca un nesimţit...

— Prietenii *noştri,* i-a replicat el. Doamne, mereu faci aşa!

— Aşa *cum?* Tu eşti ăla care s-a cuplat cu Sabrina. M-ai *înşelat.*

El a mormăit ceva în barbă şi s-a urcat pe motocicletă.

— Greg! a ţipat ea.

Îşi pierdea minţile. Era prea mult pentru ea. Ochii o usturau, plini de lacrimi fierbinţi.

— Greg, nu! Eşti beat...

El a turat motorul ca să-i acopere ţipetele şi a dat să iasă din parcare. Ea s-a aşezat în calea motocicletei, aşa că el a împins motorul înapoi cu picioarele şi a virat, pornind spre ieşirea din parcare. Patty a alergat după motocicleta ce se îndepărta, strigându-l. L-a urmărit până acolo unde parcarea dădea în şosea, plângând şi fluturând lanterna. Toată lumea se uita de acum la ea, cum stătea acolo, privindu-i motocicleta dispărând în beznă.

După doar un kilometru şi ceva, Greg a ieşit de pe şosea şi a intrat printre copaci, drept în peretele de stâncă.

10

— Ce mama dracului e asta? spuse Janelle. Ce *mama dracului* e asta?

Era o întrebare bună.

Întâi, Stevie se întoarse spre uşă, care era închisă. Se duse la ea şi zgâlţâi clanţa. Era tot încuiată pe dinăuntru. Se duse la fereastră şi se urcă pe un scaun ca s-o examineze. Plasa şi grilajul de siguranţă erau intacte. Nu avea unde să se ascundă cineva, dar tot s-au uitat sub paturi. Janelle studie îndeaproape şuruburile gratiilor de la ferestre şi descoperi că erau bine strânse şi că sub nicio formă nu puteau fi scoase sau înlocuite de afară. Cabana era pe o fundaţie de beton, deci categoric nu se putea intra de sub cabană. Singurul lucru care era cât de puţin deschis era o mică gaură în plasa de la fereastră, de vreo trei centimetri şi jumătate în diametru, care era suficient de mare ca să permită intrarea ţânţarilor, dar cu siguranţă nu suficient de mare ca să permită intrarea unei persoane.

Pe scurt, cineva reuşise imposibilul.

Se aşezară pe podeaua rece, de ciment, şi se uitară una la alta.

— Deci, spuse Stevie, cineva s-a documentat despre mine.

La scurt timp după ce Stevie sosise la Academia Ellingham şi anunţase că avea să lucreze la vechiul caz nerezolvat al crimelor Ellingham, cineva proiectase în toiul nopţii o imagine pe peretele camerei ei – o versiune terifiantă a scrisorii Maestrului Minciunilor, dar rescrisă ca să se adreseze lui Stevie. Ea păstrase multă vreme secret acest incident, dezvăluindu-le majoritatea detaliilor doar lui Janelle şi lui David. Dar după ce a rezolvat cazul şi Stevie a fost menţionată în presă, vorbise despre asta cu Germaine Batt, eleva jurnalistă a Academiei Ellingham. Germaine o ajutase pe Stevie să rezolve cazul, iar Stevie îi era datoare cu o ştire în exclusivitate.

Deci, cineva ştia că pe peretele camerei lui Stevie apăreau noaptea mesaje.

— Dar acela a fost o proiecţie, zise Janelle. Aia e *vopsea.* Cineva ne-a mâzgălit peretele cât dormeam, fără nicio cale de intrare ori ieşire.

— Deci ce înseamnă asta? întrebă Stevie. Înseamnă că *nu s-a*

întâmplat.

— Dar s-a întâmplat.

— Nu, zise Stevie. Înseamnă că acum avem un mesaj pe perete. Dar trebuie să fi fost acolo înainte ca noi să venim aseară în cabană, fiindcă nu există niciun alt mod prin care să fi ajuns acolo.

— Nu era acolo, zise Janelle. L-am fi văzut.

— Cum poţi face să apară aşa ceva?

Janelle se gândi în tăcere câteva clipe, apoi se ridică şi reveni lângă perete. Se urcă în picioare pe patul lui Stevie şi analiză cuvântul de aproape, răzuindu-l cu unghia şi încercând reziduul cu vârful degetului.

— E uscat de-a binelea, spuse ea. Nu e absolut deloc lipicios. Există vopsele care au o culoare când le aplici şi alta când se usucă, dar... să zicem că cineva a venit cât timp noi am fost la picnic şi a scris asta pe zid cu vopsea. Unu, am fi simţit mirosul. Vopseaua pute. Şi doi, am mai stat de vorbă destul de mult înainte să ne culcăm, iar vopseaua se usucă repede, cel puţin în primă fază. Totuşi, nu cred că ar fi chiar *aşa* de uscată.

Stevie se ridică şi se uită la perete.

Nu că Stevie nu se temea de nimic. Stevie avea multe temeri şi anxietăţi. Fuseseră momente când îi controlaseră viaţa. Cineva juca un joc. Cineva îi oferise o şaradă cu o cameră încuiată. Iar asta nu era atât înspăimântător, cât uluitor. Dacă mintea ei lucra la o ghicitoare, fricile treceau în planul doi.

Să se confrunte cu această problemă. S-o studieze atent, îndeaproape. Ce *vedea?*

Mesajul era vopsit pe treimea de sus a peretelui, nu la nivelul ochilor. Cuvântul era scris neglijent, cu majuscule grosolane. Vopseaua se prelinsese puţin, ca un font înfricoşător, de film horror. Se urcă iar în picioare pe pat, lângă Janelle, şi se uită de aproape la urmele de pensulă. Era ceva ciudat în felul în care vopseaua se prelingea pe perete.

— Uite cum dârele de vopsea se termină toate în acelaşi loc, spuse Stevie, arătând cu degetul. Ca o linie dreaptă, impecabilă.

Janelle se aplecă să se uite.

— Cineva a şters vopseaua, spuse ea. Se vede urma unde a şters ca

să nu se scurgă prea mult. Ce drăguț din partea lui!

Stevie oftă prelung și coborî de pe pat.

— Hai să ne uităm sub pat, propuse ea!

Traseră patul îngust de lângă perete. Stevie se lăsă pe podea, examinând-o cu lanterna telefonului, centimetru cu centimetru. Găsi două muște moarte, o bucățică de scotch folosit, o frunză, o pânză de păianjen și apoi...

— Aici, zise arătând spre un punct de vopsea albă. Uite!

Janelle se lăsă jos, lângă ea.

— Deci, patul nu era aici când a fost scris mesajul pe perete, spuse Janelle.

— Exact! Asta nu s-a întâmplat azi-noapte, doar dacă nu cumva dormim amândouă așa profund, încât n-am auzit când cineva mi-a tras patul de la perete, a instalat un fel de scară, a vopsit un mesaj și apoi m-a împins la loc, la perete.

— Asta parcă mă face să mă simt mai bine, zise Janelle dând din cap. Măcar nu a fost nimeni aici, cu noi. Deci, ce facem acum?

— Păi...

Stevie se așeză pe marginea patului ei care scoase un scârțâit.

— Nu putem să-i spunem lui Nicole. Nu ne vrea deloc aici și cu siguranță n-o să-i placă asta, mai ales în ziua în care trebuie să vină ceilalți supraveghetori. Ar putea să-i spună lui Carson că trebuie să plecăm.

— Dar cred că ar trebui să ne asigurăm că locul ăsta e sigur. Ce-ar fi dacă ne-ar putea da Carson niște camere simple de supraveghere?

Stevie scoase telefonul ca să-i trimită mesaj.

— O să leșine de fericire când o să audă, zise ea nervoasă.

Făcu apoi câteva poze cu mesajul și trimise SMS-urile. Răspunsul lui veni în mai puțin de un minut.

Vin cât pot de repede și aduc camerele. Am să vă arăt ceva.

— Vin camerele, spuse Stevie. Tu du-te la duș și rămân eu aici. După aceea, mă duc și eu.

Janelle își luă repede borseta cu produse de toaletă, prosopul și hainele și plecă să se pregătească. Stevie ieși afară și se așeză pe micuța verandă de ciment a cabanei, cu picioarele atârnate în afară, scurmând cu vârful degetelor goale în țărână. Era devreme, dar

simţea nevoia să dea un telefon.

Spre surprinderea ei, David răspunse imediat.

— Eşti treaz? întrebă ea.

— Azi avem de făcut un drum lung, zise el. Am plecat la 6. Cum e tratată prinţesa mea în tabără?

— Se poate şi mai bine, spuse ea. Cineva a scris azi-noapte cuvântul SURPRIZĂ deasupra patului meu.

— Asta... vrea să fie un fel de glumă sexuală?

— Nu. Cineva a scris cu vopsea un mesaj pe peretele nostru. E cuvântul scris la scena crimelor din 1978.

— Bine, zise David pe un ton care arăta că nu era prea bine. Întâi de toate... eşti bine?

— Nu e nicio problemă, spuse Stevie, ferindu-şi ochii cu palma de soarele strălucitor al dimineţii. E doar o farsă.

— O farsă de tot rahatul, fir-ar să fie! Ce s-a întâmplat? A intrat în cabana voastră cât aţi fost plecate sau...?

— E oarecum mai complicat de-atât, spuse ea. Nu ştim exact când a făcut-o, doar că nu în timp ce dormeam. Nu ştim cum, dar au făcut-o înainte, iar noi am văzut mesajul abia când ne-am trezit.

— Poftim?

Stevie scutură din cap. Era complicat şi dacă erai de faţă şi te uitai la mesaj, dar să explici prin telefon părea imposibil.

— Cineva joacă un joc, continuă ea. Poate că ştie câte ceva despre mine, cum ar fi faptul că cineva a lăsat un mesaj pe peretele meu şi la Ellingham.

— Nu vreau să tot aduc vorba despre ce s-a întâmplat data trecută, dar... data trecută?! Cine ţi-a lăsat mesajul era un criminal.

— Simt că acum e altceva, spuse ea.

— M-am liniştit.

— Ne punem camere de supraveghere. Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar o să aflu.

— Mda, nu suport chestia asta, zise el. Cum de ţi se tot întâmplă... Sau, lasă! Ştiu exact cum de ţi se tot întâmplă numai ţie aşa ceva.

Dacă era să fie total sinceră cu ea însăşi – şi prefera să nu fie –, grija lui David îi umplea lui Stevie inima de fericire. Era cu adevărat îngrijorat pentru ea, poate chiar mai îngrijorat decât era ea pentru

propria persoană. Ţinea la ea. Iar asta îi umplea toată fiinţa de bule calde de plăcere.

Apoi ceaţa beatitudinii romantice fu străpunsă de o voce.

— *Bine-aţi venit, dragi supraveghetori!* se auzi Nicole din difuzoarele taberei. *Vă rog să vă aduceţi lucrurile la sala de mese.*

— Trebuie să mă pregătesc s-o iau din loc, spuse ea.

— Bine, dar scrie-mi. Sună-mă. Şi una, şi alta. Ţine-mă la curent cu ce se întâmplă, bine?

— Promit! zise ea.

O spuse fără să-şi poată stăpâni un zâmbet.

Când se întoarse Janelle, îmbrăcată într-o rochie vaporoasă, albastră, Stevie îşi luă lucrurile. Zona cu baia era la doar câţiva metri distanţă. Toaletele şi chiuvetele erau într-o clădire de ciment şi lemn (fără uşi, astfel încât muştele şi aerul puteau pătrunde cu uşurinţă). Duşurile erau nişte cabine de lemn fără acoperiş, aflate lângă această structură principală. Era, în esenţă, un furtun cu pretenţii, într-o cutie din lemn, uşor ridicată de la pământ ca să permită scurgerea apei. Stevie ar fi preferat de o mie de ori ca duşul să fi fost lipit de pământ, fiindcă i se părea că locul îngust şi întunecat de sub duş era locul ideal pentru o familie de şerpi. *Ceva* sigur trăia acolo.

Încercă să nu se gândească la asta.

Deşi nu putea vedea nimeni înăuntru, se simţi îngrozitor de expusă când se dezbrăcă şi făcu duş, fiindcă putea vedea cerul şi copacii deasupra ei. Apa nu era rece, dar nu era nici caldă. Era deja aşa de zăpuşeală, că nu mai conta. Se spălă repede, fără să piardă prea mult timp cu clătitul şamponului din păr. Faptul că avea părul scurt, tăiat cu mâna ei, avea categoric avantajele lui – nu trebuia decât să-l frece de câteva ori cu palma ca să-l usuce şi să-l aranjeze. Trase pe ea o pereche de pantaloni scurţi negri şi un tricou, îşi băgă iar picioarele în şlapi şi ieşi din cutia duşului cu un salt, ca să se asigure că şerpii imaginari nu o puteau muşca de călcâie.

Când se întoarse la cabană, Nate era acolo, aşezat lângă Janelle pe treapta de ciment.

— Am auzit, spuse el sumbru. Distracţia nu e completă până nu-ţi scrie cineva un mesaj ameninţător, corect?

— Tu ai casa ta din copac, îi atrase atenţia Stevie.

— Îmi plăcea mai mult până să-mi spuneți voi de treaba asta, dar da, o am.

— Ar fi cazul să pornim, zise Janelle. Mi-aș dori să putem face mai mult decât doar să încuiem ușa.

În replică, Stevie se aplecă și rupse un fir de iarbă. Îl duse la ușă și îl strecură cu grijă între ușă și toc, astfel încât, dacă deschidea cineva ușa, firul să fie mișcat din loc.

— Lumea face pe bune chestia asta? întrebă Nate.

— Funcționează, răspunse Stevie. Până o să avem camerele, ne descurcăm și-așa.

Tabăra Sunny Pines se trezea rapid la viață. Parcarea era plină de mașini, iar colegii lor supraveghetori își descărcau bagajele, se regăseau cu îmbrățișări și chiote și făceau poze. Îi amintea lui Stevie de momentul când ajunsese prima dată la Ellingham, noua elevă care nu cunoștea pe nimeni, și se uitase la reîntâlnirea celor din anul doi. Acum îi avea cu ea într-o parte pe Nate și în cealaltă parte pe Janelle. Cu ei și cu David alături de ea putea face orice. Chiar și să se prindă cum se furișase cineva la ele în cabană ca să lase un mesaj apărut ca prin farmec.

Nicole și asistenta ei îi întâmpinau pe supraveghetori și pe angajați și îi înregistrau. Le aruncă o scurtă înclinare din cap și înmână fiecăruia o sacoșă ce conținea o sticlă reutilizabilă cu apă, cremă de protecție solară, o mică trusă de prim ajutor și un tricou al taberei șocant de alb, pe care Stevie nu avea să-l poarte niciodată. Stevie văzu încântată că se servea micul dejun și, în câteva minute, avea în mână o farfurie plină cu clătite, costiță și cârnați. Nate și Janelle își puseră și ei același lucru, dar Janelle luă și o cupă cu fructe, fiindcă îi păsa de prostii precum mesele echilibrate.

Tocmai se așezaseră la o masă de picnic, când îi abordă Nicole.

— Fisher, zise ea.

Nate ridică ochii de la cârnatul din farfurie.

— Mică schimbare de planuri. Unul dintre supraveghetori s-a îmbolnăvit. O să întârzie o zi, două. Vreau să-i ții locul până ajunge el.

— Poftim? spuse Nate clipind.

— Ai Șacalii, în cabana 12. Puștii au nouă ani. Vei lucra cu Dylan și

vei sta în cabana aceea până vine celălalt supraveghetor. Când termini de mâncat, te rog să te duci să stai cu el la masa aceea. Și o să trebuiască să fii prezent după-amiază la sesiunea de grup de orientare.

Arătă spre un tip aflat două mese mai încolo, îmbrăcat în ceva ce părea a fi o ținută pentru surfing din cele scumpe, toată numai galben-aprins și albastru. Făcea selfie-uri cu un grup de fete, ridicându-și și coborându-și ochelarii de soare pentru fiecare dintre ele.

— Voi două, se adresă ea lui Janelle și Stevie, puteți să începeți să pregătiți pavilionul de arte pentru sosirea copiilor. Nu e nevoie să veniți la sesiunea de după-amiază. O să veniți diseară, la focul de tabără.

Se îndepărtă cu pași mari, lăsându-l pe Nate să se uite după ea cu gura căscată, în șoc.

— Vai, nu! șopti el, sec. Nu. Cum de s-a dus totul de râpă așa de repede?

— Cică e doar pentru o zi, două, îl consolă Janelle.

— Multe se pot întâmpla într-o zi, două, răspunse Nate.

Având în vedere cum decursese dimineața, Stevie tindea să-i dea dreptate.

11

Stevie își petrecu dimineața nedând atenție turului de prezentare a regulilor și măsurilor de siguranță. În zona vetrei focului de tabără, nu află ce trebuia să facă în caz de incendiu. Nu află unde erau posturile salvamarilor când trecură pe lângă lac. Nu dădu absolut nicio atenție amplasării truselor de prim ajutor. În timp ce mergea, sucea și răsucea în minte interiorul cabanei în toate direcțiile, centimetru cu centimetru, încercând să-și dea seama cum putea mesajul să fie acolo, dar fără să fie vizibil. Când grupul o luă spre sala de mese pentru a lua prânzul, Stevie reușise cumva să știe mai puține decât știa când începuse turul de dimineață.

— N-ai auzit o vorbă din tot ce s-a spus, așa-i? o întrebă Janelle în drum spre cantină.

Stevie clătină din cap.

— Nici eu. Ai dezlegat misterul? Că eu nu am reușit.

Clătină iar din cap.

Când intrau în sala de mese, Carson îi trimise un mesaj, așa că Stevie se desprinse de grup și se duse să se întâlnească în parcare cu el. Stătea lângă Tesla, foindu-se neliniștit de pe-un picior pe altul.

— N-ai fost singura care a primit ceva, zise el. Ia uite!

Deschise portbagajul, capota se ridică încet, iar Stevie văzu înăuntru o cutie simplă de carton, cam cât o cutie de pantofi, pe care scria cu marker subțire, negru, DESCHIDE-MĂ, CARSON! El deschise capacul, scoțând la iveală trei păpuși – o fată cu părul negru-corb, un băiat plăsticos și o fată cu părul roșu. Erau legate cu șnur roșu, mânjite din cap până în picioare cu dâre de vopsea roșie și așezate exact așa cum fuseseră găsiți Sabrina, Todd și Diane. Toate erau îmbrăcate în ținute aproximativ similare cu cele în care fuseseră găsiți cei trei. Pe interiorul capacului era scris cuvântul SURPRIZĂ.

— Am găsit-o când îmi făceam alergarea de dimineață, zise el frecându-și mâinile agitat. Era în mijlocul potecii. Era pe proprietatea mea, dar în afara razei de acțiune a camerelor.

— Cineva și-a făcut temele, spuse Stevie. Eu am primit mesajul pe perete, așa cum l-am primit pe cel de la Ellingham. Iar cineva știe pe

unde alergi și unde sunt camerele.

— Mda. Și sunt tipul de la CutiiCutii, care a cumpărat tabăra în care au avut loc crimele din Cazul Cutia din pădure, așa că mi-au trimis o cutie.

Pe la ultimul *cutie,* pentru Stevie cuvântul își pierduse deja orice sens.

Bägă mâna în rucsac și scoase o pereche de mănuși chirurgicale. Obișnuia să aibă întotdeauna câteva perechi la ea. Era un obicei probabil ridicol, până la Cazul Ellingham, când îi fuseseră foarte utile în mai multe ocazii. Adevărul era că le adusese cu ea în tabără pentru cazul în care trebuia să atingă ceva scârbos. Și le trase pe mâini cu o pocnitură și scoase cu grijă din cutie păpușa Sabrina. Tricoul avea pictat pe el sigla fostei Tabere Wonder Falls, iar părul fusese tăiat ca să semene cu tunsoarea până la umeri a Sabrinei. Nu era nici pe departe la fel, dar era un efort lăudabil.

— Cineva încearcă să ne oprească să facem serialul, spuse Carson.

— Ori cineva e un mare jegos, răspunse Stevie. Chiar și așa...

— Nu cred că e cazul să mergem la poliție cu problema asta, zise el. Nu știu dacă sunt infracțiuni, ori, dacă sunt, nu sunt grave. O trăsnaie penală sau așa ceva. Există chestia asta? Trăsnaie penală? Pare reală. În fine, nu cred că e genul de problemă pe care s-o ia careva prea în serios. Cred că am călcat pe cineva pe nervi aseară. Ține!

Îi întinse lui Stevie o sacoșă reutilizabilă cu un model ce imita foarte realist solzii unui pește. Înăuntru erau șase camere de mărimea unei sonerii de ușă.

— Pune-le undeva unde să nu le vadă Nicole, spuse el. Altfel o să înceapă să pună întrebări.

— Pot să iau eu asta? întrebă ea arătând spre cutia cu păpuși. Vreau s-o vadă și Janelle. Ea e experta în meșteșuguri.

— Sigur, zise el. Dar ai grijă la... ce tot spun eu? Poliția n-o să-și bată capul să ridice amprente de pe asta.

— Probabil că nu, zise Stevie. Poate doar dacă moare vreunul dintre noi.

Carson făcu ochii cât cepele.

— Glumesc, îl liniști ea.

Carson se strecură pe bancheta din spate și scoase o cutie plină cu sacoșe reutilizabile în zeci de imprimeuri și culori, toate împachetate și băgate ordonat în mici buzunărașe.

— Ia una în care să o poți căra, spuse el. Sau ia câte vrei. Am o mulțime de sacoșe.

În pavilionul cantinei, Janelle era sociabilă, stătea de vorbă cu un grup de oameni așezați la una dintre mese. Stevie se îndreptă spre ea.

— Prânzul la pachet, îi zise lui Janelle. Am de montat camere și să-ți arăt ceva.

Stevie se duse la coadă la mâncare și-și luă un hotdog și un suc. Ellingham avea mereu alte meniuri organice, deseori vegane, apă minerală la discreție și sirop de arțar în toate formele posibile. Sunny Pines nu avea genul ăsta de varietate elegantă. Meniul părea să constea în crenvurști fierți, crenvurști vegetali fierți, hamburgeri, burgeri vegetali, crochete de pui și o vitrină cu salate tristă și ignorată. Ca fostă responsabilă de vitrină de salate, lui Stevie îi era milă de ea, deși nu era așa de bogată precum cea de la supermarket. Aici era vorba de niște salată verde și amestec de salate, morcov ras și sos de lapte bătut, verdețuri și usturoi. Ca să se ducă mâncarea mai ușor pe gât, aveau la dispoziție lapte, apă, sucuri acidulate și un suc plin de zahăr, cu aromă de fructe roșii. Adevărul era că pe Stevie nu o deranja asta. Avea să mănânce bucuroasă crenvurști în fiecare seară, toată vara, și să toarne pe gât sucuri acidulate și sirop de fructe până-i cădeau toți dinții din gură. Când trecu pe lângă Nate, acesta se uită neliniștit la ea, ca un om care se îneca. Era așezat la masă cu Dylan, celălalt supraveghetor, și un grup format din alți nou-veniți. Stevie ridică mâna drept salut și apoi arătă cu degetul către ieșire ca să-i dea de înțeles că se întorceau la cabana lor.

— Sacoșă plină de camere, spuse ea dându-i-o lui Janelle când ajunseră la cabană. Cât de repede le putem instala?

Janelle studie ambalajele.

— Lasă-mă 20 de minute.

— N-am terminat, zise Stevie înmânându-i lui Janelle cealaltă sacoșă. Carson a găsit asta când s-a dus să alerge azi-dimineață.

— Dumnezeule mare! spuse Janelle. *Ceee?* Stevie... asta e opera

unei minți bolnave.

— Dar e bine lucrată. Observi ceva la ei?

Janelle se strâmbă, dar privi în interiorul cutiei, apoi scoase păpușa Sabrina și îi studie hainele.

— Păi, zise prinzând materialul între două degete ca să-l pipăie și uitându-se la cusături, pare să fie o ținută de păpuși creată cu multă măiestrie.

Analiză pe rând fiecare păpușă, verificând manșete și tivuri, uitându-se și pe față, și pe dos.

— Nu au etichete, spuse. Cred că sunt făcute la comandă.

— Deci, cineva ar trebui să știe croitorie.

— Se găsesc de cumpărat, zise Janelle. Pe Etsy sau alte site-uri. Lumea vinde haine de păpuși. Ar fi destul de ușor să ceri să-ți facă cineva câteva ținute. Sigla de pe tricou pare pictată cu vopsea pentru textile, și nu prea bine. Probabil că ai putea găsi destul de ușor oameni care să-ți facă toate astea. Dar de ce ne-ar face cineva așa ceva? Ori lui Carson? Trebuie să fie din cauza podcastului.

În vocea ei se auzea de-acum o nuanță de mânie.

— Pari furioasă, spuse Stevie.

— Sunt! Trebuie să-l găsim pe dezaxatul care a făcut asta.

— Camere, zise Stevie luând cutia cu păpuși și închizând-o. Iar tu trebuie să le ascunzi cât de bine poți, ca să nu le vadă Nicole.

Janelle luă sacoșa și se apucă de treabă. Până să-și termine Stevie crenvurștiul și jumătate de suc, Janelle scosese deja niște fâșii adezive industriale și atașase prima cameră sub becul de lângă ușă. Puse alta pe interiorul ferestrei cu plasa ruptă, fixată între zăbrelele grilajului de siguranță. Se urcă pe o comodă ca să pună una sus, sub tavan, îndreptată spre ușă. Descărcă aplicația și, la un sfert de oră după ce se apucase de treabă, era și asta aproape complet instalată. Își scutură palmele și se uită o clipă la imagini, mergând înainte și înapoi prin fața fiecărei camere ca să se asigure că era mulțumită de cum le plasase.

— Cred că acoperă toate unghiurile, spuse ea. Au un sistem inteligent de detectare a mișcării, deci vom ști dacă intră cineva. Majoritatea celorlalți supraveghetori joacă jocuri de orientare. Noi suntem speciale, așa că avem norocul să ne petrecem ziua

despachetând materialele pentru arte și pregătind totul. Se pare că tocmai au venit materialele.

Se duseră la pavilionul de arte, iar Janelle înlemni în prag.

— Vai de capul meu, zise ea când văzu nenumăratele vrafuri de cutii. Ce de lucruri avem de despachetat și organizat!

Bucuria din vocea ei era cât se putea de evidentă.

— Ai nevoie de un moment singură cu ele? întrebă Stevie.

— *Eu știu?*

Janelle se apucă de treaba visurilor ei, iar Stevie se apucă să lucreze la problemă.

Stevie scoase păpușile din cutie și le așeză pe măsuța din fața ei. Păpușa Sabrina. Păpușa Diane. Păpușa Todd. Toate spintecate cu dâre de vopsea roșie. Foarte simplu și direct. Mesajul de pe peretele cabanei lor era altfel, inteligent.

Din moment ce nu știa cum fusese realizat acela, își mută atenția către motiv. *De ce* ar lăsa cineva mesajul? *De ce* ar lăsa cineva o cutie cu păpuși ucise, pe poteca unde alerga Carson? Ce ar urmări aceste gesturi?

Păi, ar provoca frică. Părea răspunsul cel mai evident.

Era nevoie de timp ca să obții păpușile, timp ca să le faci hainele, timp ca să faci ce au făcut în cabana lor. Lucrurile astea nu fuseseră încropite în scurtul timp dintre anunțul făcut de Carson aseară și întoarcerea lor în tabără. Cineva planificase toate astea cu cel puțin câteva zile în avans.

Deci, cineva știa că avea să vină *ea,* și își dedicase timp ca să se documenteze despre ea.

Era foarte posibil ca unii oameni din oraș să fi prins de veste de planurile lui Carson înainte ca el să le anunțe. Oare crezuseră că, astfel, aveau să oprească podcastul? Nu exista niciun mesaj atașat acestor acțiuni, nimic care spunea *să nu faci podcastul.*

Poate că mai importantă era modalitatea. Dar aceasta încă îi scăpa. Cum pictezi un mesaj pe perete cu mult timp în avans și îl faci invizibil? Următoarea oră și-o petrecu documentându-se despre vopsele, uleiuri și cerneluri invizibile, dar nu găsi absolut nimic care să explice cum se putea face așa ceva.

— Trebuie să fie o chestie cu vopseaua, nu? spuse ea din spatele lui

Janelle, făcând-o să sară în sus tocmai când aranja sârmele plușate pe mărime și culoare.

Își scoase căștile din urechi, inundând pavilionul de arte cu muzică.

— Vopseaua, zise Stevie așezându-se în fața ei pe podeaua de ciment. Trebuie să fi fost o șmecherie cu vopseaua. Dar nu găsesc pe net nicio vopsea care să facă ce ni s-a întâmplat nouă. Cred că scopul a fost să mă bage în sperieți.

— Și pe mine, adăugă Janelle.

— ...să *ne* bage în sperieți. Dar, cumva, parcă e un fel de cadou pentru mine? E o ghicitoare imposibilă. E genul de lucru care o să mă obsedeze.

— Poate ai un fan, spuse Janelle.

Asta suna interesant. Un fan? Vreun ciudat fixat pe cazuri reale, care voia să se ia de detectiva liceeană. Nu explica incidentul cu Carson și cutia lui, dar avea mult sens cazul incidentului din cabana lor.

— Un fan, repetă Stevie. Cineva vrea să ne jucăm? Păi, atunci o să ne jucăm.

— Aoleu, nu!

Lui Stevie îi bâzâi telefonul și își verifică mesajele. Primise unul de la Nicole.

Zicea: VINO ÎN SALA DE MESE.

— Sunt convocată, zise Stevie. Dacă nu mă mai întorc, răzbună-mă!

Se duse la pavilionul sălii de mese cu o vagă senzație de groază. Nicole lucra la laptop, așezată la una dintre mesele de picnic.

— Vrea cineva să vorbească cu tine, spuse ea. E acolo.

Allison Abbott ședea singură în capul uneia dintre lungile mese, bătându-și ușurel bărbia cu pumnul, cufundată în gânduri. La apropierea lui Stevie, ridică privirea și se îndreptă de spate. Stevie se pregăti sufletește. Ruda unei victime venise să o facă albie de porci. Îi venea să vomite, dar a mers mai departe și s-a așezat.

— Bună, zise Stevie.

— Stevie, răspunse ea. Vreau să-mi cer scuze pentru aseară.

Răsturnarea de situație o ului pe Stevie.

— Lumea vorbeşte întotdeauna despre asta de parcă e un film de groază cu găleţi de sânge, continuă Allison. Mi-am pierdut *sora.* Un ticălos mi-a răpit *sora.* Am senzaţia că amabilul Carson s-a folosit de amintirea ei şi ne-a dăruit camera aia de lectură ca să-şi croiască drum în comunitatea noastră ca un vierme într-un măr. N-are decât să se ducă dracului! Dar nu am vrut să fii prinsă la mijloc în schimbul de focuri.

Se lăsă puţin pe spate, studiind-o pe Stevie. Acum, că această declaraţie fusese făcută, Stevie nu prea ştia ce să facă ori ce să spună. Urmă o pauză apăsătoare, îmbibată de aroma apei clocotite în care fierseseră crenvurştii.

— De ce ai venit aici? întrebă Allison.

— Fiindcă am primit un mesaj care...

— Vreau să spun aici, în Barlow Corners, în această tabără. E clar că cel care te-a adus aici e Carson, şi că te-a adus special, motiv pentru care erai aseară la eveniment şi pentru care te tot prezintă tuturor drept fata de la Academia Ellingham şi drept partenera lui în proiectul ăsta. Ştiu ce vrea el. De ce ai venit *tu* aici?

Stevie îşi alese cu grijă vorbele.

— Fiindcă... vreau să... fiindcă oamenii au nevoie de răspunsuri. Fiindcă cineva ar trebui să facă ceva.

Allison lăsă puţin capul într-o parte. O clipă, nu spuse nimic. Stevie simţi un început de transpiraţie nervoasă.

— Ştii, zise Allison, îmi aduc aminte extraordinar de multe lucruri despre ea. O mulţime de mici detalii. Îmi amintesc cum stăteam afară în vara aceea şi mâncam îngheţată de cireşe pe băţ. Cutreieram împreună tot oraşul cu bicicletele. Mă ducea la ringul pentru patine cu rotile şi patina cu mine. Mă ajuta la teme. Iar unul dintre ultimele lucruri pe care mi le amintesc despre vara aceea, chiar dinainte să plece în tabără... îmi amintesc cum într-o după-amiază stăteam una lângă alta pe pat, în camera ei, şi îmi punea să ascult albumele Fleetwood Mac. S-a ridicat şi s-a înfăşurat într-o eşarfă lungă şi a început să danseze ca Stevie Nicks. O iubea pe Stevie Nicks. I-ar fi plăcut mult numele tău.

— Mă cheamă Stephanie, răspunse Stevie. Dar mi s-a spus dintotdeauna Stevie. Nu ştiu de ce. Dar, oricum, prefer numele ăsta.

— Ei bine, spuse ea, i-ar fi plăcut mult. Dacă trăia, ar fi fost extraordinară, orice ar fi făcut. Şi ar fi făcut totul. Era genul acela de om plin de viaţă. Era o forţă a naturii.

Bătu cu degetele în faţa de masă din plastic.

— Întâmplarea face că o cunosc pe Kyoko, bibliotecara de la şcoala ta. Ne-am cunoscut la o conferinţă a bibliotecarilor. Am luat legătura cu ea aseară şi mi-a vorbit de tine. Mi-a spus ce ai făcut la Ellingham. Am citit şi eu despre asta aseară şi azi-dimineaţă. Se pare că iei în serios ceea ce faci şi că nu te fereşti de muncă, la fel ca Sabrina. Vorbesc tot timpul cu ea. Mă rog, vreau să spun că-mi imaginez că vorbesc cu ea. Mă gândesc la ce mi-ar spune ea să fac. Mi-ar spune să-ţi dau o şansă. Trebuie să mă întorc la bibliotecă. Sunt ocupată după serviciu toată săptămâna, dar ce-ar fi să vii la mine mâine-dimineaţă? Am să-ţi arăt nişte lucruri.

— Sigur, zise Stevie. Bineînţeles.

— Locuiesc pe cealaltă parte a lacului. Poţi să o iei pe poteca din jurul lui, ceea ce ia ceva timp, ori iei bicicleta şi faci cam un sfert de oră. Poftim...

Îşi scrise adresa pe un şerveţel luat dintr-un suport.

— Vino la 6:30, spuse ea. Luăm micul dejun. La 7:30 plec să-mi fac alergarea. Eşti binevenită să mă însoţeşti şi acolo.

Stevie nu se aşteptase ca ora de întâlnire să fie 6:30 dimineaţa, dar dădu din cap hotărâtă, de parcă aşa îşi începea de obicei fiecare dimineaţă. Allison îi dădu adresa şi plecă. Nicole privea scena din celălalt capăt al sălii de mese.

— E totul în regulă? întrebă ea când trecu Stevie.

Tonul ei sugera că nu credea sub nicio formă că era în regulă.

— Sincer, totul e foarte în regulă, zise Stevie, uimită şi ea.

Nicole păru cam dezamăgită.

La întoarcerea în pavilionul de arte, Stevie văzu că Janelle aliniase pe rafturi nenumărate borcane cu vopsea. I se alăturase şi Nate, transpirat şi înfrânt, cu pete de verdeaţă pe şort şi părul sculat în creştet şi lins de transpiraţie în jurul feţei. Se odihnea lungit pe podeaua netedă de ciment, privind în tavan.

— Ce voia? întrebă Janelle.

— A venit Allison Abbott ca să-şi ceară scuze. Vrea să mă duc la ea

mâine-dimineaţă ca să-mi arate nişte chestii. Mai trăieşti?

— Nu, răspunse Nate. Şi am auzit că situaţia cu mesajul vostru sinistru a devenit acum o situaţie cu nişte păpuşi sinistre. Ai dezlegat enigma?

— Încă nu, răspunse ea. O s-o dezleg. O să mi se aprindă beculeţul.

Nu i se aprinse beculeţul. Nici în după-amiaza aceea, nici când mânca hamburgeri cu toată lumea lângă focul de tabără. În loc să socializeze, privi imaginile transmise de camerele de supraveghere şi despică în patru în mintea ei fiecare fir al problemei, ca în final să se retragă devreme în cabană. Se apropie de clădire cu grijă, descoperind că umbrele îi dădeau fiori. Deschise iute uşa, ca să ia prin surprindere pe oricine-ar fi fost înăuntru, dar, aşa cum îi spuneau şi camerele, nu era nimeni. Se aşeză pe podea în mijlocul încăperii şi privi mesajul, aflat la trei sferturi din distanţa de la podea la tavan, cu vopseaua lui ştearsă cu grijă. Îl ţintui cu privirea până i se împăienjeniră ochii, apoi oftă adânc, cu un mârâit frustrat, şi îl sună pe David.

El îi răspunse imediat.

— Aşteptam să mă suni, zise el. E totul în regulă?

— În principiu, da, răspunse ea, rostogolindu-se pe burtă. Tot n-am habar cine a scris mesajul, dar cine-a fost a lăsat şi o cutie cu păpuşi sinistre, „omorâte", lângă casa lui Carson, deci nu e dracul chiar aşa de negru pentru mine.

David nu spuse nimic câteva clipe.

— Mai eşti acolo?

— Mda, zise el. Ştiu că ţie ţi se întâmplă chestii de-astea, dar nu-mi place deloc. Tu cum eşti?

— Enervată, zise ea. Nu reuşesc să-mi dau seama cum a făcut-o. E imposibil.

— Aveam de gând să mai aştept până să-mi iau liber, spuse el, dar ce-ar fi să-mi iau acum? Cer o săptămână de concediu şi vin încolo. Aş putea ajunge la tine în câteva zile. Aveţi camping public. O să stau acolo. O să înot, iau contact cu natura...

O senzaţie efervescentă, uşoară, pluti prin Stevie, pornind din

călcâie, străbătându-i șira spinării și țâșnind afară prin creștet. Venea David. David avea să fie aici.

— Pe bune?

— Dap, pe bune.

— Când ajungi?

— În vreo două zile, spuse el. Îmi împrumută o prietenă mașina ei.

— O prietenă? Cine-ți împrumută mașina ei?

— Ești geloasă? Așa și trebuie. E sexy. Și are 63 de ani și doi nepoți. Face yoga în fiecare zi. M-ar rupe în două.

Pe tot trupul lui Stevie se răspândi o senzație caldă ca razele soarelui.

Avea un caz vechi, avea o enigmă într-o cameră încuiată, avea prietenii ei cu ea și acum avea să îl aibă și pe David.

Era foarte posibil ca Stevie să nu fi fost niciodată mai fericită ca în acel moment.

12

Lui Stevie îi erau indiferente bicicletele. Știa să meargă pe ele. La un moment dat în copilăria ei avusese una, dar nu se plimbase mai deloc cu ea, iar roțile se dezumflaseră, așa că părinții ei o vânduseră la târgul de vechituri. Însă acum, bicicletele erau principalul ei mijloc de transport.

O fi fost Allison Abbott capabilă să facă drumul până la ea într-un sfert de oră, dar lui Stevie îi trebuiră 45 de minute de transpirație și efort pe potecile nepavate, care cică erau excelente pentru biciclete, dar de fapt erau pline de hârtoape și gropi și neașteptat de înguste și uneori aveau bolovani-surpriză. În plus, cel mai îndepărtat loc de pe cealaltă parte a lacului, unde locuia Allison, era aproape complet în pantă ascendentă. Până să ajungă Stevie la ea, se făcuse aproape 7, ceea ce, din punctul ei de vedere, era o victorie. După expresia de pe fața lui Allison când îi deschise ușa, ea nu era de aceeași părere.

— Credeam că o să ajungi mai devreme, spuse ținând ușa deschisă ca să intre Stevie.

— A durat... destul.

— Vrei ceva de băut?

Stevie dădu din cap energic, cu chipul șiroind de transpirație. Allison îi aduse un pahar mare cu apă. Stevie îl dădu pe gât, studiind în același timp locul în care se afla. Era o bucătărie foarte curată. Era, de fapt, mai mult decât atât – era o bucătărie *precisă.* Toate codițele cănilor de pe raft erau îndreptate în aceeași direcție. Frigiderul de inox nu avea nicio urmă pe suprafața exterioară, iar interiorul, pe care Stevie îl văzu pentru o clipă, arăta ca scos din țiplă. Nu exista nimic în plus pe blat – fără lucruri puse aiurea unele peste altele, fără bucăți de hârtie sau bilețele rătăcite. Buretele de vase stătea drept în picioare, ca un soldat, uscându-se în mod optim. Într-o cămară deschisă se vedeau cutii transparente cu produse, precum cereale și boabe de tot felul. Locul ăsta avea ceva din Hercule Poirot, pentru care totul trebuia să aibă dimensiunea perfectă și să fie la locul său.

— Am vrut să vii aici fiindcă vreau să-ți arăt ceva, spuse Allison. Vino cu mine!

Stevie o urmă pe Allison pe coridor, pe pereţii căruia erau zeci de fotografii cu rude şi prieteni, frumos înrămate. Cel puţin o duzină erau cu Sabrina. Niciuna nu era strâmbă sau aşezată asimetric faţă de celelalte. Stevie merse mai departe după ea în sus, pe scările mochetate, apoi pe lângă o nouă serie de fotografii înrămate. Toată casa era ca o expoziţie foto. Allison şi Sabrina, aşezate una lângă alta pe o treaptă, cu un câine alb-negru între ele. Sabrina şi Allison, cea din urmă zâmbind ştirb, deschizând cadouri de Crăciun lângă brad. Sabrina şi Allison, la plajă, uitându-se în obiectiv cu ochii mijiţi din cauza soarelui. Sabrina şi Allison, la lac. Un perete întreg plin cu Sabrina Abbott, cu părul ei ca pana corbului, ochii mari, căprui, şi zâmbetul larg, sincer. Sabrina era frumoasă, nu încăpea nicio îndoială. Se citea pe chipul ei o inteligenţă a cărei strălucire învingea timpul şi calitatea proastă a fotografiilor din anii '70, care colorau lumea în nuanţe sepia.

Trecură pe lângă uşa deschisă a unui dormitor principal imaculat, dar cam impersonal, şi se opriră la o uşă închisă din capătul coridorului. Allison o deschise şi Stevie o urmă într-o încăpere mai mică, întunecată, ce părea a fi un dormitor de oaspeţi, doar că nu avea pat. Pereţii erau plini de la un capăt la altul cu rafturi ticsite de cărţi, mai erau câteva comode şi un balansoar, dar niciun loc pentru dormit.

Allison trase draperiile şi încăperea fu deodată spaţioasă şi luminoasă.

— Lumina poate strica obiectele, spuse Allison. De aceea, ţin camera asta în întuneric.

Acum, că încăperea era scăldată de soare, Stevie se uită mai bine la spaţiul în care se afla. Cu toate că şi camera asta era perfect ordonată, nimic din ea nu era impersonal ori steril. Fiecare suprafaţă era plină de cărţi şi manuale vechi, albume de amintiri, caiete, albume cu poze. Un raft întreg era plin cu discuri de vinil, lângă care era un mic pick-up. Mai erau pe rafturi cutii albe pentru arhivare, recipiente de plastic colorate şi transparente şi coşuri de răchită – toate etichetate cu precizie: FARDURI, PRODUSE DE PĂR, BIJUTERII, RECHIZITE, DIVERSE DIN COMODĂ... zeci de astfel de recipiente. Prin cameră şi printre cutii erau aşezate mărunţişuri: un căţel Snoopy de pluş, un

telefon roz cu disc, o mică figurină reprezentând un măgar, o vază de ceramică pântecoasă, noduroasă. Şi peste tot, ţestoase – una mare de pluş; o pernă; un poster; o figurină din ceramică, mare cât un animal de pluş în mărime naturală.

— Părinţii mei păstrau toate lucrurile Sabrinei în cutii, spuse ea. Le-au depozitat în pod. Când le-am luat eu, le-am scos şi le-am oferit spaţiul lor. Ştiu că pare straniu că păstrez toate lucrurile astea, dar îmi oferă alinare. Uneori vin aici ca să stau să citesc. Mă simt aproape de ea când sunt aici.

Încăperea asta era Sabrina Abbott din cap până-n picioare, până în cele mai mici detalii, precum peria ei de păr şi radierele. Se uită la cotoarele cărţilor. Sabrina era evident o cititoare pasionată – erau acolo două rafturi cu clasici, manuale de istorie şi psihologie şi câteva romane de dragoste presărate ici şi colo, ca să fie.

— Undeva, în adâncul sufletului, mi-am dorit mereu să le ordonez după culoare şi mărime, spuse Allison. Dar sunt bibliotecară, nu pot să fac aşa ceva.

Arătă spre raftul de sus al uneia dintre biblioteci, pe care se aflau vreo şase carneţele. Luă cu mare grijă unul dintre ele. Pe copertă era o poză cu Snoopy şi Woodstock, precum şi *1977* scris cu font mare, ca din desene animate.

— Ultimul ei jurnal, zise Allison deschizându-l cu delicateţe. În orice caz, ultimul pe care îl am eu. Ia uite!

Puse palma peste adnotarea propriu-zisă, lăsând la vedere doar lista din josul paginii:

Pian: 1 oră şi 15 minute
Analiză: 50 de minute
Germană: 45 de minute
Fizică: 30 de minute
Istorie: 45 de minute

— Nota totul în fiecare seară, spuse Allison. Cât timp dedicase temelor în ziua respectivă. Am citit jurnalele astea de atâtea ori, că le ştiu pe dinafară.

Luă carnetul şi îl puse înapoi la locul lui pe raft.

— O întrebai pe polițistă de ultimul jurnal, spuse Stevie.

— Pentru mine, e Sfântul Graal. Aș face orice să-l recapăt. Ar fi o imagine a ei din acele ultime luni. Ar fi ca și cum aș vorbi cu ea din nou.

— Și nu era printre lucrurile ei?

— Am recuperat toate lucrurile ei din cabană și nu era acolo. Dacă nu e la poliție... mă rog, eu tot cred că l-au avut la un moment dat și l-au pierdut. Ancheta, și o numesc așa cu indulgență, a fost o mare harababură. Dar dacă nu e la ei, e posibil să-l fi ascuns ea pe undeva și s-a pierdut. Mi-a spus despre copiii din cabana ei că erau drăguți, dar că-i umblau prin lucruri, se jucau cu fardurile ei, chestii de-astea. Poate l-a ascuns undeva unde să nu poată fi găsit de copii.

O luminiță mică, dar puternică se aprinse în mintea lui Stevie. Avea să revină mai târziu la ea. Încă mai avea o groază de lucruri de studiat în camera asta.

— Să-ți mai arăt ceva, spuse Allison scoțând dintr-un raft o cutiuță albastră de plastic.

Părea să aprecieze faptul că Stevie era sincer interesată de lucrurile Sabrinei.

— Astea sunt fișe de împrumut între biblioteci. Le-am găsit la bibliotecă, pe fundul unui vechi fișet. Uite ce cărți ceruse. Cărțile pe care le citește spun multe despre un om. Chiar și după absolvire, tot mai cerea cărți, ca să se pregătească pentru semestrul din toamnă. Pe ultimele două le-a cerut în iunie: *Anonima, o femeie din Berlin* și *Al Treilea Reich.* Astea au fost lecturile de vară ale surorii mele cât a lucrat în tabără. Studia germana și era destul de bună și a vrut întotdeauna să știe de ce se comportau oamenii așa cum se comportau. Încerca să se hotărască între o specializare în psihologie și una în istorie. Voia să lucreze în slujba justiției. Păstrez absolut tot ce găsesc de-al Sabrinei. Uneori, prietenii ei din liceu mai descoperă câte ceva: un bilețel dat în clasă, o poză, orice. Știu că le colecționez. Parcă aș pune cap la cap un puzzle, dar are un număr infinit de piese.

Puse fișele la loc în cutie.

— Sunt și arhivar, adăugă ea. Deci, le dobândesc pe căi cinstite. Dar înțelegi ce vreau să spun. Sabrina muncea. Învăța. Făcea voluntariat. M-am făcut bibliotecară fiindcă ea iubea biblioteca. Mă

lua cu ea acolo și întotdeauna m-am simțit ca acasă în acel loc.

Se uită la ceasul ei smart.

— Aproape 7:30, zise ea. Dacă vrei să mai vorbim, trebuie să vii să alergi cu mine.

Stevie nu alerga niciodată, dar, cum mai avea multe întrebări de pus, părea că asta era ziua în care avea să se apuce de alergat. Era îmbrăcată în pantaloni scurți negri și un tricou negru, deci o ținută oarecum adecvată. Nu era echipamentul profesional, absorbant de umezeală, cu care era îmbrăcată Allison, dar avea să fie suficient.

— Minunat, spuse Stevie. Te deranjează dacă fac câteva poze? Doar pentru mine. Promit că nu sunt pentru Carson!

Allison se gândi puțin, apoi încuviință din cap. Stevie fotografie camera din mai multe unghiuri, făcând și câteva cadre diferite cu rafturile. Când termină, Allison trase la loc draperiile înainte să iasă din încăpere, învăluind din nou lucrurile Sabrinei în întunericul protector.

— Alergatul mă ajută să fac față situației, explică ea încălzindu-și mușchii afară, pe scări. Am început să alerg când eram adolescentă și nu m-am mai oprit. Îmi limpezește mintea și îmi dă senzația că am cât de cât control asupra vieții mele. Alerg în fiecare dimineață o tură de lac. E o priveliște superbă.

Allison porni cu pas egal, iar Stevie o urmă. Îi trebuiră fix două minute ca să înceapă să gâfâie și să transpire așa de tare, încât credea că o să elimine din corp și ultimul strop de apă, dar încercă să țină pasul.

— Îți amintești... ceva... orice... despre noaptea... aceea? întrebă ea.

Allison respira ușor și egal.

— Îmi amintesc totul, răspunse ea. Dar nimic relevant. Eram acasă. Aveam 12 ani. Am primit un telefon. După aceea a început coșmarul și nu s-a mai oprit niciodată.

— Dar... n-ai plecat... niciodată... din oraș?

— Când se întâmplă ceva oribil, simți cumva că trebuie să rămâi, nu? Până se face dreptate. Or, asta nu s-a întâmplat niciodată.

Începură să dea ocol lacului și, pentru câteva clipe, lui Stevie îi fu greu să mai pună întrebări. Încercă să țină pasul cu Allison, care își încetinea evident ritmul pentru ea. Au mai alergat încă vreo 10

minute, Stevie clătinându-se pe lângă Allison, până ce aceasta încetini ritmul pentru ca, în sfârşit, să se oprească într-un luminiş. Păşi înainte, către o streaşină de rocă neagră ce ţâşnea în aer deasupra lacului.

— Ăsta e Promontoriul Arrowhead, spuse Allison. De aici se vede cel mai frumos lacul. În fiecare dimineaţă, mă opresc aici ca să admir toată această frumuseţe – mă rog, când îmi permite vremea. Iarna trebuie să ai grijă pe unde pui piciorul.

Păşi către vârful promontoriului. În spatele ei, Stevie ezită. Cu toate că streaşina de stâncă părea categoric stabilă şi se întindea deasupra lacului vreo trei metri şi jumătate, nu era prea lată şi, pe măsură ce se îngusta către vârf, cobora într-o pantă uşoară. Stevie făcu, cu precauţie, câţiva paşi pe stâncă. Când făcu asta, înţelese de ce se oprea Allison aici. Era un loc extraordinar, cu lacul ce se întindea dedesubt, sclipind în soarele dimineţii. Copacii îl înfăşurau de jur-împrejur, ca într-o îmbrăţişare. Printre copaci se întrezăreau, întinse la picioarele lor, tabăra şi tot oraşul Barlow Corners. Allison îşi roti umerii, iar Stevie reuşi să-şi recapete suflul suficient cât să continue cu întrebările.

— Din tot ce am auzit, reluă ea, am impresia că Sabrina era oarecum din alt film, în seara aceea.

— Aşa spune toată lumea, răspunse Allison aşezându-se pe stâncă pentru a-şi întinde picioarele. Asta e replica standard. „Ce căuta acolo Sabrina Abbott, fata cuminte a oraşului?" Dar pentru mine, lucrul ăsta n-a fost niciodată un mister. Se distra, atâta tot. Îşi câştigase dreptul de a se distra şi ea. Era incredibil de muncitoare, dar era totodată o puştoaică de 18 ani, în anii '70, o perioadă teribil de libertină.

— Cam pe atunci s-a despărţit şi de iubitul ei, nu? întrebă Stevie.

— Da, spuse Allison. Shawn.

— De ce s-au despărţit? Ştii?

— A fost o ruptură adolescentină normală, răspunse Allison. Shawn era genul de om care poate-ar fi plecat din oraş ca să facă facultatea, dar apoi s-ar fi întors acasă, s-ar fi însurat şi ar fi făcut exact ce făcuseră şi părinţii lui. Sabrina se muta în New York City ca să meargă în toamnă la Universitatea Columbia. Era tare

entuziasmată de noua ei viaţă. Acum, când mă gândesc, înţeleg ce s-a întâmplat. El era *mereu* prezent. Foarte drăguţ întotdeauna, dar prezent... tot timpul. Pentru mine era ca un frate mai mare. Am fost foarte supărată când s-au despărţit.

— Te-ai gândit vreodată că...

— N-a fost Shawn, i-o tăie Allison. E adevărat că Shawn n-a renunţat niciodată la ea. Cred că era convins că Sabrina trecea printr-o etapă şi că avea să se întoarcă la el. Nu trebuia să lucreze în vara aceea în tabără. Familia lui avea o afacere cu sporturi în aer liber – închiriau canoe şi caiace, chestii de-astea. El trebuia să lucreze acolo, dar, când l-a părăsit Sabrina, s-a angajat în tabără. Chiar nu era nimic ciudat. Toată lumea lucra în tabără. Dacă voia să fie cu prietenii lui, acolo trebuia să fie. A fost o surpriză neplăcută pentru Sabrina, dar el n-a sâcâit-o niciodată. Shawn era un puşti îndrăgostit la disperare, dar era un puşti cuminte. Nu ar fi atins-o nici cu o floare. Şi oricum a fost în cabană toată noaptea, cu Paul Penhale.

— Crezi că Todd Cooper l-a călcat cu maşina pe Michael Penhale?

— N-am nicio îndoială, spuse ea fără ezitare.

— De ce şi-ar fi petrecut sora ta timpul cu cineva care a făcut aşa ceva?

Allison oftă adânc.

— Probabil, credea că nu el era vinovatul. Sabrina era foarte principială şi foarte deşteaptă. Poate că era prea înspăimântător să creadă că cineva cunoscut ar fi putut face o asemenea grozăvie. Sabrina era inteligentă, dar... era şi foarte tânără şi credea în binele din oameni.

— Totuşi, crezi că ce s-a întâmplat cu Michael Penhale a avut vreo legătură cu crimele?

— Asta... chiar nu ştiu.

Allison se întinse o ultimă dată ca să-şi atingă vârfurile picioarelor, apoi se ridică.

— Mă duc să-mi termin alergarea, spuse ea. Nu cred că eşti...

— Cred că o s-o iau înapoi spre casa ta, zise Stevie cât de nonşalant putu. Îmi iau bicicleta şi mă întorc în tabără.

Allison zâmbi dând din cap, apoi îşi văzu de drum, în ritm vizibil accelerat. Stevie nu prea ştia ce să creadă despre dimineaţa petrecută

cu Allison, dar măcar acum avea o idee despre cum să-și gestioneze eficient timpul petrecut aici.

Avea un plan.

13

După încă un drum cu bicicleta, mare parte din el făcut pe marginea şoselei, cu maşini vâjâind pe lângă ea, încinsă şi transpirată, Stevie intră pe drumeagul ce ducea la Sunny Pines. Lăsă bicicleta în rastel, îşi şterse faţa cu poalele tricoului (cu ocazia asta oferind altor supraveghetori o privire către abdomenul ei dezgolit) şi se grăbi spre sala de mese ca să ia micul dejun. Noroc că majoritatea tricourilor ei erau negre – şi ascundeau petele imense de transpiraţie de pe tot bustul. Spre deosebire de Ellingham, care era în vârful munţilor din Vermont şi funcţiona în sezoanele mai reci, totul în această tabără era ud şi fierbinte. Corpul ei, ud. Hainele, ude. Pantofii se lipeau, practic, de pământ. Prosoapele erau mereu umede. Părul nu-i era niciodată uscat de-a binelea. Pielea veşnic lipicioasă le oferea insectelor locul perfect ca să aterizeze şi să rămână lipite.

Primul lucru pe care îl remarcă fu că tabăra părea să fi dispărut cu totul. Un bărbat pe o maşină de tuns iarba pregătea terenurile şi alţi câţiva oameni găteau în sala de mese, dar, în rest, pustiu. Ceea ce era foarte bine pentru scopurile ei actuale, adică să meargă în cabana ei şi să facă un duş înainte să o vadă sau – şi mai important – să o miroasă careva. Cabana era tot bine păzită. Când se apropie, primi o alertă pe aplicaţia de pe telefon, deci sistemul funcţiona. Marea SURPRIZĂ o întâmpină scăldată în soarele dimineţii.

— Surpriză, îi răspunse şi ea.

Scoase de pe ea hainele scârboase şi le aruncă în valiza deschisă, care, decise, avea să-i servească drept coş de rufe murdare. (Janelle adusese cu ea în acest scop un coş de rufe pliant, fiindcă era Janelle şi Janelle îşi planifica totul în avans.) Niciun alt duş n-o mai făcuse să se simtă aşa de bine ca dușul făcut în acea dimineaţă, în aer liber, în ciuda faptului că ceva sigur se mişca pe sub podeaua cabinei. Când ieşi de-acolo, curată şi proaspătă, tabăra era tot cufundată în tăcere, singurele sunete fiind cele scoase de păsări şi de maşina de tuns iarbă undeva, în depărtare. Se duse la pavilionul de arte, unde Janelle era în picioare pe un scaun, agăţând de o grindă un carusel rotitor.

— Unde e restul lumii? întrebă Stevie.

— S-au dus în drumeție în jurul lacului. M-am gândit să mă duc și eu, dar trebuia să termin aici.

Stevie se uită în jur. Pavilionul de arte era o carcasă de beton, cu trei pereți și acoperiș ascuțit, plină de mese și scaune și dulăpioare și rafturi pentru materialele de lucru. Singura zonă izolată era o cameră din spate, unde erau încuiate lucrurile care nu mai erau folosite. Janelle o transformase deja din spațiul gol, neamenajat, care fusese, într-un vesel tărâm feeric al lucrului manual, numai bun de pus pe Instagram. Făcuse mostre de obiecte artizanale de tot felul – borcane pline cu nisip colorat, suporturi pentru ghivece cu plante, brățări împletite, ornamente de agățat, făcute din mărgele colorate – și aranjase în jurul lor toate materialele necesare ca să le realizezi, ca într-o vitrină de magazin de lux.

— Aveam vopsea neagră pentru table de scris, spuse Janelle sărind de pe scaun. Am primit aprobarea să vopsesc ușa din spate și să o folosesc drept panou de mesaje. O să fac asta după-amiază. Dimineață, am organizat biroul din spate. Erau o groază de rahaturi acolo.

— Nu e treaba ta să faci asta, zise Stevie. Știi că ai o problemă, da?

— Pot să mă las oricând. Cum a fost?

— Ciudat, spuse Stevie așezându-se pe unul dintre scăunelele pentru copii. Dar instructiv. Dar ciudat. Allison are un fel de muzeu cu lucrurile surorii ei. A păstrat fiecare obiect al Sabrinei. Fiecare. Perii. Bucățele de hârtie. Dar acum m-am prins de ce-și dorește așa de tare jurnalul. Așa că m-am hotărât să mă concentrez asupra obținerii acelui jurnal pentru ea. Nu sunt sigură că ajută în vreun fel la rezolvarea cazului, șansele sunt mici. Dar cred că să găsesc jurnale e cumva talentul meu.

Era adevărat. La Ellingham, Stevie găsise jurnalul unei eleve din anii 1930, care era ascuns într-un spațiu din perete.

Ceva din spusele lui Stevie o făcu pe Janelle să ridice capul, brusc interesată. Se răsuci pe călcâie și se duse în camera din spate. Stevie o auzea târând cutii pe podeaua de ciment. Apăru după un minut cu una în brațe, pe care o așeză pe o masă.

— Asta e plină de documente, zise, îndepărtându-i capacul și scoțând pumni întregi de hârtii jerpelite, puse la grămadă, de toate

culorile și în toate stările de uzură. Doar formulare de comandă și chestii de genul ăsta, dar am impresia că am văzut...

Janelle cotrobăi prin cutie până găsi ce căuta și îi întinse obiectul lui Stevie. Era o foaie de hârtie roz și veche.

— Mi-a atras atenția numele, spuse ea. Dar am pus-o la loc fiindcă nu înseamnă nimic.

Stevie luă hârtia și o studie.

COMANDĂ DE SURPLUS DE MATERIALE
LA CEREREA SABRINEI ABBOTT
20 IUNIE 1978

Vopsele: acuarele și acrilice (60 de dolari)
Creioane și pensule: (50 de dolari)
Ceramică: cutii pentru inele, suporturi pentru cercei, pisici, câini, borcane pentru fursecuri; tomberon, țestoasă, ursuleț, patină cu rotile (28 de dolari)
Șnur: piele, pânză (18 dolari)
TOTAL: 156 de dolari

— Ce de materiale, cu așa puțini bani! spuse visătoare Janelle. Știu că la rata actuală a inflației e mai mult, dar vreau să-mi imaginez pentru o clipă că e ieftin.

Stevie examină foaia din mâna ei. Nu avea nimic special – o listă de materiale veche și decolorată, scoasă dintr-o cutie cu hârtii inutile.

— Cum reușeau să rezolve totul cu ajutorul unei mașini de scris? continuă Janelle. Când făceau o greșeală, își ziceau: *Ei, asta e, așa rămâne de-acum.* Cred că dura o veșnicie să faci ceva. În fine, crezi că Allison ar vrea-o?

— Da, spuse Stevie. O vrea.

— Și problema noastră? întrebă Janelle. Ceva sclipiri cerebrale în direcția aceea?

— Nu, clătină Stevie din cap. Dar oricine-o fi fost, ne-a lăsat în pace cabana, ceea ce e bine.

Ne-a lăsat în pace cabana...

Cabanele erau acum goale. Toată lumea era plecată. Stevie își

scoase telefonul şi deschise fişierele digitale primite de la Carson.

— Harta din 1978 a taberei, zise ea. E pe-aici pe undeva.

Frunzări prin fişiere şi documente până găsi ce căuta.

— Carson, ciudat magnific ce eşti, spuse ea. Ai scanat tot. Unde e harta, harta, harta...?

Cu o zi înainte, primiseră copii ale hărţii taberei, în pachetul de întâmpinare. Pe a ei o împăturise şi o băgase în rucsac. O scoase şi o compară cu cea veche.

— Sabrina era în cabana Vrăbiuţelor, zise Stevie uitându-se când la un document, când la celălalt. Cabana Vrăbiuţelor era... numărul 14. Acum ce e acolo? Uite... Ursuleţii Panda.

Probabil că nu avea să existe moment mai bun ca acum să arunce o privire în altă cabană. Ştia unde erau toţi supraveghetorii, şi copiii încă nu apăruseră. Era linişte peste tot.

— Ne vedem la prânz, îi spuse lui Janelle.

Toate cabanele erau identice şi erau peste 20, deci chiar şi cu harta în mână, tot se încurcă puţin. În scurt timp, se trezi la cabana Ursuleţilor Panda. Urcă iute cele patru trepte de ciment ce duceau la uşă. Aceasta era deschisă, iar uşa de plasă era descuiată. Vedea că nu era nimeni nici înăuntru, nici în jur. Intră în cabana răcoroasă, care era considerabil mai mare decât cea în care stăteau Stevie şi Janelle. Opt paturi era aliniate şi pregătite, cu dulăpioare colorate şi cuiere pentru lucruşoarele copiilor. Ventilatorul din tavan alunga fără prea mare entuziasm arşiţa după-amiezii, dar cabana asta era sub boltele copacilor şi era destul de răcoroasă şi fără el. Ca şi la cabana lor, ferestrele de aici aveau plase, erau înalte şi acoperite de acelaşi grilaj de metal montat pe dinăuntru. În spatele camerei era un perete din placaj; în mijloc era o deschidere, acoperită de o draperie verde, pentru intimitate. Stevie păşi în acea zonă, care era mai întunecată şi mai mică. Supraveghetoarea care urma să stea aici lăsase o valiză roşie şi o geantă sport mare, precum şi mai multe sacoşe cu provizii. Stevie le ocoli cu grijă, ca să nu le atingă. Pipăi peretele subţire care separa zonele. Era un singur strat de lemn. Îşi plimbă palmele peste pereţii exteriori, pe lângă dulapuri. Nimic.

Făcu mai multe poze, prinzând spaţiul din toate unghiurile.

Podeaua era ceva mai interesantă. Cabana asta avea podele de

lemn. Lui Stevie i se părea că nu se afla nimic între scânduri şi cimentul solid pe care şedea cabana, dar tot s-a lăsat în patru labe şi a ciocănit, ca să se asigure că nu existau goluri. Se târî pe jos, ciocănind şi verificând, scurmând cu degetele pe lângă scânduri. Nu cedă nimic, nicăieri.

— Ce faci acolo? spuse o voce.

Stevie ridică ochii, tresărind, şi văzu o fată roşcată în uşa peretelui despărţitor, cu telefonul lipit de ureche şi o expresie îngrozită pe chip.

Stevie auzea persoana de la celălalt capăt spunând „Ce e? Ce e?".

— Cineva umblă în patru labe prin camera mea, zise fata la telefon. Stai puţin!

— A, salut! spuse Stevie. Scuze, ăăă... caut ceva.

Era adevărul şi nu avea pregătită nicio altă explicaţie.

— În camera mea? Pe podea? Cine eşti?

— Sunt Stevie, ăăă... am ajuns ieri şi... am intrat aici din greşeală şi mi-am scăpat... ăăă, o cheie?

— Stai puţin, zise fata la telefon. Stai *puţin.* Deci erai aici, înăuntru, şi ai pierdut o cheie?

Stevie dădu neconvingător din cap.

Era evident că fata nu o credea, dar în acelaşi timp nu părea să reuşească să-şi dea seama de ce ar minţi Stevie. Se uită la lucrurile ei, care erau neatinse.

— Nu-i aici, spuse Stevie ridicându-se şi scuturându-şi praful de pe genunchi. Scuze, am... încurcat cabanele mai înainte şi... trebuie să o fi scăpat în altă parte. Scuză-mă că te-am deranjat. La revedere!

Stevie ieşi cât putu ea de nonşalant, adică absolut deloc. Simţea privirea fetei sfredelind-o în spate. Minciuna ei fusese decentă, cel mult. Ce ar fi putut spune? *Nu mă băga în seamă. Sunt doar o ciudată care se furişează în camera ta când eşti plecată şi se târăşte pe podea pe lângă patul tău. De ce fac asta? A, păi din cauza crimelor.*

Deşi era flămândă, se hotărî să sară peste prânz. Nu voia să dea ochii din nou cu roşcata aşa de repede. Îi dădu un mesaj lui Janelle, ca s-o roage să-i aducă un crenvurşti şi un suc acidulat în cabană, unde avea să se ascundă o vreme, cu uşa închisă.

Părul roşu o făcu pe Stevie să se gândească la Diane McClure, care,

din multe puncte de vedere, era victima despre care se scrisese cel mai puţin. Nu era aşa de rea ca Todd, nici aşa de bună ca Sabrina sau ca traficantul de droguri binevoitor, care aproape că era să scape cu viaţă. Ea era pur şi simplu acolo, prietena, victima numărul patru. Stevie se trânti pe pat şi îşi luă tableta, luând la mână fişierele, până ajunse la cel foarte scurt alocat lui Diane. Era un citat despre ea dintr-o carte despre caz:

Foarte puţini oameni au avut vreo vorbă de spus despre Diane McClure. Rapoartele de activitate şcolară arată că era o elevă mediocră, abia reuşind să treacă la multe materii, dar fără să rămână de fapt corijentă la nimic. Nu aparţinea niciunui club. Fotografia din albumul promoţiei e o imagine alb-negru a unei fete extrem de pistruiate, cu un zâmbet bizar, care nu pare nici fericit, nici sincer. Părul ei des şi roşu e lung şi drept, dar fotografia nu poate reda cât de viu strălucea în realitate.

Diane era fiica lui Douglas şi Ellen McClure, rezidenţi de o viaţă ai oraşului Barlow Corners. Părinţii ei se cunoscuseră în liceu, la Liberty High, în anii 1950, şi se căsătoriseră în 1956. Fratele ei, Daniel, era născut în 1958, iar Diane, în 1960. În 1965, cumpăraseră direct de la proprietari Dairy Duchess, un restaurant local fără pretenţii. Aveau să-l administreze până spre sfârşitul anilor 1990. Diane lucra acolo seara şi în weekenduri.

„Lui Diane îi plăcea distracţia", a declarat prietena ei, Patty Horne. „Îi adora pe Led Zeppelin şi Kiss. Îi plăcea mult să meargă la concerte. Avea mai tot timpul pe ea un tricou cu vreo trupă. Cam asta îmi amintesc cel mai bine despre ea – părul roşu şi tricourile ei de la concerte. Avea păreri foarte ferme despre care albume era acceptabil să le asculţi şi care nu. Era foarte pasionată. Doamne, cât mai iubea Led Zeppelin!"

Pe atunci, liceele aveau saloane pentru fumători, iar Diane petrecea foarte mult timp în cel de la Liberty High. În aproape toate cele câteva poze cu ea din albumul clasei din 1978, apare

aplecată pe fereastră, cu o țigară în mână.

Diane a început să iasă cu Todd Cooper la începutul clasei a unsprezecea, iar la sfârșitul clasei a douăsprezecea erau considerați unul dintre cuplurile de marcă din Liberty High. Dar nu erau genul care să fie aleși regele și regina balului.

„Diane era mult prea dură pentru așa ceva", a povestit o altă prietenă. „Când îmi aduc aminte ce s-a întâmplat în noaptea aceea, singurul lucru la care mă gândesc întotdeauna e că... Diane trebuie să se fi luptat ca o tigroaică. Orice s-ar fi întâmplat acolo, ea a murit cu criminalul de gât."

Câteva minute, Stevie fixă tavanul cu privirea. Oare se luptase Diane până în ultima clipă? Sau oricare dintre ei? Căută documentul cu descrierea detaliată a rănilor. (O fi avut Carson excentricitățile lui neplăcute, dar știa să alcătuiască un dosar de caz beton.) Ajunse la diagramele cadavrelor, cu notițele detaliate. Todd, Diane și Eric aveau răni la cap. Todd fusese înjunghiat de 16 ori. Diane, de nouă ori. Numai Sabrina nu avea nicio rană la cap și tot Sabrina era singura cu răni defensive pe mâini.

Lui Stevie i se părea că asta însemna că Diane, Todd și Eric fuseseră toți loviți cu un obiect contondent, poate pentru a fi în stare de inconștiență. În cazul lui Eric, el nu fusese lovit suficient de tare și reușise să fugă. Din nou, Sabrina era un caz aparte. Poate pentru că nu constituia deloc o amenințare și nu fusese nevoie să fie lovită în cap.

În orice caz, ceva ieșea mereu în evidență, ceva era mereu altfel. Sabrina Abbott, fata perfectă, din nou cea specială, ridicase brațele ca să opună rezistență loviturilor de cuțit...

Stevie sări în sus de doi metri când se deschise ușa cabanei.

— Ia uite pe cine-am găsit, spuse Janelle, intrând cu Nate, al cărui tricou era leoarcă de transpirație.

Îi dădu lui Stevie un hotdog și o Cola.

— Nu o să fiu prea populară pe-aici, zise Stevie. Nu-mi puneți întrebări!

Niciunul dintre prietenii ei nu păru surprins.

14

Restul după-amiezii era liber şi, după spusele lui Nate, majoritatea supraveghetorilor se duceau în partea publică a parcului ca să înoate şi să facă grătare. Nate şi Stevie încercară să se eschiveze, dar Janelle reuşi să-i convingă că trebuiau să facă un efort, cât de cât, ca să se apropie de oamenii cu care aveau să-şi petreacă vara.

Supraveghetorii taberei Sunny Pines porniră la drum într-o procesiune dezordonată, formată din grupuri aleatorii ce se îndreptau către drumul ce separa tabăra de parcul public. Odată ce îl traversai, dădeai de o zonă cu pădure deasă şi considerabil mai multă umbră. Terenul era sfârtecat de rădăcini noduroase, aşa că, din loc în loc, poteca urca pe pasarele din scânduri şi podeţe, ca apoi să se răsucească şi să se despartă în cărări de pământ bătătorit şi rumeguş, jalonate cu markeri de traseu. Împreună cu tot grupul, Janelle, Nate şi Stevie urmară poteca şerpuitoare marcată cu roşu, care ducea în jos, către apă, şi apoi o ocolea. Stevie se trezi că-şi cam pierdea suflul de la mers şi îşi dădu seama că urcaseră permanent o pantă lină, dar constantă, care apoi cobora abrupt ca să ajungă pe malul apei. Copacii se deschiseră în faţa lor şi în zare se văzu o parcare vastă, destul de plină de maşini. Câteva rulote şi corturi împestriţau peisajul. Călătoria lor se încheie la o mică plajă cu nisip şi pământ, mărginită de bolovani şi stuf.

Pe partea cu Sunny Pines, terenul fusese curăţat ca să facă loc taberei. Aici, totul era încă sălbatic, iar copacii şi stuful înconjurau lacul, ca un halou. Aici, lacul era larg, iar Stevie văzu în sfârşit cascada de la care îşi lua numele. Nu era chiar minunată, dar era destul de impresionantă. Partea aceasta constituia lacul propriu-zis; minusculul lac de mai jos era doar o mică baltă revărsată din acesta, bazinul copiilor. Pe partea asta, libelulele verzi-albastre domneau peste valuri mari şi mici. Bâzâiau pe suprafaţa apei ca nişte drone. Stevie nu era sigură dacă libelulele ciupesc, aşa că se trăgea într-o parte când aterizau în apropierea ei pulsând din numeroasele aripi.

Clar, aici erau şerpii.

Pe celălalt mal al lacului, o stâncă ţâşnea din mal la mare înălţime

deasupra apei, ca un colţ imens, furios. Arăta precum ceva din Jurasic, ori ca una dintre imaginile acelea din vacanţe exotice în care lumea făcea salturi de pe astfel de stânci în apa cristalină de dedesubt. Numai că, în cazul de faţă, înotătorii ar fi sărit în apa sălcie a lacului Wonder Falls, ori poate direct într-una dintre stâncile mai mici ascunse sub suprafaţa ei.

Căldura era vibrantă şi aşa de vâscoasă, că lacul arăta îmbietor, în ciuda nuferilor şi libelulelor şi a miilor şi miilor de şerpi care, Stevie era convinsă, se târau în jurul lor. Mulţi dintre ceilalţi supraveghetori aduseseră gonflabile, pe care le umflară cu pompa, şi acum pluteau pe ele în largul apei. Alţii săreau de pe docul scurt. Doar câţiva au rămas să piardă vremea pe margine, ca Nate şi Stevie. Janelle, creatură socială cum era, începu imediat să pălăvrăgească cu două fete care aduseseră cu ele o saltea plutitoare mare, în formă de inorog. Îşi scoase pareo-ul din jurul taliei şi intră cu fetele în apă, galbenul-viu al costumului ei de baie făcând-o foarte uşor de reperat.

Dylan, noul coleg al lui Nate, pusese pe cineva să-i facă poze în timp ce se lăsa să cadă în apă cu spatele, de pe doc.

— Încearcă să ajungă *influencer*, zise mohorât Nate.

— Ce bine că aveţi ceva în comun! răspunse Stevie.

Nate o săgetă cu o privire piezişă.

— E doar pentru câteva zile, spuse ea.

— Ţi-e uşor să vorbeşti.

Stevie oftă şi se uită în jur, încercând să se hotărască dacă să încerce să înoate. Relaţia ei cu înotul era cam la fel ca relaţia ei cu mersul pe bicicletă – îl practicase cândva, în copilărie. Dar de înotat nu învăţase niciodată să înoate ca lumea. Nu ştia să înoate craul cum trebuia şi nu făcea lungimi de bazin. Stilul ei era mai degrabă un amestec de pedalare câinească, călcatul apei şi o plescăială haotică, dar o ţinea la suprafaţă.

Însă era mult prea cald ca să nu încerce, măcar. Se ridică şi îşi scoase tricoul, dând la iveală vechiul costum de baie pe care şi-l cumpărase de la Target cu vreun an în urmă. Era puţin cam mic, aşa că slipul îi intra în fund şi-i tăia şoldurile. La început, apa i se păru plăcută, iar terenul de sub tălpi, nisipos. Când intră până la genunchi, simţi primul val de fiori. Strânse din dinţi şi mai înaintă puţin, fiindcă

nu dădea bine s-o rupi la fugă pe mal când apa îți ajunge abia până la genunchi. Fundul apei se cufundă și-i dispăru de sub tălpi, înlocuit de un mâl vâscos. Temperatura scăzu brusc și se trezi deodată cufundată până la piept într-o mlaștină. Se clătină puțin pe picioare, dând cu tălpile doar de bolovani alunecoși. Mintea i se umplu cu imagini de șerpi subacvatici și alte creaturi stranii. Simți că ceva îi atingea glezna și asta fu ultima picătură. Se împletici înapoi, către plajă, care era la doar vreo trei metri distanță. Asta făcea ca lupta ei de a reveni pe mal să nu arate tocmai eroic.

— Văd că te-ai distrat de minune, spuse Nate când Stevie se trânti lângă el.

— Deci nu-ți place să înoți?

— Ba înot, răspunse el fără să ridice ochii din telefon. Sunt chiar foarte bun. Căpitanul echipei de înot în clasa a unsprezecea. Pe primul loc în clasament, în clasa a noua.

— Nu te cred! zise Stevie uluită.

— E adevărat. M-am oprit fiindcă nu-mi place să concurez, dar sunt un înotător foarte bun. Dar chestia aia...

Arătă cu un semn din cap către lacul ce se întindea în fața lor.

— Pare rece și scârbos. Mie îmi plac piscinele. Sunt *administrate.*

— Cum de nu ai pomenit nimic de asta până acum?

— N-a venit vorba, zise el.

— La Ellingham am stat odată o noapte întreagă împreună în pavilionul cu piscină.

— Păi, da, dar nu ca să înotăm, răspunse el.

Conceptul de Nate, Marele Sportiv, era așa de șocant, că Stevie rămase fără cuvinte. Oamenii puteau să te surprindă, iar asta o enerva. Voia să creadă că putea vedea până în străfundurile lor, că putea identifica semnele. Dar nu îi trecuse nicio clipă prin minte cea mai mică bănuială că Nate era în secret înotător de elită. Ea picase acest test.

Dylan și alți câțiva ieșiră din apă și se așezară nu departe de ei. Gestul era perfect normal și prietenos; făceau un efort să fie sociabili. Stevie știa asta și, pe de o parte, chiar aprecia gestul. Însă pe de altă parte, una mult mai predominantă, se ferea de astfel de abordări. Nu știa niciodată prea bine de ce. Nu era vorba că îi era greu să vorbească

cu oamenii. Poate că era mai degrabă din cauză că părinţii ei o împinseseră întotdeauna în direcţia aceea, îi spuseseră să-şi facă prieteni, de parcă numărul mai mare sau mai mic de prieteni îţi determina cumva valoarea. Avea deja prieteni – Nate şi Janelle. Era cu unul dintre ei chiar acum.

Aşa că, în loc să se uite la străini, se uită în zare, la stânca impozantă de pe cealaltă parte a lacului.

— Ăla e Promontoriul 23, spuse Dylan, urmărindu-i privirea. Îi zice aşa fiindcă 23 de oameni au murit sărind de pe el.

— N-au fost 23, zise o fată. Au murit nişte oameni, dar nu aşa de mulţi.

— Au fost 23, repetă Dylan. Altfel, de ce i-ar fi spus aşa? Am sărit vara trecută de pe el. A fost beton.

— Eşti un bou, Dylan, răspunse fata. Plus că, dacă te prind că sari de pe stânca aia, te dau afară din tabără. Gen, *pac,* şi gata, ai dispărut, spuse ea pocnind teatral din degete.

— Răpit de extratereştri? şuşoti tainic Nate.

Fata strâmbă din nas ca să-i arate că gluma lui nu i se părea cine ştie ce. Era momentul să îndrepte conversaţia către un subiect mai pe gustul lui Stevie.

— Se vorbeşte vreodată pe-aici despre crime? întrebă ea.

Fata îşi lăsă un pic buza de jos, căzând pe gânduri. O altă fată, într-un costum de baie negru, cu păr negru şi unghii la fel, se aplecă interesată spre ei.

— A, da, zise ea. Chestia cu Cutia din Pădure. A făcut-o un criminal în serie din anii '70, căruia i se spunea Pădureanul.

Stevie îşi învinse impulsul de a o corecta.

— L-au prins, insistă fata în eroare. Poţi să te duci în pădure să vezi unde s-a întâmplat, dar nu mai e mare lucru acolo. M-am dus în primul an când am lucrat aici. E ciudat rău. Încă se mai văd toate chestiile rămase acolo de când au fost omorâţi.

Din nou, nu era adevărat. Lui Stevie începu să-i zvâcnească o venă pe undeva, unde nu se vedea.

— Hai, dezlănţuie-te! Ştii că vrei, şopti Nate.

Stevie îi trase un cot în coaste.

Simţind probabil că Nate şi Stevie nu erau genul vorbăreţ, cei din

grup continuară să vorbească între ei. Era acolo și un grătar pentru uz public și mai mulți dintre supraveghetori aduseseră hotdogi. Dylan și grupul lui luară câțiva rumeniți și se așezară la loc să mănânce.

— Ține-mi aparatul de fotografiat, îi spuse Dylan uneia dintre fete.

Când ea se supuse, el luă o chiflă de hotdog și și-o îndesă întreagă în gură, storcind-o și împingând-o, cât pe ce să vomite. Nate urmărea scena fără expresie, prea înfrânt ca să mai facă vreun comentariu.

Dar Stevie era hipnotizată.

— Mizerabilul dracului! zise ea.

Rosti vorbele puțin mai tare decât intenționase și atrase atenția grupului, inclusiv a lui Dylan.

— Mizerabilul *dracului*! spuse iar Stevie sărind în picioare și căutându-și disperată telefonul.

— Nu tu, o auzi pe Janelle spunând în spatele ei. E ea... ăăă...

Stevie deja se îndepărta cu pași mari către parcare, căutând semnal mai bun la telefon și așteptând să-i răspundă persoana apelată. În sfârșit, auzi o voce.

— Trebuie să vorbim, zise ea. Acum!

15

Stevie alese locul întâlnirii – casa din copac, rămasă nefolosită, cea care trebuia să fie casa lui Nate peste vară. Patul lui se afla în spatele unui perete subțire de lemn, pregătit pentru sosirea lui.

Acum, că văzuse încăperea, Stevie avea impresia că faza cu casa din copac era probabil o exagerare. Era de fapt o clădire aflată la etajul unu, la care se ajungea urcând un rând de trepte de lemn, sub care se afla o magazie deschisă pentru surplusul de echipament sportiv. În mare parte, era o cutie închisă cu plasă din toate părțile, cu mai multe rafturi goale sub ferestre și banchete pe care probabil că, la un moment dat, erau și perne. Se afla lângă un copac, de unde cel mai probabil i se trăgea și numele. Era o porcărie încinsă și plină de păianjeni, luminată de un bec ineficient atârnat din tavan.

— Vezi? îi spuse Janelle lui Nate când intrară. Nu pierzi mare lucru.

Asta nu îi ridică deloc moralul lui Nate.

Stevie era așezată pe bancheta cea mai puțin împăienjenită și privea pe geam în jos, către pământul aflat un etaj mai jos, în așteptarea oaspetelui ei. În sfârșit, îl văzu venind, îmbrăcat în șalvari vaporoși portocalii și un tricou inscripționat CutiiCutii. Carson urcă treptele câte două deodată.

— Ce se întâmplă? întrebă el. Pare important.

— Știu cine a lăsat mesajul de pe peretele nostru, spuse Stevie. Și cutia de pe poteca ta.

— Ah! A, bun!

Dădea din cap, dar aruncă în jur câteva priviri furișe și își îndesă mâinile în buzunarele șalvarilor.

— Tu! zise Stevie.

Partea asta le-o dezvăluise deja lui Nate și Janelle, care îl priveau pe Carson fără să fie deloc impresionați.

— Eu? Dar...

— Nu ți-aș recomanda să spui ce-ai de gând să spui, zise Janelle, așezându-se lângă Stevie pe bancheta de la geam.

— Ba, eu da, zise Nate de pe podea, unde ședea cu picioarele

desfăcute, ciugulind cu degetele aşchii din podeaua de lemn. Îmi place când Stevie sare la beregată.

Spre cinstea lui, Carson îşi ţinu gura. Se aşeză pe podea şi îşi încrucişă picioarele într-o poziţie perfectă de yoga.

— Acum ne spui şi cum? întrebă Janelle. Asta vreau eu să ştiu mai mult ca orice.

— Sigur.

Stevie se întinse puţin şi gâtul ei scoase un pârâit sonor.

— Ştiam de la început că mesajul fusese scris pe perete în avans. Ştim asta fiindcă era uscat şi fiindcă am găsit vopsea sub patul meu. În plus, am cercetat toată cabana ca să vedem cum ar fi putut intra cineva. Ferestrele cu plase au grilaje de metal, uşa era încuiată pe dinăuntru, iar podeaua e de ciment. Imposibil, corect? Dar exista o cale – în plasa de la o fereastră era o gaură, de numai trei, patru centimetri. Iar în seara asta, când l-am văzut pe Dylan băgând în gură toată chifla aia de hotdog, mi-am dat seama cum putea cineva să folosească o gaură aşa de mică, să obţină acces în cabana noastră.

— Nu asta mă aşteptam să te aud că spui, zise Nate, dar, în fine.

— Poţi trece ceva mare printr-o deschizătură mică, dacă acel ceva e moale, continuă Stevie. Chifla era moale, aşa că Dylan şi-a putut-o îndesa în gură. Deci, ce ar putea trece printr-o găurică în plasă? Poate aşa ceva?

Stevie ridică sacoşa reutilizabilă pe care i-o dăduse Carson. Cu arătătorul şi degetul mare al mâinii drepte formă un cerc, iar cu mâna stângă trase sacoşa prin cercul astfel format.

— Pânză, spuse. Şi cine are o grămadă de pânză cu imprimeuri foto realiste, făcute la comandă?

— Vai de capul meu! zise Janelle clătinând din cap. Vai... nu pot să cred aşa ceva!

— În Camera de Joacă, e un perete întreg plin cu de-astea, spuse Stevie. Nu ar trebui decât să faci un imprimeu cu fibră de lemn. Probabil că era prins pe perete când ni le-ai arătat. Ai vopsit mesajul pe perete – ceva mai sus, ca să fie în rând cu fereastra şi mai în umbră. Ai lăsat vopseaua să se prelingă, dar nu prea mult, fiindcă voiai să te asiguri că mesajul avea să se potrivească la dimensiune cu bucata de pânză pe care aveai s-o foloseşti ca să-l acoperi. Ai şters

surplusul ca să nu se vadă. După ce s-a uscat, l-ai acoperit cu o bucată de pânză pe care ai lipit-o cu scotch.

Ridică mâna în care ţinea bucăţica de scotch pe care o găsise sub pat. Se dusese s-o ia înainte de întâlnire.

— Apoi, nu a mai trebuit decât să prinzi de ea un fir sau nişte aţă de pescuit şi să scoţi pe fereastră celălalt capăt. La un moment dat, în toiul nopţii, ai tras de aţă, şi pânza a alunecat de pe perete şi a ieşit prin gaura din plasă. Cred că, în cădere, mi-a atins faţa. Am crezut că e vreo insectă. Şi gata! Pe peretele nostru apare în mod misterios un mesaj. Apoi, bineînţeles, ai pregătit cutia cu păpuşi şi ai zis că ai găsit-o când alergai.

— Da! spuse el şi pe chip i se întinse brusc un zâmbet larg. Da! Tu... – o arătă cu degetul pe Stevie – eşti foarte bună. Ce tare a fost faza! A fost fantastic! Ştiam eu că am luat decizia corectă!

— Adică, vrei să spui că ăsta a fost un test? întrebă Nate.

— Nu cred, zise Stevie. Ai făcut-o pentru emisiune, nu?

— Uneori, trebuie să torni gaz pe foc, zise Carson. Un pic de dramă ca să pun lucrurile în mişcare.

— Şi planul tău era să ne sperii de moarte şi să ne dai impresia că cineva se furişa în cabana noastră ca să lase mesaje ameninţătoare? întrebă Janelle.

— N-aţi fost nicio clipă în pericol! spuse Carson.

— Şi noi de unde să ştim asta?

— Dar chiar nu aţi fost, repetă el cu ceva mai puţin entuziasm.

— Deci, planul era să falsifici toată treaba asta cu mesajul şi apoi... ce? întrebă Stevie. Să o laşi să fie inclusă în caz? Să dai impresia că cineva încerca să oprească podcastul?

— Păi, da, zise el.

— Şi nu te-ai gândit că asta ar putea scoate din sărite pe cineva? întrebă Nate. Ca, de exemplu, pe ascultători? Să afle că ai inventat ameninţări false la adresa ta?

— Păi, ideea era să nu afle nimeni...

— Când aveai de gând să ne spui? întrebă Stevie.

Bägă mâna până la cot în geanta lui ca de poştaş şi scoase o sacoşă mototolită, cu un imprimeu foto de fibră de lemn.

— Ia şi tu una! E sacoşa imprimată cu lemnul din cabana voastră.

Voiam să vă spun curând, fiindcă știam că erați alarmați. Vezi? Am și adus sacoșele cu mine.

Îi aruncă una lui Stevie, care o lăsă să cadă pe jos.

— Eu mă duc înapoi, spuse Janelle clătinând din cap. Trebuie să vorbesc cu Vi.

Se uită la Nate.

— O, nu, eu rămân, zise Nate instalându-se mai confortabil. Ăsta e categoric genul meu de Jazz Mintal.

Stevie îl înfruntă pe Carson, care părea mult prea fericit pentru cineva tocmai dat în vileag că lăsase mesaje sinistre. Emana strălucirea mulțumită a unui om convins până în măduva oaselor că era una cu cosmosul, că-și trăia pe deplin toate emoțiile.

— Deci, sper că ți-e clar, spuse Stevie. O să continui să lucrez la cazul ăsta, dar o s-o fac în felul meu, adică fără piste false... niciodată.

— Nu, am înțeles, sunt...

Stevie ridică mâna.

— O să lucrez singură, continuă ea. O să vorbesc cu oamenii.

— Și apoi o să facem...

Nu se oprea nicicum.

— O să-ți spun *eu* dacă găsesc ceva. Dar oamenii ăștia sunt oameni reali. Eu și Janelle suntem oameni reali. Știu că ești plin de bani și că locul ăsta e al tău, dar orașul nu e al tău și nici durerea oamenilor nu e a ta. Am venit aici ca să ajutăm. Tu nu ajuți.

În cazul în care Carson se simțea rușinat că era pus la punct de o fată de 17 ani în propria lui tabără, nu o arăta absolut deloc.

— Înțeleg ce spui, zise el.

Nate îl avertiză clătinând din cap.

— Și acum o să-mi răspunzi la câteva întrebări, continuă Stevie. Podelele cabanelor au fost întotdeauna din ciment?

Întrebarea îl debusolă total pe Carson.

— Întotdeauna, spuse. În caz de inundații. Lacul se mai revarsă uneori.

— Au fost refăcute sau astea sunt cele originale?

— Au fost refăcute... prin anii '60, cred.

— Dar în 1978 erau astea, da?

— Mda, zise el. De ce? Crezi că e îngropat ceva în ciment?

— Nu, zise ea.

— Atunci, de ce...?

— Nu, repetă ea.

Carson își ținu gura. Se ridică de pe podea.

— Am avut dreptate să te aleg pe tine, spuse el. Încercam să tulbur apele narațiunii, dar îți promit că nu o să mai fac niciodată așa ceva.

— Uau! făcu Nate după plecarea lui Carson. Uau! Dacă nu vrei să te faci detectiv, cred că ai un mare viitor ca dominatoare. Zău că era mai *scund* când a plecat de-aici decât când a venit.

Adevărul era că lui Stevie îi făcuse plăcere. Avea sufletul plin de lumina caldă a satisfacției.

— Care-a fost faza cu cimentul?

— Jurnalul Sabrinei, răspunse Stevie. Am vrut să știu dacă e vreo șansă să fi fost ascuns în podea. Se pare că nu.

— Știi că nu există, practic, nicio șansă să mai existe, da? Având în vedere că nu a mai fost văzut din 1978 și a tot fost căutat de-atunci, da?

— Eu știu? spuse ea. Dacă se ducea în pădure ca să cumpere iarbă, n-avea de ce să-și ia *jurnalul* cu ea. Doar nu avea de gând să stea în mijlocul pădurii, în beznă, ca să scrie: „Dragă jurnalule, iată-mă cumpărând pentru prima dată marijuana".

— Nu, zise el. Probabil că nu. Dar într-un copac? În cărți se practică la greu treaba asta – să ascunzi ceva în scorbura unui copac.

— Posibil, răspunse Stevie. Dar pare riscant. Putea fi distrus de vreme, ori putea fi găsit de cineva. Îl vrei într-un loc sigur și uscat, pe care să-l știi doar tu.

— Bine, atunci cineva obsedat de caz? Colecționari de suveniruri. Ar fi ceva senzațional dacă ar găsi cineva jurnalul ăsta.

— Fanii de cazuri reale de crimă nu sunt criminali în serie – nu vor trofee secrete. Dacă ar avea cineva jurnalul, ar vrea să spună tuturor de el. Asta e *ideea.*

Nate acceptă acest fapt dând din cap.

— Deci, se pare că jurnalul e acum principala ta preocupare. Iar asta fiindcă nu crezi că acest caz poate fi rezolvat?

— Nu știu dacă poate fi rezolvat, răspunse Stevie. Iar dacă poate fi,

nu știu dacă eu sunt cea care ar putea s-o facă. Probabil că totul va depinde de o mostră de ADN sau ceva similar. Dar un lucru pe care pot să-l fac, ca să ajut pe cineva care e încă în viață, e să caut jurnalul.

— Asta nu i-ai spus lui Carson.

— Nu e nevoie să știe Carson, răspunse Stevie. Dă-l dracului pe Carson!

— De acord. Totodată, cred că e un plan bun. Nu vreau să ai impresia că mi se pare că nu e bun. Doar că s-ar putea să fie și greu, însă nu așa de greu precum găsirea unui criminal în serie activ în 1978.

S-au cufundat în tăcere, ascultând țârâitul greierilor sau cicadelor sau ce-or fi fost alea care țârâiau vara, toată noaptea. O vietate care scotea un țârâit ca un ciripit.

— Pe atunci, lumea nu avea mai nimic de făcut, spuse Nate gânditor. Înainte de internet, cred că trebuia să ții un fel de jurnal. Altfel, cum țineai minte ce s-a întâmplat?

Stevie scoase un *hmmmm.*

— Mâine o să vină aici copii, spuse Nate. Copii! Cu degețelele lor copilărești!

— Degete copilărești?

— Ce vreau să spun e că n-o să mai fim în siguranță. Supraveghetorul ăstălalt să facă bine să înceteze cât mai repede cu boala.

Când Stevie intră mai târziu în cabana ei, Janelle tocmai termina un apel cu Vi. Stevie vedea pe ecran părul scurt, argintiu, al acesteia și ochelarii rotunzi cu lentile roz. Schimbul de cuvinte siropoase de amor se întrerupse iute. Stevie zise salut și se duse să se trântească pe pat. Nu era genul de pat tocmai prietenos, iar arcurile protestară cu un scârțâit. În aer plutea un miros chimic înțepător, iar mesajul de pe perete dispăruse.

— L-ai șters, spuse ea când Janelle încheie convorbirea.

— Mda, am folosit niște alcool denaturat ca să înmoi vopseaua, apoi am răzuit-o.

— Alcool denaturat?

— Îl folosesc la spirtierele de camping, așa că l-am găsit pe aici.

Mirosul o să dispară curând.

— Nu știu dacă vreau să dispară, răspunse Stevie. Probabil că e singurul mister pe care o să-l rezolv toată vara.

Așteptă ca Janelle să intervină ca să-i spună că nu, sigur n-o să fie așa, Janelle o încuraja întotdeauna, dar era totodată realistă. Tăcerea ei îi confirmă temerile.

Însă ceva îi schimbă pe loc starea de spirit. Pe ecranul telefonului apăru un mesaj de la David:

Am scăpat cu o zi mai devreme de la muncă. Ne vedem mâine.

16

Stevie se trezi într-o dispoziţie veselă şi plăcută, care se potrivea perfect cu Barlow Corners. Azi venea David. Azi avea ceva de oferit uneia din rudele victimelor cazului Cutia din Pădure. Azi veneau copiii şi chiar şi asta i se părea minunat.

Stevie porni iar dimineaţă la drum pe bicicletă. Drumul până în oraş fu destul de simplu, cu doar două curbe. Cu toate astea, majoritatea drumurilor locale nu aveau piste de biciclete, nici trotuare – trebuia să mergi pe marginea şoselei şi să fii *încrezător.* Se mai clătina din când în când şi punea frână, speriată, nefiind niciodată prea sigură dacă era cât pe ce să iasă în decor sau să intre în trafic. Nimeni altcineva nu părea să aibă probleme similare. Pe lângă ea vâjâiau oameni pe cursiere, complet siguri pe capacitatea lor de a controla drumul.

Când ajunse în oraş, după vreo jumătate de oră, Stevie era o ruină, umbra celei ce fusese cândva, dar crescuse în propriii ei ochi. Pe ultimele cvartale ale călătoriei urcă bicicleta pe trotuar şi la final o parcă în faţa bibliotecii.

Aerul din bibliotecă era şocant de rece pentru o piele lipicioasă de transpiraţie. Allison era în noua sală de lectură, ordonând nişte cărţi cu poze. Era îmbrăcată într-o rochie-cămaşă de un galben vesel, asortată cu un colier din mărgele mari, galbene. Janelle ar fi apreciat culoarea citrică şi precizia asorteului.

— Bună, spuse încet Stevie.

Allison se întoarse.

— Am ceva pentru tine, zise Stevie băgând mâna în rucsac şi scoţând hârtia cu lista de materiale, bătută la maşina de scris. Am găsit-o când organizam pavilionul de arte. Era într-o cutie mare cu nimicuri, dar... ştiu că-ţi place să ai tot ce a făcut sau scris Sabrina, aşa că...

Allison se uită lung la hârtie, apoi ridică ochii spre ea cu o expresie ciudată pe chip.

— În pavilionul de arte? spuse ea.

— Mda. Făceam curăţenie în el. Mă rog, Janelle făcea şi a găsit

asta, iar eu m-am gândit...

Allison se uită iar la hârtie. Stevie nu reușea să-și dea seama ce era în mintea ei, dar vedea în ochii săi că se întâmplau foarte multe acolo. Stevie nu se descurca prea bine cu emoțiile intense și simțea în ceafă atracția puternică a ieșirii.

— Ar trebui să mă duc, zise ea.

— Da... zise neatentă Allison. Da.

Stevie era aproape de ușa bibliotecii când Allison se grăbi s-o prindă din urmă și o apucă blând de braț.

— Mulțumesc, spuse ea. Ai făcut... ai făcut un gest de mare bunătate. Îți mulțumesc mult.

— Nicio problemă, zise Stevie.

Fiindcă chiar nu era.

— Sabrina nu se descurca deloc cu mașina de scris, spuse ea. Era subiect de glume în familie. Sabrina putea face orice, dar nu putea să bată la mașină nici...

Allison se răzgândi și lăsă fraza neterminată, clipi, apoi schimbă subiectul.

— Cum merg cercetările?

— Nu prea bine, zise Stevie. Din cauza lui Carson, cei mai mulți oameni probabil că nu o să vrea să vorbească nimic cu noi.

— O să vorbească dacă-i rog eu, o asigură Allison cu ochi strălucitori de entuziasm. Cu cine vrei să discuți?

— Cu oricine o să vrea să stea de vorbă cu mine, răspunse Stevie. Cu oamenii care erau acolo. Shawn Greenvale, Susan Marks, Paul Penhale...

— Trebuie să te duci înapoi chiar acum?

— Nu tocmai. De ce?

— Haide, spuse Allison. Cabinetul lui Paul e puțin mai jos, pe stradă.

Spitalul Veterinar Barlow Corners era a patra clădire după bibliotecă, lângă studioul de Pilates și *barre*. Era un sediu viu colorat, extrem de vesel, cu multe portrete de animăluțe pe pereți, făcute cu creioane colorate, de copii, aproape toate cu mesaje de mulțumire pentru dr. Penhale, fiindcă avusese grijă de animalele lor. Lângă un

perete era un aparat de făcut cafea și fursecuri proaspăt coapte. La un birou era așezat un bărbat cu păr grizonant tuns îngrijit și uniformă de medic plină de cățeluși desenați. Stevie îl recunoștea vag de la picnic.

— Salut, Joe, spuse Allison. Paul e cu vreun pacient?

— Este, dar ar trebui să termine imediat.

Cum spuse asta, o ușă se deschise și apăru un bărbat în uniformă maro, cu un cățel creț în brațe. Câinele părea cam amețit și avea o ureche bandajată.

— Poți să scoți bandajul diseară, înainte să te culci, îi spuse el unei femei din sala de așteptare, dându-i cățelul. Dar va trebui să poarte gulerul toată săptămâna, până se vindecă toate cusăturile. Și fără plimbări în parcul cățeilor, o vreme.

Odată ce pacientul și stăpâna se duseră la recepție ca să plătească, veni să le salute.

— Bună, Allison, zise el uitându-se oarecum nedumerit când la ea, când la Stevie. Ce faci?

— Ea e Stevie, ai văzut-o la evenimentul de acum două seri, spuse Allison. O ții minte.

— Ar fi greu să o uit, răspunse el, salutând-o totuși politicos pe Stevie, cu o înclinare din cap.

— Stevie e-n regulă, zise Allison. Ți-aș fi foarte recunoscătoare dacă i-ai da un interviu despre caz.

Paul ridică surprins din sprâncene.

— Serios?

— Serios, răspunse ea. E-n ordine.

Cățelul și stăpâna lui plecară, iar Paul le făcu prietenos cu mâna. Apoi se întoarse către bărbatul de la recepție, care completa un tabel de programări bătând în taste cu viteza fulgerului.

— Iubire, când e următoarea?

— Ai la dispoziție 45 de minute, răspunse bărbatul. Sterilizarea de la 10:15 s-a amânat până după-amiază.

— Se pare că am timp acum, spuse Paul. Aș bea o cafea. E-n regulă, Joe?

— N-am nimic împotrivă, răspunse Joe. Am și eu timp să despachetez materialele sanitare primite.

— Soțul meu, explică Paul. El ține în picioare toată șandramaua.

Joe nu îl contrazise. Se iți pe deasupra biroului de la recepție ca să o măsoare pe Stevie.

— Și zi așa, tipul de la CutiiCutii e acum proprietarul taberei?

Stevie încuviință din cap.

— Și vrea să facă și o emisiune despre... despre ce s-a întâmplat? Pare o paletă foarte vastă de competențe. Dar trebuie să recunosc că-mi plac cutiile alea.

Stevie ridică din umeri, fiindcă Joe avea dreptate. Era o combinație de interese foarte bizară.

— Lui Joe îi place să fie totul organizat, explică dr. Penhale. Am și zis în glumă că ar fi vrut să mergem în luna de miere la Ikea.

Joe ridică mâinile, în semn că se recunoștea vinovat.

— Deci ești aranjată aici, spuse Allison. Dacă mai ai nevoie de ceva, vorbești cu mine.

Ieși, salutând din cap.

— Se pare că i-ai făcut o impresie foarte bună lui Allison, zise Paul. Și dacă ești OK din punctul de vedere al lui Allison, atunci ești OK și din punctul meu de vedere. Hai la Patty, să bem o cafea, ori un suc, ceva.

Traversară strada către Cofetăria cu Soare. Patty Horne decora un tort, în spate. Le făcu semn cu mâna, dar continuă să lucreze, lăsându-și asistenta să le ia comanda pentru cafele și să le pregătească. Paul insistă să plătească el. Toate mesele erau libere, așa că se așezară la una aflată la fereastră. Fidelă numelui său, Cofetăria cu Soare era extrem de însorită. Razele de lumină se revărsau peste masa de un galben vesel, decorată cu o gerberă roșie pusă într-un borcan.

— Așa, cu ce pot să te ajut? întrebă el.

— Te deranjează dacă înregistrez? întrebă Stevie scoțând telefonul. Nu pentru podcast. Pentru mine. Ca să nu uit.

Paul făcu un gest larg, semn că Stevie putea să facă ce voia.

— Păi... spuse Stevie, apoi regretă că începuse așa.

Trebuia să pară mai hotărâtă, mai sigură pe sine. Ușor de zis, greu de făcut. Stătea față în față cu un bărbat care își pierduse fratele, așa cum și Allison își pierduse sora, iar Patty își pierduse prietenii. Toată

lumea de pe aici *pierduse* pe cineva, şi ea simţea asta până în măduva oaselor.

Paul aştepta. Trebuia să înceteze să mai pară aşa de şovăielnică.

— Fratele tău, zise.

Nu era o întrebare, dar Paul păru să înţeleagă.

— Dacă nu te deranjează, adăugă ea.

Paul dădu din cap, lăsându-şi bărbia în piept.

— Stai liniştită, spuse el. Vorbesc despre ce s-a întâmplat cu fratele meu – despre tot ce s-a întâmplat aici – de când aveam 17 ani. Am trăit cu această realitate aproape toată viaţa. Fratele meu a murit în decembrie 1977, cu vreo şapte luni înainte de crime. Exact înainte de Crăciun. Era în orchestra gimnaziului. Cânta la trompetă. Făceau o repetiţie mai lungă ca de obicei, pentru concertul de Crăciun. Eu eram acasă. Mă uitam la *Starsky şi Hutch* în living şi îmi făceam temele. A sunat telefonul şi am auzit un... ţipăt, la etaj...

Se opri câteva clipe şi se uită în cana de cafea.

— La telefon era vecina noastră, doamna Campbell, continuă Paul. S-a întâmplat chiar după colţ. Ar fi ajuns acasă în două minute, maximum. Cineva a venit de după colţ şi l-a doborât la pământ. Doamna Campbell a auzit şi a ieşit în fugă. Era cu el când... zise şi clătină din cap. N-a murit pe loc. A stat cu el până a venit ambulanţa. A murit pe drum spre spital.

— Şi oamenii bănuiesc că Todd Cooper l-a...

— Nu bănuiesc, o întrerupse el. *Ştiu* că Todd Cooper l-a lovit cu maşina. Toată lumea ştie că Todd Cooper a fost cel care l-a lovit cu maşina.

Ridică puţin vocea şi Patty lăsă o clipă decoratul tortului ca să se uite la ei. Paul îşi drese puţin glasul.

— Ce-ai zice să ieşim afară? întrebă el. E o dimineaţă frumoasă.

Temperatura crescuse simţitor chiar şi în scurtul răstimp cât fuseseră în cofetărie şi Stevie simţi imediat că începea să transpire.

— E un oraş mic, spuse el de îndată ce se îndepărtară de uşă şi nu mai era nimeni în jur. Toată lumea cunoaşte cu adevărat pe toată lumea. Şi nu e ca şi cum e vreun secret ce s-a întâmplat cu Todd şi fratele meu. Patty sigur ştie tot despre asta. Dar întotdeauna mi se pare că poate e mai bine să păstrez conversaţia asta... în fine, nu ştiu.

E un reflex.

Se plimbară spre pajiștea din piața orașului și se așezară pe una dintre băncile de lângă statuie.

— Pe atunci, orașul părea și mai mic, zise el. Toată lumea se plimba în voie prin casele și curțile tuturor. Știam toți ce făcea fiecare. Îl cunoșteam pe Todd. Eram prieteni buni. Todd conducea un jeep maro cu o dungă roșie. Conducea cu viteză și cu muzica dată la maximum. Și conducea drogat, conducea beat. Multă lumea făcea așa pe atunci. Todd o făcea mai tot timpul. Eram cu el în mașină în multe dintre acele ocazii. Au fost accidente evitate la milimetru, pe care le ignoram râzând. În noaptea aceea, nu l-a mai evitat. Cineva l-a văzut. O fată pe nume Dana Silverman, care era și ea în orchestră. Se întorcea acasă de la aceeași repetiție. A spus că i-a văzut jeepul imediat după accident, dând colțul în intersecția Mason Road cu Prospect Avenue și că gonea cu toată viteza. A văzut chiar și zarurile verzi pufoase pe care le avea atârnate la oglinda retrovizoare. A doua zi, după accident, Todd n-a venit cu mașina la școală. A apărut în mașina prietenei lui, Diane. Nu se mai întâmplase asta niciodată.

— L-a întrebat cineva de ce? întrebă Stevie.

— Am întrebat-o *eu* pe Diane de ce, multă lume a întrebat-o de ce. A spus că tatăl lui Todd îi confiscase cheile fiindcă luase 5 la un test important. Cum spuneam, îl cunoșteam pe Todd. Am mers cu mașina aia și știam totul despre viața lui. Poate că taică-su o fi fost ofticat pe el din cauza unui test, dar taică-su nu-i confisca *niciodată* cheile.

— Poliția nu l-a interogat? întrebă Stevie.

— Poliția a spus că da. Le-a zis că a fost acasă toată noaptea. Părinții lui au spus același lucru, au spus că au stat cu toții în living și s-au uitat la televizor.

— Dar s-au uitat la mașină.

— Așa ai crede, spuse Paul zâmbind sumbru.

— Nu a *verificat* nimeni mașina?

— După accident, jeepul nu era în fața casei, unde era în mod normal. Nu a văzut nimeni mașina aia *o săptămână*. Și apoi, după o săptămână, poliția ne-a dat nu știu ce raport, nu știu ce formular, care spunea că se dusese cineva și se uitase la jeep și că nu avea nimic și nu prezenta nicio urmă de avarie. Era datat a doua zi după

accident, dar nimeni – *nimeni* – nu crede că s-au dus cu adevărat atunci să se uite la mașină. Repet, e un oraș mic. Tatăl lui Todd era primar. Dacă a zis el că fiul lui a fost acasă toată noaptea, atunci fiul lui a fost acasă toată noaptea. Jeepul dispare, jeepul reapare o săptămână mai târziu și poliția spune că jeepul nu avea nimic, atunci jeepul nu avea nimic.

— A păstrat cineva bicicleta? întrebă Stevie. Se poate verifica dacă a avut loc transfer de vopsea la impact.

— Mă gândesc tot timpul la asta, spuse Paul clătinând din cap. Era 1978. Nu știa nimeni să întrebe de lucruri de genul ăsta. După mai mulți ani, m-am dus și am întrebat de bicicletă, dar nu există nicio documentație care să arate ce s-a întâmplat cu ea. A dispărut. Presupun că au scăpat de ea. Adică, era un accident mortal, cu fugă de la locul accidentului, într-un oraș mic. Era trist, dar nu se putea face mare lucru în acest caz. Cam asta a fost atitudinea generală.

— Deci, dacă toată lumea știa că Todd era vinovat, ce s-a întâmplat?

— Păi, orașul s-a împărțit, practic, în trei tabere. Unii credeau că Todd era vinovat și ne susțineau pe noi. Alții credeau că Todd era nevinovat – nu mulți, dar erau câțiva. Ăștia mă scot din minți, dar nici pe departe așa de tare precum cei din al treilea grup, care cred că era cel mai mare dintre grupuri – cei care *știau* că Todd era vinovat și au ales să nu facă nimic. *Știau* că Dana l-a văzut. *Știau* că mașina a dispărut o săptămână. Știau totul, dar și-au spus: *A fost doar un accident. De ce să distrugi viața unui puști din cauza unui accident?* Știau că primarul mințea, dar i-au găsit justificare fiindcă își proteja copilul. Era un *tată* bun. Ăștia sunt oamenii pe care n-o să-i iert niciodată.

Simți nevoia să facă o pauză și începu să se foiască în loc. Stevie vedea cât de greu îl apăsau toate astea, chiar și după atâția ani.

— A trebuit să merg în continuare la școală cu tipul care știam că mi-a omorât fratele și scăpase basma curată, spuse el. A trebuit să-l văd în fiecare zi. Îl evitam și mă evita. În plus, mai trebuia să fac față și faptului că eram un sportiv gay nedeclarat, la sfârșitul anilor '70, așa că încercam să compensez asta afișând o formă extremă de... ceea ce se credea la acea vreme că e masculin și heterosexual. Nu a fost o

perioadă uşoară, dar am trecut prin ea împreună. Părinţii mei erau nişte oameni extraordinari. Tata voia justiţie. Dreptate. Nu voia răzbunare. Nu era genul acela de persoană. Voia ca oamenii să facă ceea ce era corect. N-a încetat niciodată să încerce să convingă pe cineva să ancheteze cum se cuvine. Când poliţia locală l-a lăsat de izbelişte, a încercat la poliţia statală. Când poliţia statală nu a putut să ne ajute, s-a dus la presa locală. A vorbit cu oricine a stat să-l asculte. Ar fi continuat să lupte, dar, şapte luni mai târziu, Todd a murit.

Ridică mâinile într-un gest moale, ca şi cum voia să spună *Şi asta a fost tot.*

— Tu erai în noaptea aia în tabără, zise Stevie. În noaptea cu crimele.

— Eram, ca aproape toţi adolescenţii din oraş. Toată lumea ştia că grupul acela pleca în noaptea aceea din tabără. Zilele când Eric se ducea după iarbă erau un secret cunoscut de toţi. Pe atunci, era în acelaşi timp ilegală, dar o şi găseai pe toate drumurile. Şi eu cumpăram de la el. Ca toată lumea. Trecea în fiecare săptămână să te întrebe ce voiai, îi dădeai câţiva biştari, iar el se ducea undeva şi ridica livrarea.

— Cine ar fi putut şti unde se întâmpla asta? întrebă Stevie.

— Toată lumea ştia că ridicarea avea loc undeva în pădure... toată treaba era un fel de secret bine-cunoscut. Singura parte pe care Eric chiar o ţinea pentru el era locul exact unde era ascunzătoarea, ca să se asigure că nu fura nimeni pachetul cu droguri. Mă rog, a dus-o pe Sabrina acolo, iar ea nici nu era de prea multă vreme în grupul lor. Dar din toate celelalte puncte de vedere, era o noapte complet obişnuită. Erau trei paznici – Todd, Greg Dempsey şi Sean Greenvale. Todd era în pădure, Greg era în arest la domiciliu într-unul dintre birourile administrative ale taberei, aşa că m-am dus să stau cu Shawn la cabana de pe lac. Nu m-aş fi dus niciodată dacă ar fi fost acolo Todd, ori chiar şi Greg. Shawn învăţa să cânte la chitară şi încerca să studieze acordurile de la „Stairway to Heaven", melodia cântată de Led Zeppelin, ca mai toţi puştanii din anii '70. Susan a venit să vadă ce facem. Apoi m-am dus înapoi în cabana mea. Cred că am citit o carte o vreme, apoi am adormit. Îmi amintesc că, a doua zi

dimineaţă, m-a trezit ţipătul cuiva. Asta e chiar tot ce ştiu. Normal că lumea a suspectat familia mea din cauza celor întâmplate cu Michael, dar am avut noroc dintr-un punct de vedere – după moartea lui Michael, vecinii noştri erau mereu la noi, ca să ne aducă mâncare, să aibă grijă de noi, în general, şi să ne ţină companie. În noaptea crimelor, domnul şi doamna Atkins, vecinii noştri, erau la noi la cină şi au rămas să se uite la televizor cu ai mei. Mama lua pastile în fiecare seară ca să poată dormi şi s-a dus la culcare pe la 21:30. Doamna Atkins s-a dus acasă, dar domnul Atkins a rămas până la 2 noaptea ca să bea bere cu tata pe verandă şi să joace cărţi. Măcar asta i-a exclus pe părinţii mei din toată povestea. Iar eu am fost cu Shawn până m-am dus la culcare. Celălalt supraveghetor din cabană m-a văzut când am venit. Aşa că am fost cruţaţi, în mare, şi nu am fost târâţi şi în asta. Lumea tot se mai uita uneori strâmb la noi, dar se ştia că nu am avut nicio legătură cu crimele.

— Ce crezi că s-a întâmplat? întrebă ea.

— A fost foarte haotic, răspunse el. Poliţiştii erau *complet* depăşiţi de situaţie. Toată ancheta a fost rasolită din start. Mai întâi au zis că crimele erau legate de droguri, dar cine omoară patru oameni într-o tabără pentru o pungă de iarbă, ca apoi, colac peste pupăză, să *lase iarba acolo?* Aşa că apoi au început să vorbească despre criminalul în serie. Asta a fost măreaţa abordare a cazului şi presupun că majoritatea oamenilor au crezut că aşa trebuie să se fi întâmplat, dar, cu timpul, şi teoria asta s-a dus pe apa sâmbetei. Deci, vrei să ştii ce cred eu?

Ridică ochii şi se uită câteva clipe în jur, la orăşelul lui natal.

— Era prea multă nedreptate în oraşul nostru, spuse el. O ştiam. O trăisem pe pielea mea. Nu cred în blesteme. Nu sunt superstiţios, nici pe departe. Vreau doar să spun că orăşelul nostru era genul de loc în care se puteau întâmpla lucruri rele şi totul putea rămâne ascuns sub aparenţe. Am avut întotdeauna senzaţia că acest caz avea ceva... personal. Local. Felul în care criminalul a găsit acel loc anume din pădure, felul în care a fost acolo exact când trebuia, toată sincronizarea celor întâmplate.

Strânse în pumn paharul de cafea gol.

— Sper să-ţi fi fost de ajutor, zise el. Sincer să fiu, cred că a trecut

prea mult timp. Nu cred că o să aflăm vreodată adevărul. Oricum, îți urez succes. Sper ca măcar să te simți bine în tabără.

Zâmbi și o lăsă pe Stevie singură cu gândurile ei, așezată în umbra lui John Barlow și a calului acestuia.

17

În drum către tabără, lui Stevie îi veni o idee. Coti şi o luă pe una dintre străzile laterale.

Poate că se juca cu focul mergând pe bicicletă ca să viziteze locul unde cineva fusese călcat de o maşină în timp ce mergea *cu bicicleta*, mai ales când nu era tocmai sigură pe aptitudinile ei de a stăpâni o bicicletă. Dar Stevie nu fusese niciodată omul care să aleagă calea prudentă. Căută pe telefon adresa. Era un colţ ca oricare altul – o intersecţie în cruce, mărginită în toate părţile de case micuţe, tipice suburbiilor marilor oraşe. Nu erau trotuare, doar peluzele caselor, care se întindeau până în stradă. Era o zonă liniştită, delimitată de copaci, şi nimic nu marca locul în care Michael Panhale se prăbuşise în acea seară de decembrie. Dar era uşor de înţeles cum se putuse întâmpla un asemenea accident. Trebuie să fi fost beznă aici noaptea. Din câte vedea acum, nu erau stâlpi de iluminat, ceea ce însemna că, probabil, nu erau nici atunci. O maşină gonind pe stradă, fără să se oprească, ori poate chiar tăind curba...

Se lăsă pe ghidon, uitându-se atentă în jur, la maşinile care treceau.

Pe drumul de întoarcere, ajunse la curba periculoasă care ducea spre drumul către liceul local. Aici spusese Patty că avusese Greg Dempsey accidentul de motocicletă în săptămâna de după crime. Era uşor de înţeles cum de se întâmplase. Curba era foarte strânsă şi mărginită de un zid masiv de stâncă şi copaci. Dacă nu o luai cum trebuia, intrai direct în el, aşa cum făcuse şi Greg. Era evident că şi alţii făcuseră aceeaşi greşeală, fiindcă erau acolo rămăşiţele mai multor altare comemorative vechi – o cruce putrezită, pe jumătate îngropată în iarba înaltă, şi un ursuleţ care se dezagrega din cauza vechimii şi a fenomenelor naturii.

Stevie se uită în josul drumului şi văzu pancarta ridicol de mare a Liceului Liberty High. Era cumva straniu să se afle aici singură, deşi era doar o margine de drum, scăldată în soarele unei zile de vară. În orăşelul ăsta se întâmplaseră o mulţime de lucruri urâte, într-un timp scurt, între decembrie 1977 şi iulie 1978. Cam şapte luni de tragedii.

Era macabru.

Pe drumul de întoarcere spre centrul oraşului, se ţinu cât mai aproape de marginea înverzită a şoselei, coborând şi mergând de mai multe ori pe lângă bicicletă, de teamă să nu vină vreo maşină şi s-o lovească din spate. Când ajunse înapoi, Tabăra Sunny Pines se schimbase complet. Veniseră copiii. Soseau în maşini şi autobuze, câte unul şi câte doi. Veneau cu rucsacurile lor viu colorate şi cu căştile pentru scuter. Veneau proiectându-şi ţipetele ascuţit, din toţi rărunchii, spulberând tihna lacului.

Sigur că nu era nicio surpriză, dar chiar şi aşa, peisajul suferise o transformare atât de radicală din cauza prezenţei lor, că Stevie se zăpăci de tot. Începuse să cunoască locul, cu lungile întinderi de câmpuri ce miroseau mereu a iarbă proaspăt tunsă, cu micile clădiri maro, instalaţiile sanitare în aer liber şi indicatoarele sale. Fusese mai întâi al ei, apoi îl împărţise cu câţiva oameni de-o seamă cu ea, dar acum? Copiii erau *peste tot!*

Îşi dădu brusc seama la ce se înhămase.

Trecu pe lângă părinţi care-şi desprindeau încet copiii care plângeau încleştaţi de picioarele lor, ori se uitau după copiii lor, care se îndepărtau în goană, fericiţi, uitând complet de părinţii rămaşi încă acolo.

Janelle şi Nate erau printre ultimii câţiva supraveghetori rămaşi în sala de mese. Micul dejun se cam terminase de servit, mâncarea era strânsă, dar Stevie o convinse pe femeia de la tejghea să desfacă folia de plastic de pe tavă şi să-i dea nişte clătite reci. Nici nu i-au trebuit tacâmuri şi farfurie. Le-a pus pe un şerveţel şi le-a mâncat cu mâna, uscate. Mai prinse şi un pahar din substanţa considerată pe aici suc de portocale şi se aşeză lângă prietenii ei. De cum făcu asta, simţi o prezenţă în spatele ei. Nicole se aşeză lângă ea pe bancă.

— Ai fost azi-dimineaţă în oraş?

Stevie sorbi din băutura acidă care se voia a fi suc de portocale şi scoase un *hmm.*

— Ştiu că ai permisiuni speciale de la Carson, dar acum au venit copiii.

— Ştiu, spuse Stevie.

Fiindcă, da, ştia. *Vedea* copiii, care acum erau adunaţi de o parte

din supraveghetori şi conduşi către cabanele lor, aflate undeva, în depărtare.

— Deci, asta înseamnă că ai de făcut o treabă.

— O fac, zise Stevie. A durat mai mult decât trebuia ca să mă întorc din oraş...

— Ţi-am spus ca să ştii, spuse Nicole, apoi se ridică fără să mai scoată un cuvânt şi plecă.

— E clar, te place, zise Nate.

— Nu-ţi face griji, adăugă Janelle. M-am ocupat eu de tot.

Scoase un dosar, în care erau o serie de tabele organizate pe culori, fiecare marcat cu bileţele lipicioase.

— Am pregătit toate activităţile artizanale, pe vârste, spuse ea. Ia să vedem...

Iar în acea dimineaţă şi după-amiază, Stevie chiar văzu. Au făcut mostre din fiecare lucru aflat în graficul lui Janelle, participând şi la multiple adunări în care s-au învăţat nume şi s-au citit reguli şi li s-a spus tuturor bun venit. Stevie fu nevoită să admită că toţi copiii erau destul de drăgălaşi. Sau cel puţin majoritatea erau aşa. Cei mai mari aveau 11 ani şi era evident că îşi considerau supraveghetorii dacă nu chiar egalii lor, cu siguranţă ca pe un fel de colegi. Stevie tot arunca priviri către telefon, ca să vadă dacă primise ceva nou, iar ce aştepta sosi, în sfârşit, pe la ora 4.

Sunt aici, scria David.

— Pa, zise Janelle zâmbind.

Cu toate că tocmai i se spusese să nu plece, nimic nu avea să o ţină pe Stevie pe loc. Se furişă afară din şedinţă, se strecură printre cabane şi traversă grăbită câmpurile până la intrarea în tabără, trecu în goană drumul care despărţea tabăra de parc. Grăbi pasul pe poteci până în locul de unde se vedea parcarea. Acolo, lângă un Nissan gri vechi, era David.

Ultima dată când David şi Stevie fuseseră împreună zi de zi la şcoală fusese în luna decembrie. Soarta (şi câteva crime, plus un senator) îi despărţise. Schimbaseră o groază de filmuleţe şi nenumărate poze, aşa că erau permanent prezenţi unul în viaţa celuilalt. Dar nu îl mai văzuse în carne şi oase din acea dimineaţă geroasă, din munţii acoperiţi de zăpadă ai Vermontului, când

veniseră să îl ia. Cunoștea fiecare componentă a chipului lui din fiecare unghi prins de camera telefonului și de memoria ei, dar văzându-l acolo, complet asamblat, îi patinară rotițele câteva clipe. Oare fusese întotdeauna așa de înalt, așa de vânjos, cu mușchi încordați ca un arc? Îi era mare cămașa, ori era el mai slab? Oare așa fuseseră întotdeauna picioarele lui? Și părul lui... buclele negre, sălbatice, care erau libere și încâlcite la Ellingham, iar acum tăiate ceva mai scurt. Știuse asta, văzuse imaginile, dar acum parcă nimic nu se potrivea.

Dar corpul ei știa ce avea de făcut. Alergă la el, sărindu-i în brațe, iar el o prinse cu stângăcie. Căzură peste mașină, iar ea îi sărută gura zâmbitoare.

Da. Totul avea din nou sens. Imaginea se reasamblă singură. Ce simțea când își îngropa fața în scobitura dintre gâtul și umărul lui. Felul în care brațele lui îi înconjurau corpul și felul în care trupurile lor se mulau unul după altul. Respirația lui. Bătăile inimii lui. David.

Totodată, ea era pe vârfuri și el lăsat pe mașină, și alunecau îmbrățișați într-o parte și în jos, așa că se desprinseră clătinându-se și râzând.

— Ne cunoaștem? întrebă el.

Ea îl strânse de talie.

— Mă ajuți să mă instalez? spuse el. N-ar fi rău să încropesc un loc unde o să dorm, înainte să apună soarele.

Stevie și David scoaseră echipamentul din portbagaj – un cort, o ladă frigorifică, o spirtieră, două scaune pliante și o măsuță pliantă. Le duseră pe toate într-o zonă neocupată, pe malul lacului.

— Sacul de dormit e al meu, zise el. Îl folosesc când dormim prin locuri mai dubioase când suntem în deplasare. Restul lucrurilor le-am închiriat din oraș. Am închiriat chiar și un caiac de la debarcader. Așa, deci cum se montează *cortul*?

Cortul s-a dovedit a fi o provocare mult mai mare decât părea. Erau multe chestii de înfipt în pământ și de rulat cum trebuia și tuburi de băgat în buzunărașe și de atașat. Dar la vreo două ore după ce se apucaseră, Stevie și David intrară în cort, îl declarară stabil și încercară imediat podeaua.

Era un moment extraordinar de intim. Nu semăna cu nimic din ce

trăise vreodată Stevie, nici măcar în camerele lor de la Ellingham. Erau în sălbăticie şi separaţi de toţi. Şi veniseră aici cu un scop. David făcuse cale lungă ca să fie cu ea. Ea. Era *singurul* motiv pentru care el era aici.

— Nu mai pot să stau mult, spuse ea.

— Trebuie neapărat să te duci înapoi?

Ea se gândi un lung moment. Tentaţia de a rămâne exact unde se afla, pe acest sac de dormit din acest cort, era colosală. Pe de altă parte, Nicole fusese cât se poate de clară în privinţa chestiunilor neregulamentare, precum plecatul noaptea din tabără.

— Trebuie să plec, repetă.

— Te conduc până acolo, zise el. Doar asta e pădurea crimelor, nu?

— Dar după aia ar trebui să te întorci singur. Nu uita că asta e pădurea crimelor.

— Ai dreptate. Rămâi!

— Termină, zise ea împingându-l, dar fără să-şi dorească de fapt ca el să se oprească.

Urmă imediat o repriză de sărutări înfocate, care se opri doar fiindcă sună Janelle ca să-i spună că Nicole trecuse pe la cabană şi că stingerea se apropia rapid.

— Chiar trebuie să plec, spuse Stevie. Repede, repede!

— Atunci, te duc cu maşina, zise el.

Era foarte convenabil să aibă o maşină aici. Stevie încercă în viteză să se facă din nou prezentabilă. Când au ieşit din cort, ea încă îşi trăgea în picioare şosetele şi pantofii. David scoase maşina din parcare şi parcurse rapid scurtul drum până la intrarea în tabără. O duse pe Stevie până aproape de capătul aleii, oprind înainte de indicatorul de la intrare şi de luminile taberei. Stevie sări din maşină în noaptea caldă, se uită după el, făcându-i cu mâna până dispăru, apoi o luă la fugă spre cabană. Când Nicole veni iar în control, Stevie stătea pe pat, uitându-se pe tabletă de parcă fusese acolo tot timpul.

18

— *Bună dimineața, Sunny Pines!*

Stevie clipi cu fața în pernă și întoarse capul să se uite la Janelle. Janelle nu era acolo. Când Stevie își adună lucrurile și ieși din cabană ca să se ducă la duș, găsi o lungă coadă de copii care își așteptau rândul la baie. Janelle era undeva pe la mijloc.

— Asta nu e bine deloc, spuse ea cu voce tare.

Coada era așa de lungă, că până la urmă Stevie sări peste duș și se duse la micul dejun cu Janelle. Nate era deja acolo, așteptându-le. Luă o tavă și se așeză la coadă între ele, apoi le urmă la o masă.

— Cum a fost prima noapte? întrebă Janelle.

— Îl vezi pe puștiul cu păr roșu? răspunse el. Cu cămașă albastră? îl cheamă Lucas. E dușmanul meu de moarte.

— Nu se poate să ai un dușman de moarte în vârstă de opt ani, zise Janelle alegând strugurii din cupa cu fructe.

— Nu-mi spune mie cum să-mi trăiesc viața. E... vai, Doamne! Vine încoace.

Lucas, dușmanul de moarte, îl zărise pe Nate și se îndrepta într-adevăr spre ei, mâncând cu mâna un șir de cârnați. Se așeză la masa lor fără să ceară permisiunea și se uită la Janelle și la Stevie.

— Sunteți prietene cu el? le întrebă.

Lucas era direct.

— Da, spuse dulce Janelle. Suntem colegi de școală.

— I-am citit cartea de șapte ori, zise el.

— Aoleu! făcu Janelle. E cam mult!

Chiar era cam mult, iar puștiul avea doar opt ani.

— Dap, răspunse Lucas. Încă o mai aștept pe următoarea. Zice că nu a terminat-o.

Capul lui Nate se cufundă puțin între umeri, ca un ascensor în coborâre lentă.

— Puteți să-l faceți să o termine? întrebă Lucas.

— Nu cred, răspunse Janelle. Dar o s-o termine.

— Am câteva idei, continuă Lucas.

— Eu am scris-o, spuse Nate când Lucas se întoarse la masa celor

din cabana lui. N-am *nevoie* de idei.

— Ba, cam ai, mormăi Janelle.

— Am ajuns în iad.

— Are opt ani, sublinie din nou Janelle. Şi ţi-a citit cartea. Ceea ce e drăguţ.

Nate se trase înapoi, la propriu.

— În curând, o să ai mai mult timp, continuă Janelle. Mai e doar o zi până vine celălalt supraveghetor.

Dacă lui Stevie i se păruse că dimineaţa o aruncase cam brusc în toiul acţiunii, habar nu avea ce surprize o mai aşteptau în acea zi. De îndată ce tăvile fuseseră adunate de pe mesele de picnic, toată tabăra se întruni pe pajişte, unde se adună în jurul catargului, spuse Jurământul de Credinţă către ţară şi ascultă nişte anunţuri. Apoi se împărţiră cu toţii pe grupuri şi începură activităţile.

Noroc că Janelle era cum era. Pavilionul de arte era pregătit. De fapt, era foarte posibil ca, niciodată în toată istoria taberei, pavilionul de arte să nu fi fost aşa de pregătit cum era în dimineaţa aceea. Janelle tânjise toată viaţa momentul ăsta, iar acum sosise. Copiii ăştia habar nu aveau ce-i aştepta. Aveau să facă lucru manual cum nu făcuseră în viaţa lor.

Preţ de câteva ore, cazul nu a existat, David nu a existat. Doar bucăţele de fetru colorat şi carioci şi foarfeci cu vârfuri rotunjite. Stevie avea lipici pe vârful degetelor, vopsea pe braţe, după ce ajutase la fabricarea a şase bufniţe cu aripi mobile din farfurii de carton, numeroase coliere de mărgele şi a unei chestii pictate, cu picioare. În scurtele perioade când pavilionul era golit de copii, Janelle dădea cu mătura, cu chipul strălucind de extaz, fiindcă dragostea ei pentru creaţiile manuale se combina cu dragostea pentru organizare şi cu cea pentru curăţenie, formând o unică geodă de plăcere. Prânzul veni şi trecu, apoi toată după-amiaza. În scurt timp, veni ora cinei, în timpul căreia Nate se ascunse după unul din stâlpii din pavilionul sălii de mese, ca apoi să dispară de tot, şi, după aceea, prima zi se termină.

— Mă duc să pregătesc totul pentru mâine şi să vorbesc cu Vi, spuse Janelle. Ne vedem în cabană.

Pe drumul de întoarcere, Stevie îl sună pe David.

— În sfârşit! zise el. Mă întrebam unde eşti.

— Sunt o groază de...

Se uită neliniştită în jur.

— ...copii pe-aici.

— Într-o tabără?! Doamne fereşte, trebuie să anunţăm autorităţile!

— Şi, în plus, continuă Stevie, trebuie să mă asigur că directoarea taberei nu observă că am dispărut. Acum, că au venit copiii, s-ar putea să fie mai greu. Copiii văd tot, nu?

— Ce-ai zice să vin eu acolo? Pot să vin cu caiacul. Vâsleam mai devreme pe lângă partea aia a lacului şi am văzut un pârâu suficient de adânc ca să pot intra pe el până la tabără. Mi-ar lua doar câteva minute.

Era un plan bun. Dura foarte mult timp să *ocoleşti* lacul, dar era rapid şi uşor să vii *pe* lac şi erau locuri din belşug unde să ancorezi caiacul sau, mă rog, ce se făcea cu el. Stevie avea vaga impresie că probabil nu era voie să facă asta, dar o vagă impresie nu e o impresie clară, bine definită.

Peste lac se lăsă un amurg violet. Stevie stătea singură lângă cabana de pe lac. Auzea copii care cântau undeva, în depărtare, şi peste tot în jurul ei pluteau şi sclipeau licurici. Noaptea avea deja un aer magic, când David veni alunecând pe apele întunecate într-un caiac galben din plastic, îl trase pe mal (poate ăsta era termenul) lângă ea, pe nisipul cu pietriş.

— Mi-am făcut o intrare foarte tare, nu crezi? spuse el.

Stevie remarcă pe loc că el făcuse un efort, în seara aceea, ca să arate bine. Părul lui era ciufulit, dar într-un mod foarte artistic. Purta un tricou negru, mulat, pe care nu i-l mai văzuse şi fu sigură pe loc că şi-l cumpărase pentru că îi venea exact aşa cum trebuia. Purta un şort lung de înot şi şlapi, dar chiar şi astea păreau să facă parte dintr-o ţinută atent gândită. El se aplecă şi-i şopti la ureche:

— Locuieşti în zonă?

Stevie se înfioră, efectiv. Tot trupul i se înmuie, de parcă îi căzuseră toate şuruburile deodată. Îl apucă de mână şi îl duse prin spatele cabanelor, ocolind toate luminile şi toţi oamenii, până ajunseră la cabana ei. Pentru o fracţiune de secundă fugară, se gândi

la Sabrina şi la ceilalţi, furişându-se în pădure cu atâţia ani în urmă, cuprinşi de fiorul de a face ceva interzis fără a fi prinşi, în acest loc întunecat şi fierbinte, de pe malul lacului. Simţi că deodată înţelegea ceva despre ei, iar realizarea era intensă şi profundă, dar totodată risipită fără urmă, câteva secunde mai târziu. Ajunseră la cabană şi închiseră uşa după ei. În clipa următoare, erau pe patul de o persoană. Fu trezită la realitate după un minut de bătăi puternice în uşă, iar când deschise ochii, fu orbită de lumină. Sări în picioare, aranjându-şi hainele. Nu avea unde să-l ascundă pe David; cabana nu avea dulapuri. Nu avea ce face decât să deschidă uşa şi să îndure ce avea să urmeze.

Nicole stătea în prag, cu o expresie sumbră. Aruncă o privire înăuntru şi oftă adânc.

— Tu cine eşti? îl întrebă pe David, care stătea pe marginea patului şi poate că părea un pic prea amuzat de toată tărăşenia.

— Sunt...

Se uită la Stevie de parcă ea deţinea secretul adevăratei lui identităţi, cea pe care nu o putuse dezvălui niciodată lumii.

— ...David.

— David şi mai cum? Cum ai ajuns aici?

— Ăăă, cu caiacul.

— Trebuie să pleci, acum.

Nicole îl aşteptă să se ridice şi să-şi aranjeze tricoul.

— Te conduc la caiac, spuse ea. N-ar trebui să ieşi pe lac după lăsarea întunericului. Ai lanternă?

— Păi...

— Stevie, dă-i o lanternă.

Stevie făcu ce i se spunea şi David o luă zâmbind neliniştit. Tocmai plecau, când, din prag, Nicole lăsă capul pe spate şi se uită deasupra uşii.

— Aia e o cameră?

— Filmez păsări, zise Stevie.

Habar nu avea de ce spusese asta. Pur şi simplu, îi ieşise pe gură.

— Mă întorc în câteva minute. Avem de vorbit.

Se întoarse în scurt timp, singură. În absenţa ei, Stevie făcuse ordine în cabană, de parcă faptul că produsele ei de toaletă erau mai

ordonate îmbunătăţea cu ceva situaţia.

— Vreau să fiu foarte clar înţeleasă, zise Nicole. Ştiu că eşti aici ca invitată a lui Carson, dar dacă te mai prind vreodată că aduci oameni în tabără fără să ceri permisiunea, zbori de aici, orice-ar zice Carson. Asta e o tabără. Pentru copii. Ceea ce înseamnă că avem datoria să le purtăm de grijă. Sunt răspunzătoare pentru fiecare persoană de pe această proprietate. Fără străini pe lângă copii. Fără plimbări cu caiacul noaptea pe lac. Lacul ăla poate fi periculos. Asta e prima şi ultima dată când îţi spun.

Toate astea fuseseră rostite pe un ton de o finalitate aşa de gravă, zdrobitoare, că Stevie simţi umilinţa până în măduva oaselor.

— Dap, zise. Am înţeles. Sigur.

Când plecă Nicole, Janelle intră în cabană. Stevie îşi dădu seama că auzise tot ce se întâmplase şi închise uşa după ea privind-o pe Stevie cu ochi mari.

— Te-ai distrat în seara asta? întrebă.

— Am cam fost prinsă cu David.

— Ştiu, spuse ea pe un ton poate uşor iritat. M-am întors şi mai devreme. Nici nu m-ai auzit. Am dat înapoi şi am închis uşa. Am văzut-o pe Nicole venind, dar avea un avans faţă de mine şi n-am reuşit să ajung la timp la uşă. Ţi-am trimis mesaje, dar...

Stevie se uită pe telefon şi văzu că o aşteptau şapte mesaje necitite de la Janelle.

— Îmi pare rău.

— Crezi că ai putea... să mă întrebi data viitoare? Sau să-mi spui? Numai că nu cred că o să mai fie o dată viitoare, fiindcă tocmai ţi-a făcut fundul arşice. Dar ştii ce vreau să spun. Dacă eu şi Vi am fi fost în locul tău, eu ţi-aş fi spus.

— Îmi pare rău, repetă Stevie, şi chiar îi părea.

— E-n regulă.

Janelle se duse la biroul ei şi începu să ia la rând diversele ei creme şi demachiante, ca să se pregătească de culcare. Tonul ei spunea că încă nu era tocmai în regulă, dar că avea să fie. După câteva minute, se întoarse spre Stevie.

— Vietnamul e *departe,* spuse ea. Nu avem toţi pe cine să aducem pe furiş noaptea în cabană.

Stevie dădu din cap plină de compasiune.

— Ai cumva să mă împrumuți cu 2000 de dolari pentru un bilet de avion? întrebă Janelle.

— Am niște puncte adunate pe un card de fidelitate și aproape că ajung de o cafea gratis.

Janelle oftă lung.

— Mai e doar puțin până ne întoarcem la școală, zise Stevie.

— Acum îl înțeleg pe Nate, răspunse Janelle. Nimic nu durează mai mult decât „doar puțin".

A doua zi, la micul dejun, Stevie își feri privirea când trecură pe lângă Nicole în drum spre sala de mese. Nate era deja acolo când ajunseră ele, evitându-i pe cei din cabana lui și ascunzându-se într-un colț cu o tavă de clătite și costiță.

— Credeam că nu mai veniți, zise așezându-se cu fetele.

— Nu ar trebui să fii dincolo? întrebă Janelle.

Lucas se iți de la locul lui când îl zări pe Nate. Nate se aplecă peste tava cu mâncare.

— Toată noaptea, zise. Toată. Noaptea. A vorbit despre cartea mea. Mai degrabă despre ce defecte are. Și unde e a doua? Știe mai multe decât mine despre cartea aia. E un *comentariu de pe internet care a căpătat conștiință de sine.*

— Are *opt ani,* sublinie din nou Janelle.

— Nu înțelegi deloc, spuse Nate clătinând capul. Unde e celălalt supraveghetor? De ce nu se face bine odată? Era vorba doar de o zi, parcă.

— Nicole spunea câteva zile, zise Janelle, contrazicând înțelegerea pe care o manifestase cu o seară înainte.

— Nu așa ne-a fost vorba când am acceptat să vin aici.

Stevie savura costița și se uita cum se ciondăneau prietenii ei. Îi fusese tare dor de ei cât fuseseră despărțiți.

— A venit prietenul tău, spuse Nate. Căpitanul Cutie Babană. Cutii în Pungi. Mahărul Pungilor.

Stevie se întoarse să se uite în direcția în care privea Nate. Așa era – Carson traversa cu pași iuți brâul de iarbă ce înconjura pavilionul sălii de mese, croindu-și drum printre pâlcuri de copii, îndreptându-se către masa lor. După încruntarea de pe chip, părea un om cu o

misiune clară.

— Vai, Doamne, spuse Stevie. Ce-o mai vrea? Iar o să țipe la mine Nicole că aduc ciudați în tabără, chiar dacă ăsta are acte de proprietate pe ea.

Nate păru să aștepte imediat o explicație în privința asta, dar Carson era deja lângă ei. Se lăsă pe vine în capul mesei.

— Trebuie să vorbesc cu tine, îi zise lui Stevie cu voce scăzută, întretăiată.

Stevie se uită la clătitele ce i se răceau cu fiecare secundă ce trecea.

— Pot să termin...?

El clătină din cap.

— Nu e timp.

— Podcasturile nu așteaptă după nimeni, zise Nate.

Stevie înfipse latul furculiței în stiva de clătite, într-o încercare disperată de a băga măcar o parte dintre ele în gură.

— Ascultă, spuse Carson, a murit Allison Abbott.

19

Stevie îngheţă, cu o furculiţă plină cu clătite la jumătatea drumului către gură.

— Poftim? întrebă ea.

— Promontoriul Arrowhead, spuse Carson. A căzut de-acolo în timpul alergării de dimineaţă.

Stevie simţi cum lumea se îndepărta de ea, rotindu-se încet. Tocmai o văzuse pe Allison, tocmai fusese cu ea la alergarea aceea, tocmai văzuse locul acela de la Promontoriul Arrowhead, sub care se întindea tot lacul Wonder Falls, oferind o priveliţte splendidă.

— Trebuie să ne ducem *acum,* zise Carson.

— Ca să facem ce? întrebă Nate.

Stevie nu avea nevoie de o explicaţie. Trebuia să se ducă, să încerce să vadă, să înţeleagă. Puse pe masă furculiţa şi cuţitul, cu mişcări automate, şi-şi luă telefonul şi rucsacul. Ajunseseră pe la jumătatea sălii de mese, când îi opri Nicole.

— Ce se întâmplă? îl întrebă pe Carson. Ce faci?

— Am nevoie de Stevie.

— Are treabă aici.

— Azi, nu! spuse el.

El şi Stevie îşi văzură de drum înainte ca Nicole să formuleze vreun răspuns şi, în scurt timp, erau în Tesla. Un minut mai târziu, ieşeau gonind (ori cel puţin mergând cu viteză moderată, în mod mai mult sau mai puţin responsabil, într-o maşină electrică aproape complet silenţioasă) din tabără. După ce trecură de poarta principală, o luară către malul lacului destinat publicului. Stevie văzu în faţă o maşină de poliţie ce bloca drumul de acces, oprită lângă cabana pădurarului de serviciu.

— De unde ai aflat? întrebă ea pe un ton inexpresiv.

— Azi-dimineaţă, făceam o plimbare pentru a medita, zise el. Au trecut pe lângă mine două maşini de poliţie şi o ambulanţă, îndreptându-se către lac. Aşa că am fugit în direcţia aceea. Am încercat să mă apropii, dar un poliţai m-a oprit pe potecă. Am fugit până acasă şi am luat o dronă ca să arunc o privire şi să trag cu

urechea. Am obţinut ceva imagini, dar n-am putut să mă apropii prea tare...

Stevie se întoarse spre el dezgustată, dar descoperi că nu avea nimic de zis. Şocul era încă prea mare şi mintea îi era ca învelită în vată.

— Închid principalele puncte de intrare, zise Carson trecând pe lângă maşinile de poliţie. Dar putem intra prin pădure.

Îi vibră telefonul. Apăru pe ecran un mesaj de la David:

Vino încoace când poţi.

David era aici pentru cinci zile. Ăsta era tot timpul lor împreună în această vară. Ce avea să se întâmple acum? Nu putea să se gândească la asta. În capul ei era un iureş de gânduri. Îi răspunse.

Se întâmplă ceva ciudat acolo în dimineaţa asta?

Nu, răspunse el. *De ce?*

Asta avea o oarecare logică. Lacul era mare, iar Promontoriul Arrowhead era la capătul opus. David era mai spre mijloc, pe lângă Promontoriul 23.

Carson lăsă Tesla să se oprească lin pe marginea drumului.

— Ţine, spuse el dându-i un microfon minuscul. Îmbunătăţeşte calitatea audio a telefonului. Ia-o pe acolo şi vezi dacă poţi să înregistrezi vreun martor. Eu o să încerc să mă strecor mai aproape de Promontoriul Arrowhead ca să filmez câte ceva.

Lui Stevie nu-i păsa nici cât negru sub unghie de ce făcea Carson. Trebuia să intre în pădure ca să vadă şi să audă singură ce se întâmplase cu Allison. Luă microfonul şi sări din maşină, sprintând peste drumul de ţară pustiu. Odată ajunsă în pădure, telefonul ei îşi pierdu orice urmă de orientare în spaţiu şi de localizare, fixându-i poziţia ori în mijlocul drumului, ori în mijlocul lacului. Aşa că îşi croi singură drum printre copaci, până zări licărirea apei, şi atunci găsi una dintre cărările ce şerpuiau în jurul lacului. O luă către Promontoriul Arrowhead, încercând să nu fie văzută de poliţişti sau alţi oameni de la serviciile de urgenţă, care puteau fi prin preajmă. Dar nu văzu pe nimeni, doar o femeie plimbându-şi câinele, care nu părea să aibă habar că se întâmpla ceva ieşit din comun. Era bizar cum puteau oamenii să moară în pădurea asta, fără să tulbure cu nimic tihna şi senzaţia de normalitate a locului. Pădurea asta înghiţea

oameni cu totul și o făcea pe tăcute.

În ciuda arșiței, lui Stevie îi era frig. Continuă să înainteze năucită, trecând peste râpe pe podețe din scânduri, mergând pe poteci presărate cu rumeguș, având grijă să aibă mereu lacul în stânga, urmărindu-l cu coada ochiului, scrutând împrejurimile ca să detecteze vreo mișcare.

În cele din urmă, auzi oameni vorbind în față. Părăsi poteca și se strecură printre copaci până văzu un mic grup de femei mai în vârstă, stând pe un petic de plajă cu nisip, discutând adunate una lângă alta. De aici, vedea culmea Promontoriului Arrowhead și poate și niște oameni umblând în vârful lui, dar cam atât. Ieși dintre copaci, având grijă să facă puțin zgomot, ca să nu răsară din pământ lângă aceste străine și să le sperie. După ce băgă microfonul în mufa telefonului și îl îndesă pe acesta pe fundul buzunarului, încercă să se poarte ca și cum ieșise și ea la o plimbare.

— S-a întâmplat ceva? întrebă apropiindu-se de ele și privind în sus, spre culme, cu ochii mijiți.

— A căzut o femeie, spuse una dintre înotătoare. De-acolo, de sus.

Arătă din cap către Promontoriul Arrowhead.

— Cum? A căzut... așa, pur și simplu?

— Am auzit un țipăt și am văzut-o cumva prăvălindu-se...

— De parcă se împiedicase, zise o altă înotătoare.

— Da, trebuie să se fi împiedicat.

Uite de ce nu trebuia să lași martorii să vorbească între ei înainte să le iei declarațiile – când oamenii vedeau împreună același lucru și discutau despre el, toate detaliile începeau să se contopească. Tot ce părea să se știe cu adevărat era că Allison țipase și căzuse, dar povestea devenise deja alta, lumea spunând că se împiedicase.

— Barbara – ea e Barbara – s-a întors la ponton fiindcă își lăsase șortul aproape de margine și putea să ajungă prima la telefon, iar eu m-am dus pe mal să aștept poliția. Prietenele noastre s-au dus înot să vadă dacă o puteau ajuta, dar...

— Era prea târziu, spuse Barbara.

— A căzut pe stâncile de-acolo. Nimeni nu ar putea supraviețui impactului.

— Mai era cineva sus? întrebă Stevie.

— Adică, întrebi dacă a împins-o cineva? zise Barbara. Doamne ferește! Nu. Nu era nimeni. Am fi văzut. Am văzut-o limpede. Nu era nimeni acolo, sus, doar ea. Țipa. Trebuie să se fi împiedicat.

— Trebuie să se fi împiedicat, repetă cu tristețe cealaltă femeie.

Stevie decise să nu mai insiste cu întrebările la Barbara și la prietena acesteia. Erau tulburate și îi transmiseseră ce văzuseră: o femeie care se prăvălise țipând de pe o culme stâncoasă.

Nu *o* femeie. Allison Abbott. Bibliotecara, arhivarul vieții surorii ei. Alergătoarea. Persoana care trecuse prin prea multă tragedie, care-și iubea sora cu o intensitate feroce.

Stevie simți că îi venea să verse și se întoarse în pădure, luând-o înapoi pe unde venise, trăgând adânc în piept aerul dulce, cu miros de brad, încercând să se lase alinată de imensa perdea în nuanțe verzi și maro, străpunsă de puncte de lumină solară.

Țipa. S-a prăvălit. Alimentat de mii de ore în care absorbise crime reale și fictive, creierul ei pictă scena în detalii vii și realiste.

Apoi veni torentul de emoții – valul de anxietate și panică, cel care făcea copacii să arate amenințători și pământul să pară sinistru. Cel care mutila dimineața, transformând-o în ceva ce își bătea joc de ea și o izola de tot ce îi era familiar.

— Nu, spuse ea cu voce tare, oprindu-se.

Închise ochii și își făcu exercițiile de respirație, inspirând încet, ținându-și respirația, expirând și mai încet. Respirație. Expirație. Lăsă lumea să se clatine și să se prăbușească pentru câteva clipe.

Când deschise iar ochii, nu erau chiar toate lucrurile fixate pe deplin la locul lor, dar erau ceva mai stabile. Și porni către un loc care știa că avea s-o ajute. Merse mai departe cu pași mari, trecând pe lângă mai multe zone de camping, până ce văzu în sfârșit câteva corturi pe care le recunoscu, iar dincolo de ele, cel roșu pe care îl căuta. Alergă până la el, apoi, pentru o clipă, nu știu ce să facă. Nu poți să bați la ușa unui cort.

— Salut, zise fără să-și poată controla anxietatea din voce. Alo?

Înăuntru se auzi foială.

— Stevie? întrebă o voce somnoroasă.

Foșgăială. Apoi fermoarul se deschise dinăuntru și, prin deschizătură, se iți capul ciufulit al lui David, care purta un tricou și

șort. Zâmbea, dar când văzu chipul ei, îi pieri zâmbetul.

— Ce s-a întâmplat?

Stevie se așează pe unul dintre scăunelele pliante din fața cortului și rămase o clipă cu privirea țintuită în pământ.

— A murit Allison Abbott.

— Allison... Abbott? spuse el aplecându-se ca să iasă din cort. Cine e Allison Abbott?

— Sora Sabrinei. Bibliotecara. A căzut de pe promontoriul din capătul lacului. De pe Promontoriul Arrowhead.

— Ce nasol! zise el frecându-și barba și încercând să proceseze informațiile.

Nu știa nimic despre Allison ori despre Promontoriul Arrowhead, dar o știa pe Stevie și știa să recunoască durerea și tulburarea. Se uită în jur, apoi deschise lada frigorifică și scoase o cutie cu cafea.

— Vrei? întrebă el oferindu-i-o.

Stevie o luă. El își trase celălalt scaun pliant și se așeză lângă ea.

— Ești OK? întrebă el.

O întreba des asta în ultimul timp.

— Nu înțeleg, zise ea.

— Nici eu, dar habar n-am ce se petrece.

Îi explicase cazul în mare, dar nu-i dăduse toate detaliile despre ce făcuse ea aici. Părțile supertari, da, bineînțeles, ca atunci când îl prinsese pe Carson cu măgării, chestii de genul ăsta, dar nu și ce simțise în casa lui Allison, înconjurată de lucrurile Sabrinei. Nu și senzația trăită când putuse să-i dea lui Allison ceva făcut de sora ei, oricât de mic.

O clipă, David îi studie chipul.

— A murit cineva, spuse el. Cineva care avea legătură cu o crimă petrecută aici. Am mai trecut prin asta.

Se referea la Ellingham, unde cineva murise într-un loc unde se petrecuseră niște crime faimoase. Ea luă o gură de cafea, care era amară și tare. Nu se omora după gust, dar îi limpezea mintea, așa că o dădu pe gât.

— Caiacul tău, zise. Încap în el doi oameni?

— Doar unul. Dar au și canoe. În alea încap și trei.

— Atunci trebuie să ne luăm una.

David nu-şi bătu capul să se schimbe de hainele în care dormise. Găsi o pereche de pantofi şi merseră împreună la micul magazin de închiriat bărci, care era puţin mai sus, mai aproape de Sunny Pines, şi luară o canoe. Când au dat-o jos din rastel şi au împins-o pe nisip, lui Stevie i se păru mult mai mare decât credea că avea să fie. Iar când au pus-o pe apă, se clătina mult mai tare decât se aşteptase ea. Dar era concentrată pe misiune, aşa că se aşeză pe băncuţă şi se prinse singură cum era cu vâslitul. După câteva secunde de plescăit haotic şi învârtit în cerc, plutiră spre larg, pe apa calmă a lacului Wonder Falls, luând-o spre Promontoriul Arrowhead. Sub pisc, poliţiştii îndepărtau lumea de pe mal şi atârnaseră o prelată peste locul unde aterizase Allison, ca să nu vadă nimeni cadavrul. Dar nu îi opri nimeni să se apropie pe apă. Alţi câţiva oameni făceau la fel – urmăreau totul din canoe sau de pe saltele, ori de pe tuburi plutitoare. Nu că era mare lucru de văzut. Prelata obstrucţiona aproape tot ce se întâmpla acolo. Câţiva poliţişti erau pe marginea promontoriului, examinând-o. Stevie urmări îndelung această activitate, în tăcere, în timp ce David mai vâslea puţin, ca să menţină canoea cât mai nemişcată. Unul dintre poliţişti se târî pe burtă de-a lungul vârfului promontoriului, apoi se ridică şi se întoarse pe potecă. Probabil, căutau orice urmă a unui motiv pentru care Allison se prăbuşise în gol.

— Nu înţeleg, spuse Stevie, în cele din urmă.

— Nu prea ştiu ce e de înţeles.

— Tu nu ştii ce am văzut eu la ea acasă, răspunse Stevie. Allison era *pedantă.* Pe lângă ea, până şi *Janelle* părea dezorganizată. Fiecare lucru era exact unde trebuia. Programul era respectat la minut. Era unul dintre mecanismele care o ajutau să facă faţă morţii surorii ei. Alerga pe poteca aia la aceeaşi oră, în fiecare zi. Am mers şi eu cu ea. Ştia fiecare denivelare de pe traseu. Am stat cu ea pe promontoriu. M-a avertizat în privinţa uşoarei pante şi a vârfului îngust.

— Totuşi, e o stâncă foarte abruptă. Oamenii pot să cadă de pe stânci abrupte.

— Nu, zise ea cu fermitate. Nu a fost un accident.

— Tu nu crezi niciodată că ceva e un accident.

Era adevărat că, la Academia Ellingham, avuseseră loc mai multe „accidente” despre care Stevie nu crezuse că erau accidente.

Problema era că... avusese dreptate în privința lor.

Avea dreptate și acum.

Stevie se uită la o libelulă albastră care survola suprafața lacului. Apa era calmă și, cu toate că era acoperită cu un păienjeniș subțire de alge verzi, reușea să reflecte petice de cer și, cumva, ceea ce îi strica perfecțiunea o făcea și mai frumoasă. Dacă nu ar fi văzut poliția lucrând pe stânci, n-ar fi crezut niciodată că aici se putea întâmpla ceva rău.

Carson sună de mai multe ori și Stevie lăsă toate apelurile să se ducă în căsuța vocală. Se lăsă pe spate în canoe și încercă să înțeleagă cum, undeva între norii pufoși de deasupra și reflexia lor de dedesubt, Allison Abbott încetase să mai existe.

20

Ziua în care murise Allison trecu pe nesimţite, totul fiind ciudat de neclar. Stevie lucră ca în transă la pavilionul de arte, în timp ce mintea îi funcţiona la turaţie maximă. La cină era deja obosită de cât se gândise în cerc. Se aşeză, fără să se atingă de mâncarea din faţa ei şi, poate pentru a cinşpea oară, repetă povestea pentru Nate şi Janelle.

— Din tot ce ne spui, chiar pare să fi căzut, spuse Janelle. Ştii, majoritatea accidentelor de maşină au loc pe drumurile pe care şoferii le cunosc cel mai bine. Oamenii intră pe pilot automat şi cred că nu mai e nevoie să fie aşa de atenţi. Poate că era cu mintea în altă parte.

— Nu, zise iar Stevie. Ceva nu se potriveşte.

— Ţi s-a părut ceva în neregulă cu ea când i-ai dat lista? întrebă Janelle.

— Nu. A fost foarte bucuroasă că i-am dat-o.

După expresiile lor, îşi dădea seama că, la fel ca David, ştiau că Stevie se grăbea să declare că nu era un accident. Dar ştiau şi că nu era recomandabil să-i spună asta lui Stevie, în starea în care era. Se întoarse la cabană, ameţită şi somnoroasă. Îl sună pe David.

— Salut, zise ea.

— Ce e cu tine?

— Sunt doar obosită.

— Chestia cu caiacul n-a avut cele mai bune rezultate. Vrei să mergem acolo pe jos? Ne vedem pe potecă?

Stevie îşi frecă faţa cu palmele. Avea aşa de puţin timp la dispoziţie cu David – fiecare zi era importantă –, dar era paralizată de epuizare. Moartea lui Allison fusese o lovitură neaşteptată şi puternică.

— Cred că trebuie să dorm, spuse ea.

Îl auzi oftând.

— Odihneşte-te, zise el. Ne vedem mâine?

— Mâine, spuse ea urcând treptele cabanei.

Ajunsă înăuntru, se trânti pe pat fără măcar să se obosească să se descalţe. Era doar 7 seara – încă era lumină afară –, dar Stevie trăgea

obloanele. Închise ochii şi lăsă să-i alunece din minte cabana şi tabăra şi nebunia zilei. Tocmai aţipea, când sună telefonul. Era un număr local, necunoscut.

— Stephanie Bell? întrebă o voce de femeie.

— Da?

— Mă numesc Susan Marks, zise ea. Am fost directoarea taberei pe vremea când se numea Wonder Falls.

Stevie cunoştea numele, aşa că se ridică în capul oaselor.

— Allison... spuse femeia cu durere în voce. Allison Abbott mi-a dat numele tău şi a spus să te contactez. Fiindcă o cunoşteai, m-am gândit că ar trebui să ştii...

— Ştiu, zise încetişor Stevie.

Susan rămase tăcută.

— M-a rugat să vorbesc cu tine despre ce s-a întâmplat înainte aici... Şovăiam, dar vreau să-i îndeplinesc dorinţa. Dacă vrei să vorbeşti cu mine.

— Categoric, spuse Stevie Da. Pot să... vin în oraş? Dimineaţă?

— Bine. Vino oricând după 8.

După ce îi dădu lui Stevie adresa, Susan Marks închise. Stevie îi trimise lui David noile informaţii, apoi se prăbuşi într-un somn profund, netulburat.

★

— Deci, la cine mergem în vizită? întrebă David a doua zi dimineaţă, când ieşeau din tabără.

Venise s-o ia pe Stevie cu Nissanul lui gri, vechi, scutind-o astfel să mai transpire pe drumul periculos cu bicicleta. Stevie avusese grijă să fie văzută ducându-se la pavilionul de arte, dar plecase de îndată ce Nicole făcuse verificarea de dimineaţă. Umiditatea din aerul acelei zile era aproape insuportabilă. Aerul condiţionat din maşină nu mergea, aşa că ţineau geamurile deschise. Dimineaţa era luminoasă, dar soarele strălucea printr-o pânză de nori. Se anunţa o zi de vară cu vreme imprevizibilă.

Cele 12 ore de somn păreau să o fi revitalizat pe Stevie. Corpul ei decisese să se scoată din priză şi să se reseteze, iar acum era vioaie, poate chiar puţin exaltată. Uneori, anxietatea avea acest efect – te putea face să încetineşti ritmul sau să-l accelerezi.

— Susan Marks, spuse ea. Era directoarea taberei în 1978.

— Şi eu ce ar trebui să fac în timpul acestui interogatoriu? Când o să pot să dau cu pumnul în masă? Sau eu sunt ăla care îi oferă o cafea? Spune-mi tu cine trebuie să fiu.

— Nu interoghez pe nimeni, zise ea.

Era cam ciudat să fie în maşină cu David. La Ellingham nu avea nimeni maşină. Fuseseră împreună acolo în tot felul de locuri şi spaţii. Locuiseră împreună într-un mic cămin, intima căsuţă Minerva, cu şemineul şi canapelele ei vechi. Fuseseră unul în camera celuilalt, mâncaseră împreună, fuseseră împreună din zori până-n noapte. Stătuseră împreună în dulapuri, dormiseră într-o sală de bal şi se furişaseră unul lângă altul prin tuneluri şi locuri ascunse în subteran.

Aşadar, o maşină nu ar fi trebuit să fie mare lucru. Şi cu toate astea, se trezi uitându-se lung la profilul lui în timp ce conducea, cu o mână pe volan şi cealaltă atârnată nonşalant pe geam. Curentul îi sufla pe spate părul ondulat, dezgolindu-i fruntea. Se bronzase puţin, tot bătând ţara în lung şi-n lat, dar bronzul era inegal.

Faza cu sentimentele romantice e aşa: senzaţia era incredibilă, ca o viitură caldă prin fiecare fibră, venă şi capilar din trupul ei. Toate substanţele chimice bune pe care era capabil corpul ei să le producă se revărsau ca dintr-un corn al abundenţei. Dar sentimentele şi substanţele chimice blocau orice altceva. Toceau tăişul rece al logicii şi înăbuşeau raţiunea şi capacitatea de concentrare. Făceau toate celelalte lucruri să pară oarecum irelevante şi timpul începea să se mişte haotic – prea repede, apoi prea încet. Şi veneau fără niciun fel de avertisment, ca acum, când îl privea cum conducea. Totul se dezintegra şi toate gândurile frumos ordonate în mintea ei erau acum doar un sac de componente dezmembrate. Îi venea să se aplece spre el, să-l sărute pe obrazul moale, supt, să-l pună să tragă pe dreapta şi s-o lase baltă pe Susan. Susan putea să mai aştepte. Se puteau duce în pădure...

— Te uiţi la mine cam lung, spuse el fără să-şi ia privirea de la drum. O să te repezi să mă muşti de faţă?

— Da, zise ea.

— Mă gândeam eu.

Îşi umplu plămânii cu aer curat şi îşi zise să-şi bage minţile-n cap.

David zâmbea pe sub mustață, de parcă știa exact ce se petrecea în mintea ei.

Trecură pe lângă Liberty High, cu panoul lui gigantic, albastru.

— Le trebuie un indicator mai mare, spuse David. Ăla e prea subtil.

— Abia se vede, zise Stevie.

— Orășelele mici chiar că sunt înnebunite după liceele lor. Par să-și strige mândria la drumul mare. Care crezi că e motivul?

— Oamenilor le place să strige.

— Asta trebuie să fie, zise el, întorcându-se spre ea cu un rânjet rapace. Mie sigur îmi place.

Concentrează-te, își spuse ea. Aproape că ajunseseră.

Susan Marks locuia în centrul orașului, pe una dintre străzile lăturalnice ce se ramificau din strada principală. Parcară lângă bibliotecă și piațeta din centru. Barlow Corners era liniștit, dar nu complet pustiu. Câțiva oameni intrau și ieșeau din magazine. În Cofetăria cu Soare erau câteva persoane cu cești de cafea în față. Stevie se luă după harta de pe telefon, care îi călăuzi pe străduțe sfâșietor de fermecătoare, ascunse în spatele drumului principal. Aici, străzile aveau o singură bandă și căsuțe victoriene îngrijite, gemând sub greutatea florilor suspendate în coșulețe, a steguleților decorative și a mobilierului de ratan de pe verandă. Pe acest drumeag anume, casa lui Susan era ultima. Avea mai puține stegulețe, dar mult mai multe plante și tufe.

În fața casei, o femeie cu păr sur și tunsoare severă stătea în genunchi într-un strat de flori. Când Stevie și David intrară pe aleea către casa ei, se ridică și-și scuturâ genunchii. Susan Marks avea vreo 75 de ani și, în ciuda înțepenelii cu care se ridicase, părea genul de om care făcea o oră de yoga pe zi ca să se încălzească pentru a doua oră de yoga pe care o făcea în fiecare zi.

— Stevie? zise ea.

Avea tonul ferm, autoritar, al unei persoane obișnuite să facă prezența.

— Și tu cine ești?

— Asistentul ei, spuse David. Cel care pune întrebările tâmpite.

— Deci, Watson, zici?

— Eu mi-s ăla, răspunse David zâmbind.

— Azi o să fie arșiță, așa că am vrut să termin devreme o parte din plivit. Haideți înăuntru!

Intră în casă cu pas hotărât, iar Stevie și David o urmară. Interiorul casei era aproape la fel de încărcat de plante ca și exteriorul, cu ferigi și verdeață de tot felul în zeci de ghivece. Pe pervazul unei ferestre însorite ședeau două pisici portocalii, încolăcite leneș una în jurul celeilalte. Pe un perete era un colaj înrămat de fotografii cu Susan și o altă femeie. Stevie se opri o clipă să se uite la ele.

— Soția mea, zise Susan, văzând unde se uita Stevie. Magda. S-a dus acum opt ani.

— O, îmi pare...

— Stai liniștită, spuse Susan. Nu am spus-o ca să te simți prost. Era asistenta medicală a taberei. Acolo ne-am cunoscut. Există și amintiri frumoase din tabără. Era și artistă. Toate astea sunt făcute de ea.

Susan arătă spre rafturile și suprafețele pline de lucrări în lut. Stevie nu știa mare lucru despre olărit, care era bun și care nu, dar astea i se păreau frumușele, iar culorile erau vii.

Fură conduși în bucătărie, care era decorată într-o surprinzătoare nuanță de roz. Totul roz – pereți, mixer, prosoape, covoare.

— Magdei îi plăcea să fie bucătăria roz, explică Susan. Luați loc!

Se executară, iar Susan le puse în față căni cu cafea.

— Îmi pare rău de ce s-a întâmplat cu Allison, începu Stevie.

— Și mie, răspunse Susan. E mare păcat. Groaznic! S-au întâmplat așa de multe grozăvii aici! Trecuse prin așa de multă tragedie și se descurca minunat. Mă opream și eu în același loc în timpul alergării mele matinale. Mulți fac asta. E cea mai frumoasă priveliște. Cel mai rău loc din care poți cădea...

— Mie mi s-a părut foarte atentă, spuse Stevie.

— Da...

Susan privi o clipă în gol.

— Era. Foarte atentă. Nu e genul ei să facă o asemenea greșeală. Dar sunt oameni care o fac, desigur. Probabil că era cu mintea în altă parte.

Susan oftă adânc și păru să găsească pe fundul cănii de cafea puterea de a se aduna.

— Deci, de ce crezi – sau de ce crede persoana aceea de la evenimentul de acum câteva seri – că poţi rezolva cazul ăsta, când nimeni nu a putut?

— Nu ştiu dacă pot, zise Stevie. Mai degrabă încercăm să spunem povestea...

— Lumea ştie povestea, i-o tăie Susan. Vin oameni aici de ani de zile, îşi fac serialele şi emisiunile, îşi scriu cărţile, fac bani de pe urma tragediei. Cu ce sunteţi voi diferiţi?

— Ea e cu adevărat bună, spuse David cu un gest din cap către Stevie. Să nu o subestimezi niciodată. Ea reuşeşte acolo unde alţii eşuează. Şi pentru ea nu e vorba de bani.

Stevie simţi că se înroşeşte. Conversaţia începuse foarte aiurea şi poate că-i scăpa de sub control. Susan îl privi cu interes pe David.

— Şi cu cât te plăteşte ca să spui asta? glumi ea sec.

— Pe mine? A, sunt *foarte* ieftin.

Susan zâmbi larg aprobând din cap.

— M-am documentat în privinţa ta, îi zise lui Stevie. Şi ştiu că aveai aprobarea lui Allison, aşa că să zicem că nu e nimic rău în a trece iar prin toată povestea. De unde vrei să încep?

Susan Marks era foarte directă, aşa că Stevie avea să fie la fel. Obţinu confirmarea ei că era în regulă să înregistreze, exprimată printr-o înclinare încordată din cap, însoţită de o privire dezaprobatoare.

— Păi...

Îşi atrase atenţia să înceteze cu tonul ăsta şovăielnic. Trebuia să pară că ştia ce face.

— Cum ai ajuns în Tabăra Wonder Falls?

— În anii '70, eram şefa catedrei de educaţie fizică şi sanitară la Liceul Liberty High, spuse Susan. În timpul anului şcolar predam, apoi a apărut ocazia de a administra tabăra peste vară şi am obţinut postul. Mi se potrivea... îmi place să fiu mereu ocupată, iar tabăra avea o mulţime de sporturi şi activităţi de care mă puteam ocupa. Aceea era a cincea mea vară în post.

— Deci, cunoşteai toate... persoanele implicate... bine?

— A, îi cunoşteam pe toţi, răspunse Susan. Todd, Diane, Eric, Sabrina... toţi erau elevii mei, toţi crescuseră în oraş. Orăşelul ăsta e

oarecum ca o familie, dar chiar și în familii...

Lăsă propoziția o clipă în suspensie.

— Nu-ți plăceau toți, zise Stevie, încercând să descifreze expresia de pe chipul lui Susan.

— Nu. Nu-mi plăceau toți. Nu mi-a plăcut niciodată să spun de vreun puști că e ticălos până în măduva oaselor, dar... Todd Cooper, ăla era ticălos până în măduva oaselor. Fermecător. Întotdeauna politicos în față. Dar era fiul primarului, care el însuși era, mă scuzați, un mizerabil de primă mână.

— Crezi că Todd a fost implicat în moartea lui Michael Penhale? întrebă Stevie.

— A, sunt absolut convinsă, spuse ea, ridicând vocea și animându-se. Nu cred că se îndoiește careva de asta. Era cât se poate de vinovat și toată lumea știa acest lucru. Asta a fost marea rușine a orașului nostru. A fost o bătaie de joc, iar șeriful ăla de doi bani pe care îl aveam n-a făcut nimic, așa cum n-a făcut nimic nici când s-au întâmplat crimele. Apoi mai era Diane McClure. Știți, mie îmi plăcea de Diane. În adâncul sufletului ei, era un copil bun. Părinții ei dețineau Dairy Duchess, localul cu înghețată, de peste drum. Dar era dificilă. Dură. Bună sportivă. Am încercat în repetate rânduri să o conving să se alăture echipei de atletism, dar nu a vrut. Cred că lui Diane îi plăceau distracția și băieții răi. Todd era un băiat rău. Nu mi-a plăcut deloc să-i văd pe cei doi împreună, dar nu am fost surprinsă.

— Și Sabrina? zise Stevie. Se pare că nimeni nu înțelege ce căuta acolo.

— Sabrina era exact cum spune lumea că era. Brici de deșteaptă. Muncitoare. Copil bun. Copil foarte bun. Ar fi plecat din oraș și ar fi făcut ceva cu adevărat deosebit cu viața ei. Părinții ei puneau multă presiune pe ea ca să fie perfectă, iar asta mă îngrijora uneori. Era foarte aspră cu ea însăși. Cred că, în vara aceea, încerca să se dezlănțuie puțin după absolvire. Începuse să umble cu Eric Wilde...

Se pierdu în gânduri.

— Eric Wilde, reluă ea zâmbind. Îl știam de când era mic. Tatăl lui preda la școală, iar mama lui era bibliotecara orașului. Era deștept, simpatic. Era totodată și zvăpăiat, dar fără să fie rău intenționat. N-aș putea spune că m-a surprins să aflu că el era cel care aproviziona

tabăra cu marijuana. Acum nu mai e un fapt așa de condamnabil – e legală aici –, dar, la acea vreme, a fost ceva vâlvă. Când l-am găsit pe potecă, a fost...

Oftă adânc și se aplecă să mângâie pisica portocalie care venise și se întinsese spre ea, ridicată în două lăbuțe, ca să cerșească o scărpinare între urechi.

— Cu timpul, devine mai ușor să vorbesc despre asta, dar sentimentul nu dispare niciodată pe deplin. Ceea ce presupun că e un lucru bun. Înseamnă că, da, contează. Așa și *trebuie.* Erau în grija mea. Eu conduceam tabăra. Răspundeam de ei. Nu a dat nimeni, niciodată, vina pe mine, ceea ce consider că a fost foarte generos din partea lor. Nu știu dacă e cazul să mă simt vinovată. Pentru acele vremuri, conduceam cu o mână de fier. Trebuie să înțelegeți, n-am fi crezut nici într-un milion de ani că s-ar fi putut întâmpla așa ceva. Poate că era o epocă mai inocentă. Nu știu. Acum există mai multă supraveghere. Copiii nu se joacă nesupravegheați. Toată lumea are telefon. Pe atunci, chiar și copiii mici ieșeau singuri afară la joacă și uneori stăteau toată ziua. Copiii se plimbau cu bicicletele prin tot orașul. Eu eram considerată o scorțoasă, fiindcă făceam verificări neanunțate după stingere și fiindcă aveam o mulțime de reguli. Așa că cei din oraș s-au purtat foarte frumos cu mine după aceea. N-a crezut nimeni că am dat dovadă de incompetență fiindcă puștii ăia s-au furișat în pădure. Fiindcă asta făceau pe atunci toți puștii. Într-o anumită măsură, asta și așteptam de la ei. Mai vreți cafea?

Luă cănile și se duse să le umple iar, fără să mai aștepte răspuns.

— Noaptea crimelor a fost foarte normală, continuă ea punând cănile în aparatul de cafea. Era la doar câteva zile după 4 Iulie. Cina se servea între 5 și 6, apoi de la 6 la 8 copiii aveau voie să se joace afară, supravegheați. La 8, toată lumea intra în cabane. Unul dintre supraveghetori trebuia să fie permanent prezent în cabană, cu copiii, dar celălalt putea avea puțin timp liber. Mă plimbam noaptea prin tabără, făcând o verificare generală. Grija noastră cea mai mare era lacul – ne temeam ca nu cumva vreun copil sau supraveghetor să încerce să înoate noaptea și să se înece. De aceea stăteau salvamarii în cabana de lângă lac, iar unul dintre ei era mereu treaz și prezent noaptea. Așa că, în noaptea aceea, am trecut pe la cabana de pe lac.

Paul şi Shawn erau acolo. Cântau la chitară, încercau să înveţe cântecul acela după care înnebunise toată lumea, „Stairway to Heaven". Vai de capul meu, auzeai cântecul ăla peste tot, încontinuu. Mi-am continuat rondul prin tabără, intrând prin câte-o cabană ca să mă asigur că totul era în ordine, apoi m-am întors la mine ca să trec în revistă notiţele din acea zi şi să mă pregătesc pentru următoarea. Eram trezită deseori peste noapte din diverse motive – un copil bolnav, ori copiii se speriau de vreun şarpe, dar în noaptea aceea n-a venit nimeni. A fost linişte.

Puse cafeaua proaspătă în faţa lui Stevie şi David, care avea acum în poală pisica portocalie, foarte preocupată să-i adulmece faţa.

— Şi a doua zi? întrebă Stevie.

— Tocmai dădusem deşteptarea, spuse Susan cu privirea pierdută în amintiri. Mă uitam peste program, când am auzit un ţipăt. Era unul dintre acele sunete – nu le auzi prea des în viaţă, slavă Cerului – pe care, când le auzi, ştii pe loc că s-a întâmplat ceva cumplit. M-am dus să văd ce este. Pe drum, am contactat-o pe Magda prin staţie. Îl auzise şi ea şi se îndrepta în aceeaşi direcţie. Am ajuns amândouă la poteca ce ducea la amfiteatru şi la poligonul de tir cu arcul. Brandy Clark fusese cea care ţipase. Nu voi uita niciodată chipul ei; se făcuse pur şi simplu cenuşiu. A arătat cu degetul, şi am luat-o pe potecă până l-am văzut pe Eric. Cât de mult vrei să intru în detalii?

O fixă pe Stevie cu o privire severă. David ridică puţin din sprâncene.

— Cât de mult vrei, zise Stevie. E-n regulă.

— În fine, nu vreau să fiu macabră. Povestesc toate detaliile fiindcă oamenii ar trebui să ştie că ce s-a întâmplat a fost de o *sălbăticie* incredibilă. Copiii ăia au avut o moarte *cumplită.* Eric avea părul blond, creţ şi bogat. Îndreptându-mă spre el, vedeam părul acela bine-cunoscut. Îmi aduc aminte – fiindcă nu eram prea sigure de ce anume vedeam – că eu şi Magda am încetinit puţin pasul, apoi am rupt-o la fugă. Era cu faţa în jos. Rece la atingere. Avea o rană în partea din spate a capului... mult sânge închis la culoare, coagulat. Apoi am văzut rănile de cuţit.

Se opri puţin când pisica îi sări în poală, se făcu imediat covrig şi începu să toarcă tare.

— Deci, asta se întâmpla pe la 7:45 dimineaţa. Aveam de-a face cu o situaţie gravă. Sigur, în momentul ăla, habar nu aveam *cât* de gravă. Ştiam că Eric fusese omorât şi trebuia să reinstaurăm ordinea printre copii şi supraveghetori, să ne asigurăm că sunt toţi teferi, apoi să-i îndepărtăm de zona respectivă. Patty Horne a venit în fugă şi a întrebat de ceilalţi – atunci am aflat că erau mai mulţi puşti dispăruţi. Când am auzit numele... Todd şi Diane, mi s-a părut că avea cumva sens. Dar al treilea nume era al Sabrinei Abbott, iar asta nu mai avea niciun sens. Presupun că Patty ar fi fost şi ea cu ei dacă nu ar fi intrat în belele, ajungând să fie consemnată în infirmerie. O prinseserăm cu iubitul ei, puşi pe... treburi romantice. Puteau să-i vadă copiii. Magda avea insomnii îngrozitoare. Ceea ce ne prindea foarte bine. De câte ori încălca regulile vreun angajat, îl puneam să doarmă într-unul dintre paturile de la infirmerie, iar Magda stătea cu ochii pe el. Fiindcă de data asta erau doi, pe Greg l-am trimis să doarmă noaptea acasă la el. Pedeapsa asta era perfectă, fiindcă, astfel, ceilalţi supraveghetori trebuiau să muncească mai mult. Oamenii erau mai puţin dispuşi să încalce regulile dacă făceau astfel viaţa grea şi pentru toţi prietenii lor. Îi împiedica presiunea socială. În fine, odată ce am aflat că lipseau încă trei, poliţia s-a dus să-i caute în pădure. Mai departe ştii ce au găsit.

Inspiră profund pe nări, de parcă totul se petrecea din nou chiar atunci, sub ochii ei.

— Bineînţeles, tabăra s-a închis în anu-ăla. A trebuit să dăm câteva sute de telefoane şi să-i trimitem pe toţi acasă. Nu ţin minte să fi dormit cine ştie ce în săptămâna aia. Cum spuneam, nu aveam mare încredere în şeriful nostru. De cum a văzut iarba, a presupus că era un caz legat de droguri. Apoi, la un moment dat, cred că în săptămâna aia, a venit FBI-ul şi atunci a început să se vorbească despre Pădurean. Vreau să spun că era un haos total. Toată lumea era speriată de moarte că pădurea era plină de traficanţi de droguri ucigaşi sau de criminali în serie.

Susan strâmbă din nas într-un fel ce arăta că nu împărtăşise acele temeri.

— Şi asta n-a fost tot, continuă ea. Prietenul lui Patty, Greg, cel cu care fusese prinsă? Ştiţi că a murit şi el în săptămâna aia, nu? În

noaptea în care s-a întrunit tot oraşul, copiii se adunaseră pe terenul de sport din spatele şcolii. Eu treceam cu maşina pe-acolo. Îmi aduc aminte că Patty era în capătul drumului ce duce la liceu, plângând şi fluturând o lanternă, de-a dreptul înnebunită. Tocmai voiam să intru pe drum ca să opresc să văd ce era cu ea, când în faţă s-a văzut ceva ca o strălucire şi Greg a făcut accident. La acel moment, nu ştiam ce se întâmplase. Aşa a fost în săptămâna aia. O nenorocire după alta.

— Ce crezi că s-a întâmplat? întrebă Stevie.

— Când patru adolescenţi sunt înjunghiaţi în pădure, nu ştii ce să crezi. Nu are nicio noimă, deci presupui că vinovat trebuie să fie vreun dezaxat, vreun străin, ceva în genul ăsta. Instinctul mi-a spus întotdeauna că n-a avut nicio legătură cu drogurile, ori cu criminalii în serie, dar adevărul e că n-am nici cea mai vagă idee ce s-a întâmplat în noaptea aia în pădure. A fost ceva groaznic de barbar, de năucitor.

— Deci, spuse Stevie, dacă nici droguri, nici criminal în serie...

— Nu ştiu, zise din nou Susan, iar tonul ei era final.

Terminase. Stevie îi aruncă o privire lui David, care-şi dădu cafeaua pe gât.

— Încă ceva, spuse Stevie. Jurnalul Sabrinei...

— A, da. Allison e... Allison şi-a dorit ani de zile jurnalul ăla. M-a întrebat de multe ori de el. Am strâns lucrurile Sabrinei ca să le dau familiei, dar nu era printre ele.

— E posibil să-l fi luat cineva?

— Normal, zise Susan, de parcă era o întrebare tâmpită, ceea ce cam era.

Oricine poate să ia orice.

— Vreau să zic, zise Stevie, că se pare că Sabrina îl ţinea ascuns ca să nu i-l citească copiii.

— A trebuit să am grijă de sute de copii şi părinţi scoşi din minţi, zise Susan. A durat câteva zile... unii părinţi erau plecaţi în vacanţă sau altele de genul ăsta. Am făcut bagajul fiecăruia dintre ei şi l-am trimis acasă în siguranţă. Apoi am petrecut două zile întregi împachetând tot ce aduseseră în tabără cei patru. M-am asigurat că părinţii lor aveau să primească fiecare lucruşor, împachetat ordonat, cu grijă. Mă rog, aproape fiecare lucruşor. Obiecte precum ţigările sau

accesoriile pentru droguri... pe alea le-am pus în cutii separate.

— Poliția nu le-a verificat întâi lucrurile?

— Nu, se strâmbă Susan cu dispreț. Nu și-au bătut capul să se uite prin lucrurile lor din cabane. I-am întrebat de mai multe ori dacă vor să percheziționeze cabanele, dar nu i-a interesat.

— Mai ai cutiile? întrebă Stevie.

— Nu. În cele din urmă, poate la vreo 15 ani după crime, mi le-a cerut poliția. Toată ancheta a fost o mare bulibășeală. Dar, ca să-ți răspund la întrebare, nu. Am curățat fiecare centimetru al cabanei Sabrinei. Jurnalul nu era acolo. I-am spus lui Allison și-ți spun și ție același lucru.

Luă în brațe pisica ce i se freca de glezne.

— Succes, spuse ea. Ar fi frumos să *rezolve* cineva cazul ăsta. Mi-ar plăcea să văd că nenorocitul care a făcut asta primește ce merită. Tuturor ne-ar plăcea.

21

— Ai aflat ceva? întrebă David când se îndreptau spre maşină.

Stevie îşi îndesă mâinile în buzunarele şortului şi se concentră la crăpăturile din asfalt.

— Eu ştiu? spuse Stevie. Adică, la o primă vedere, au fost doar chestii care se găsesc în toate articolele. Dar a zis ceva... nu ştiu ce... Ceva a fost aiurea.

— Aiurea, ca şi cum ar fi fost implicată?

— Nu, spuse întorcându-se spre el. Mă rog, nu ştiu, dar să zicem că nu *cred.* Ceva nu se potriveşte. E ceva ce...

Uneori, Stevie vedea în minte gânduri – ca nişte cubuleţe, obiecte care se aranjau şi se lipeau unele de altele. Cuvintele pe care i le spusese Susan se mişcau pe acolo într-un mod mai mult sau mai puţin organizat, dar unul se zbătea ca să se elibereze din horă. Ce era...?

— În altă ordine de idei, zise David, ştii tu, în septembrie...

— Hm?

— Septembrie.

— Ce-i cu septembrie? spuse ea.

Toate gândurile dispărură prin ungherele minţii, ca nişte şoricei care se risipesc în goană când aprinde cineva lumina. Se încruntă enervată.

— Ce e? zise el. De ce faci mutra asta?

— Ce-i cu septembrie? Despre ce vorbeşti?

— Spun că în septembrie o să înceapă, ştii tu, şcoala.

Stevie aşteptă mai multe clarificări legate de această informaţie şocantă. Fusese cât pe ce să identifice gândul acela. De ce a trebuit să înceapă el să vorbească despre şcoală? Şcoala era undeva, departe.

— Păi, spuse el simţindu-i iritarea şi răspunzându-i cu zâmbetul lui exasperant, tu ai să fii înapoi în vârf de munte şi...

Stevie îşi îndreptă iar atenţia către strada pe care mergeau. Barlow Corners dormita, scăldat în soare. Toate construcţiile din centrul acestui orăşel erau unele în altele, la îndemână şi confortabil. Aveai biblioteca, stând semeaţă în piaţeta cu statuia ei tâmpită. Mai aveai şi

Cofetăria cu Soare și Dairy Duchess... Mai era tot acolo și magazinașul drăguț, plin cu nimicuri simpatice pentru casă și cadouri, precum șosete vesele și căni cu mesaje inspiraționale... Tot acolo era și cabinetul veterinar al doctorului Penhale... farmacia... cabinetul stomatologic... pe ușa căruia tocmai ieșea Shawn Greenvale...

Shawn Greenvale.

— ...și ai să fii ocupată... nu știu... să omori pe careva în pădure, iar eu...

David îi dădea înainte cu școala. Stevie îl scutură de braț.

— Acolo, zise ea. Tipul ăla. Cel în cămașa albastră care se duce spre camionetă. E Shawn Greenvale.

— Shawn...

— Fostul iubit al Sabrinei, spuse Stevie grăbind deja pasul.

Shawn era pe lista ei. Acum era momentul. Porni în pas iute, aproape fugind, încercând să nu atragă atenția asupra ei, dar vrând să se asigure că Shawn nu pleca înainte să-l ajungă din urmă. Ultimii 10 metri fu nevoită să alerge.

— Alo!

I se tăiase respirația mult prea repede. Susan Marks, fosta profesoară de sport, nu ar fi fost deloc impresionată de capacitatea ei pulmonară.

— Shawn?

Bărbatul se uită la fata blondă, transpirată, îmbrăcată din cap până în picioare în negru, care venea în goană la el și acum se sprijinea cu palmele de capota mașinii lui, și la băiatul deșirat care venea din urma ei.

— Mă numesc Stevie Bell și...

— Știu cine ești, zise el pe un ton nici cald, nici prietenos.

— Mă întrebam dacă am putea sta puțin de vorbă.

— Despre ce? întrebă el.

— Despre ce s-a întâmplat aici. În 1978. Tocmai am vorbit cu Susan Marks și...

Bagă mâna în mașină și scoase folia argintie protectoare de pe parbriz, o împături și o aruncă pe bancheta din spate.

— Nu, spuse.

— Aș...

— Nu, repetă el.

Stevie își mușcă buza de sus ca să se abțină să spună ceva. Shawn se urcă în mașină. Avea să plece, și cu el avea să dispară și ocazia ei. Trebuia să încerce. Se poziționă un pic mai aproape de portiera deschisă, astfel încât el să nu o poată închide fără să o lovească.

— Nu vreau să te deranjez, spuse ea repede.

— Atunci n-o face, zise tăios Shawn. Dă-te, te rog, mai în spate.

Stevie se dădu înapoi. El închise portiera și plecă. Stevie își frecă fața cu palmele, furioasă pe ea însăși. Ar fi trebuit să aștepte, să nu se grăbească, să găsească pe cineva care să le facă prezentările cum se cade – nu să alerge ca nebuna pe stradă răcnind după el.

— Cred că te place, spuse David. Fiindcă faci pe sfioasa.

Stevie gemu și își apăsă ochii cu podul palmelor.

— Era o persoană importantă? întrebă David.

Ea încuviință din cap. El o apucă de încheieturi, dezlipindu-i cu blândețe mâinile de pe față.

— Cât trăiește, omu-nvață, zise el. Totul e-n regulă.

Ba nu era, dar acum nu mai putea face nimic. Gândurile despre Susan se risipiseră de mult, iar Shaw era acum departe. Reveni la realitate, la David.

— Ce spuneai de școală? întrebă ea.

Pe chipul lui David se răspândi umbra unui zâmbet ciudat.

— Nimic, spuse el. Făceam și eu conversație.

✯

Când David o lăsă pe Stevie înapoi în tabără, ziua era începută bine și canicula era ucigătoare. Când ajunse din parcare până la pavilionul artelor era leoarcă de transpirație. Janelle se întreținea cu un grup de copii de nouă ani, care umpleau niște sticle cu nisip colorat sub privirea ei atentă. Stevie dădu o tură prin încăpere, încercând să-și dea seama cum putea ajuta, dar nu prea aveai ce să explici despre turnatul nisipului în sticle. Așa că se instală la o masă goală și-și scoase telefonul ca să asculte înregistrarea discuției cu Susan. Începu să noteze informațiile importante.

— *seara precedentă fusese absolut normală*

— Paul și Shawn în cabana de pe lac, cântând „Stairway to Heaven”

— un țipăt

— a alergat, s-a întâlnit cu Magda McMurphy (Magda și Susan, căsătorite)

— i-a adunat pe toți în sala de mese

— a descoperit că lipseau încă trei

— Patty Horne știa unde

— copiii, trimiși acasă

— mers la terenul de sport în noaptea priveghiului, văzut pe Patty Horne plângând, văzut lumina de la accidentul de pe drum

— nu are senzația că au fost drogurile, nici Pădureanul, dar nu poate explica de ce

După ce trecu o dată prin înregistrare, se uită lung la listă, neștiind ce să facă mai departe. Trase de pielița de la o unghie. „Stairway to Heaven.” Auzise de cântec, dar habar nu avea cum suna. Uneori, încerca să asculte muzică ce evoca locul sau timpurile în care se întâmplase ceea ce încerca să descifreze. La Ellingham, asculta uneori muzică din anii ’30, ca să încerce să intre în atmosfera vremurilor când Albert și Iris se mutaseră pe munte. Poate că muzica avea s-o ajute și acum. Găsi pe net Led Zeppelin, apoi găsi melodia și apăsă pe redare.

Începea ca o melodie simplă, repetitivă, cântată la chitară și flaut, ce se transforma treptat în ceva mai spre hard rock. Avea versuri criptice despre scări magice și păduri care râd. Părea muzică pentru oameni care credeau că ar putea fi vrăjitori.

Până la urmă, ce făceau în anii ’70? Doar fumau și ascultau muzică de-asta, plimbându-se în mașini imense fără centuri de siguranță? *Ăsta* era cântecul pe care îl iubea toată lumea?

Melodia îi dădea înainte:

And as we wind down on the road
Our shadows taller than our soul
There walks a lady we all know

Dar era ceva, ceva... ceva ce spusese Susan. Muzica ademenea acel

ceva să iasă din ascunzătoare şi Stevie îi văzu umbra trecând fugar peste gândurile ei. Ce naiba *era*? Stevie trecu iar prin lista de notiţe, citindu-le din nou încet, lăsându-le să se scufunde în subconştientul ei. Paul, Shawn, Magda, Patty, Patty...

Doar un singur nume apărea de două ori: Patty Horne. Dar Patty avea cel mai impenetrabil alibi din lume – cineva o văzuse efectiv cu propriii ochi toată noaptea. În plus, nu avea absolut niciun motiv să-şi omoare prietenii. Todd, Eric şi Diane erau gaşca ei, aşa cum Nate şi Vi şi Janelle erau gaşca lui Stevie. Şi cum rămânea cu Greg Dempsey, cel care a murit câteva zile mai târziu într-o strălucire orbitoare, izbit de un zid de stânci şi copaci?

Încă un motociclist mort în Barlow Corners.

Începea să prindă contur o idee.

După cum spusese Patty, dacă nu ar fi fost prinşi la o partidă de tăvăleală, aproape sigur ar fi fost şi ei printre victime. Sau poate că criminalul (sau criminalii) n-ar fi putut ataca un grup aşa de mare. Trebuie să fi fost greu şi cu patru oameni. Dar şase? Dar dacă voiai să omori pe cineva anume din grupul acela? Şi ştiai că în loc de şase oameni aveau să fie doar patru în noaptea aceea, fiindcă Patty şi Greg erau încuiaţi în case. Poate că vedeai în asta o ocazie.

Dar, din nou: de ce? De ce Sabrina, Diane, Todd şi Eric?

Se uită iar pe poze, ajungând la a lui Todd. Îşi puse căştile şi ascultă partea din înregistrare în care Susan vorbea despre Todd:

„Nu mi-a plăcut niciodată să spun de vreun puşti că e ticălos până în măduva oaselor, dar... Todd Cooper, ăla era ticălos până în măduva oaselor. Fermecător. Întotdeauna politicos în faţă... Era cât se poate de vinovat şi toată lumea ştia acest lucru. Asta a fost marea ruşine a oraşului nostru..."

Todd Cooper îl omorâse pe Michael Penhale şi tot oraşul ştia asta. Dintre toţi patru, era singurul care avea sens să fie ţinta. Familia Penhale ieşea din discuţie, iar Paul Penhale fusese văzut cu Shawn în cabana de pe lac. Susan confirmase asta. Chiar dacă, să zicem, Shawn şi Paul ar fi vrut să facă echipă ca să omoare oameni care credeau că le-au făcut rău, păreau să fie slabe şanse ca femeia pe care tocmai o cunoscuse să fi fost implicată în vreun fel în aşa ceva.

Dar asta nu însemna că cei din familia Penhale erau singurii din

oraș care poate că și-ar fi dorit să vadă că Todd Cooper primea ce merita, și nu ar fi fost prea îndureraţi dacă trebuiau să mai elimine alţi câţiva pe lângă el. Aproape toată lumea remarcase că Todd era un șofer periculos.

Oare era posibil ca Michael Penhale să nu fi fost primul? Poate mai fusese cineva, cineva care mergea pe marginea șoselei... un autostopist, poate? Un vagabond? Cineva din campingul public? Și poate că toţi ceilalţi fuseseră de faţă când se întâmplase. Poate de aceea a trebuit să moară toţi...

Nu știa. Toate gândurile i se roteau la nesfârșit prin minte. Se uita, dar nu *vedea.*

Privi în jur. Nu avea nimeni nevoie de ea. Scoase cartea *Studiile miniaturale* și o frunzări până o izbi ceva. Toate scenele aveau nume simple: *Baie întunecată*, *Pod*, *Dormitor dungat*... În asta consta în parte geniul lui Frances: nu înfrumuseţa niciodată realitatea. Nu se ducea la cele mai faimoase crime sau scene. Tindea să arate locuri obișnuite, locuite deseori de oameni fără prea mulţi bani. Aceștia erau oameni ale căror morţi puteau fi trecute cu vederea sau ignorate. Ea cerea anchetatorului să privească totul cu atenţie și să îi pese. Să vadă prosoapele împăturite ordonat, pe care era pus micul cuţitaș de tăiat legume. Să vadă hainele ponosite. (De fapt, purta ea însăși niște haine la nesfârșit până se uzau suficient, apoi le tăia ca să facă ţinutele pentru studiile ei, așa era de pasionată.) Să studieze carnea lăsată afară din frigider, poziţia pernei, conţinutul găleţii de gunoi. Să pipăie texturile, să remarce poziţiile.

Dacă ar fi putut *să vadă*, Stevie ar fi dat de cap întregii poveşti. Cuvântul scris în interiorul ascunzișului de vânătoare. Șnurul roșu care nu era cel care trebuia. Rănile de pe mâinile Sabrinei. Poziţia lui Eric Wilde pe cărare. Jurnalul dispărut. Un băieţel doborât de pe bicicletă și omorât. Un jeep maro pe care îl știa toată lumea din oraș. O alergătoare cu experienţă, căzând de pe o stâncă pe care o vizita în fiecare zi. Nu toate aceste lucruri erau importante – tocmai asta era ideea studiilor, să te facă să înţelegi că *unele* erau. Trebuia doar să se prindă care...

— Salut!

Stevie ridică privirea și își scoase căștile din urechi. În faţa ei,

aproape nas în nas cu ea, stătea Lucas. Sosise un grup nou de copii și ea nici nu observase. Nate venise cu grupul, dar rămăsese lângă ușă, departe de Lucas.

— Ce-i aia? întrebă el aplecându-se să se uite la carte. Tipul ăla e spânzurat?

Stevie încercă să închidă cartea, dar Lucas pusese mâna pe pagină.

— De ce e spânzurat tipul ăla? Ce e asta?

— Documentare, spuse ea.

— Pentru ce?

Stevie se uită după Janelle ca să-i ceară ajutorul, dar Janelle era ocupată să le demonstreze unor copii modalitatea corectă a turnării nisipului în sticlă. Unii ar fi zis că „își făcea treaba", dar pentru Stevie era abandon.

— Ai citit *Cronicile Argint de Lună*? întrebă Lucas.

Stevie citise cartea lui Nate chiar înainte să plece la Ellingham. Gusturile ei se îndreptau mai mult spre cazuri reale de crimă și spre cazuri fictive de crimă inspirate din cazuri reale, așa că o carte de 800 de pagini despre monștri care trăiau în peșteri și dragoni și săbii nu prea era domeniul ei. I se păruse OK. Dar principalul motiv pentru care-i păsa era că-l iubea pe Nate și i se părea o muncă titanică să scrii o carte. Ea n-ar fi putut să facă asta.

— Ăă... hmm?

— Nu crezi că Argint de Lună ar fi trebuit să rămână în Solarium? A fost tâmpit să plece. S-ar fi putut bate acolo cu Marlak.

Nicio vorbă care ieșea din gura acestui copil nu corespundea unor cuvinte sau idei reale, existente în mintea ei.

— Nu-i plac sugestiile, spuse Lucas.

— Nu-i nimic. Nici să scrie nu-i place.

Pe chipul lui Lucas apăru o expresie ciudată.

— O să scrie, spuse el, apoi se îndreptă în celălalt capăt al pavilionului ca să-și umple sticla cu nisip. Când îl văzu plecat, Nate se apropie de Stevie și se așeză.

— Cred că Lucas îți pregătește o soartă ca în *Misery*[4], spuse Stevie. Îmi pare rău pentru gleznele tale.

[4] Roman de Stephen King, despre un scriitor răpit și torturat de o admiratoare fanatică (n .t.).

— Să mor eu dacă plodu-ăla nu se uită la mine și când dorm, zise Nate cuprinzându-și corpul cu brațele.

Văzu cartea din fața lui Stevie.

— Chestia asta e înspăimântătoare, zise el trăgând-o mai aproape și deschizând-o.

O răsfoi fără să întrebe de ce studia Stevie scene miniaturale de morți cumplite.

— Trebuie să-mi dau seama ce aș putea să fac, spuse ea. În legătură cu Allison.

— Păi, ce poți să *faci?*

— Cazul ăsta, locul ăsta... e totul prea mult și, în același timp, am cumva senzația că totul se potrivește. Ca atunci când faci un puzzle și deschizi prima dată cutia și e doar un morman de piese, apoi, pe măsură ce îl asamblezi, e tot mai ușor să le potrivești. *Simt* că se potrivesc, dar încă nu știu cum. Simt că moartea lui Allison se potrivește în puzzle. *Simt* că nu a fost un accident. Am senzația că parcă am văzut cum s-a întâmplat, ca și cum aș ști deja, dar totul e într-o parte din creier pe care nu o pot accesa, înțelegi?

Nate încuviință din cap.

— E ca atunci când scriu. Oarecum știu ce anume vreau să fac, dar mult, mult timp nu pot scrie fiindcă parcă nu pot ajunge la cuvinte și mă scoate din minți treaba asta, dar când le văd pot să...

Pentru o clipă, Stevie nu-l mai ascultă, concentrându-se la ceva ce se întâmpla în spatele lui. El se întoarse să vadă la ce se uita. Nicole venea spre ei cu pași mari.

— La naiba, zise Stevie. Nici măcar n-am făcut nimic, de data asta.

Își puse cartea *Studiile miniaturale* în poală, sub masă. Nicole ajunse la ei, dar nu se uită la Stevie.

— Fisher, spuse ea. A sosit Josh Whitley, celălalt supraveghetor. Acum poți să-ți muți lucrurile în casa din copac.

Nate făcu ochii mari.

— Te ajut eu, zise Stevie. Janelle se descurcă aici.

Pe drumul spre cabană ca să-și ia lucrurile, Nate era cu totul alt om. Stevie rămase cu gura căscată când intră. Lucrurile copiilor erau peste tot și, cu toate că încăperea era bine ventilată, în aer plutea o duhoare ciudată. Îl urmă pe Nate către patul lui, pășind peste o

pereche de chiloți murdari aflați în mijlocul podelei. Nate nici nu-și desfăcuse bagajele. Fusese gata să rupă ușa în orice clipă. În schimb, Dylan își împrăștiase lucrurile cât vedeai cu ochii. Avea o lampă circulară pentru selfie-uri și o tonă de echipament. Avea împrăștiate pe birou vreo nouă perechi de ochelari de soare, mai multe suplimente alimentare cu aspect suspect și o mulțime de lucruri ce sugerau o viață de surf, skateboard și *influencing.*

— Poftim, spuse Nate dându-i lui Stevie geanta de laptop.

Din buzunarul lui Stevie se auzi un bâzâit. Scoase telefonul și văzu un mesaj de la David.

Poliția a plecat. Au permis iar accesul pe promontoriu.

Lui Stevie nu îi trebui să audă mai mult.

22

Cu toate că Stevie nu voia să meargă cât mai repede să studieze Promontoriul Arrowhead (şi să-l studieze pe David – sentimentul de dimineaţă nu pierise), făcu o scurtă oprire la cabană. Un duş i-ar fi luat prea mult timp, dar putea să-şi permită să se schimbe. Descoperi cu groază că purtase deja toate tricourile, din cauză că trebuia să se schimbe aşa des. Singurul rămas era tricoul alb imaculat primit la sosire, pe care scria Tabăra Sunny Pines. Şi-l trase pe ea. Tricoul era făcut dintr-un bumbac gros, ţeapăn şi era aproape dreptunghiular; parcă era îmbrăcată într-o cutie de lapte. Orice-ar fi însemnat să fii sexy – şi Stevie nu pretinsese niciodată că ar fi deţinut această informaţie –, era sigură că, aşa cum arăta acum, era fix opusul. Se gândi o clipă să împrumute rujul lui Janelle, ştiind că aceasta nu ar fi avut nimic împotrivă, dar se hotărî să n-o facă. Dacă se dădea cu ruj, ar fi fost aşa de discordant cu personalitatea ei, că ar fi dat pe loc de bănuit. Ar fi putut părea un strigăt după ajutor. David ar fi sunat la Salvare. Aşa că ieşi iute pe uşă în tricoul ei imens, dreptunghiular, şi cu buzele nefardate.

Se opri la cabana cu baie ca să-şi umple de la chiuvetă sticla de apă şi se zări în oglindă. Faţa ei începea să se ardă de la soare, să capete pete, inegale – mai mult pe partea stângă decât pe dreapta. Aerul sufocant, umed, îi lipea de cap părul scurt şi blond.

— Sunt frumuşică la fel ca o prinţesică, bombăni ea.

Când ajunse în camping, David o aştepta. Se vedea că înotase – era încă ud, cu părul lipit de cap. (Îi stătea bine. Poate că nu era aşa rău să ai părul ud şi neted.) Avea pe el doar şortul de baie şi era tolănit într-unul dintre scaunele pliante, arătând poate mai bine decât îl văzuse Stevie vreodată să arate. În astfel de momente, înţelegea ce simţeau toţi detectivii ăia duri din cărţi când păreau să cadă brusc într-un fel de stupoare tâmpă atunci când le intra în birou o damă cu pălărie cu voaletă. Hormonii umani erau un drog incredibil de puternic.

Sigur, avea timp să viziteze puţin cortul lui David şi se îndreptă cu

optimism în direcţia lui, dar el o apucă de tricou.

— Te-am anunţat de cum i-am văzut că au urcat în maşini şi au plecat, zise el. Am fost cu ochii pe ei, pentru tine.

Ceea ce era foarte bine şi atent din partea lui şi doar puţin dezamăgitor în acest moment anume.

— Bun, spuse ea dând din cap. Bun aşa...

Porniră să ocolească lacul, călătorie care şi ea era plină de ocazii de a se opri pentru un pic de giugiuleală, dar David era bizar de tăcut şi părea căzut pe gânduri. Dar o luă de mână şi o ţinu o bună parte din drum, ceea ce era foarte drăguţ, dar şi cam ciudat. Ceva nu era în regulă.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

— Nu, zise el privind-o cu un zâmbet uşor. N-am nimic.

Când ajunseră la Promontoriul Arrowhead, ea începu din nou să se gândească la situaţia actuală. Era ca un duş rece să se afle aici, în acest loc superb pe care i-l arătase Allison.

— Uau! făcu David venind lângă ea. E o priveliştе excelentă.

Se duse până la margine, mai repede decât i-ar fi plăcut lui Stevie.

— Poţi cădea foarte uşor de-aici, spuse el. Dacă n-a fost atentă sau aşa ceva...

Stevie începu să păşească încet, cu atenţie, către margine. Unde s-ar fi oprit Allison? Cel mai probabil, în punctul cel mai sigur, cu cea mai bună priveliştе. *Nu te mulţumi să priveşti... vezi!* Ce vedea? Un colţ de stâncă negru, o mică pantă, dar era uşoară. Stevie se lăsă pe vine, deschise sticla de apă şi lăsă un firicel de apă să curgă din ea şi să se prelingă spre vârf. Îşi croi încet o potecă şerpuitoare. Cam pe la jumătate, prinse puţină viteză, acolo unde streaşina se lăsa de-a binelea în jos. Stevie se lăsă pe burtă şi se târî ca un şarpe până putu să se uite peste margine. Era o cădere neîntreruptă direct până la stâncile de dedesubt, apoi o bucăţică de potecă şi nişte copaci şi încă vreo trei metri până la marginea lacului. Nu se vedea niciun semn din cadavru sau din ce se întâmplase aici, dar tot o trecu un fior.

Era o moarte oribilă.

Se târî înapoi, ridicându-se în picioare doar când simţi iarbă pe glezne. Se duse lângă David, care se aşezase pe jos.

— Deci, ce crezi? întrebă David.

Stevie scutură cu palma pata de noroi apărută pe tricoul ei alb.

— Nu ştiu, spuse. Ştiu că depresia nu e întotdeauna evidentă şi nu-ţi dai seama întotdeauna când cineva trece printr-o criză, dar nu cred că s-a aruncat dinadins de pe stâncă. Oamenii aflaţi dedesubt spuneau că s-a prăvălit peste margine, ţipând.

— Atunci, s-a împiedicat. Ar fi foarte simplu să te împiedici aici. Alergi. Eşti obosit. Ţi-e distrasă atenţia şi te uiţi în jur, te împiedici şi cazi.

Avea sens. Nu era doar posibil... era probabil. Cu siguranţă, se potrivea descrierii celor văzute de martori.

În depărtare se auzi un huruit gros de tunet şi cerul se întunecă, deşi mai erau câteva ore bune până la amurg.

— O să fie furtună la noapte, zise el lăsându-se pe spate şi uitându-se la cer.

Ea se lungi lângă el, lipindu-şi fruntea de umărul lui. El se întoarse spre ea şi îşi lipi gura de a ei.

Dacă era lipsit de respect să se pupe în locul din care căzuse Allison Abbott, Stevie încercă să nu se gândească la asta. Clipa era încărcată de o senzaţie urgentă, de parcă era eliberat ceva îndelung reprimat, iar David se rostogoli peste ea, apoi ea peste el. Erau oarecum pe cărarea deschisă publicului, dar totodată erau singuri cu codrul şi cerul deasupra lor. În scurt timp, amândoi aveau ace de brad în păr şi respiraţia tăiată. Apoi, sărutările se opriră la fel de brusc cum începuseră. El zâmbi din nou, întrebător, şi se ridică în coate.

— Deci, spuse David. Şcoală. La toamnă.

Revenise la conversaţia pe care o începuse dimineaţă când plecaseră de la Susan.

— La toamnă, repetă ea. Şcoală.

— Tu te întorci la Ellingham. Eu, deocamdată, nu am planuri.

— Credeam că o să continui să lucrezi cu grupul cu care lucrezi acum, zise ea.

— Aşa era planul, da... dar a intervenit ceva. Mi s-a oferit ceva.

Se ridică şi ea în capul oaselor.

— E vorba de o persoană care mă cunoaşte de când eram mic, zise el uitându-se la fâşia de iarbă dintre ei. Nu-l place pe tata – nu sunt mulţi care să-l cunoască şi să-l placă. M-a contactat fiindcă a bănuit

că am fost implicat în căderea în dizgrație a tatii și știe că am fost dezmoștenit. S-a oferit să mă ajute.

— Ți-a oferit bani?

— Oarecum. Mai degrabă un viitor. A presupus – în mod corect – că uneori poate fi dificil să trăiești în America atunci când ești rudă cu tata. Are cunoștințe în Anglia. S-a oferit să dea niște telefoane și să mă bage într-un program la o universitate din Anglia, urmând să mă ajute să acopăr și costurile.

Stevie clipi. Poate de vină era canicula sau adrenalina provocată de tot ce se întâmpla, dar creierul ei refuza să contureze o imagine din cuvintele care ieșeau din gura lui David.

— Anglia? spuse.

— Anglia, repetă el.

Pe chipul lui trecu fulgerător o expresie neliniștită.

— La școală?

— La școală.

— Și tu ce ai spus? întrebă ea.

— Am spus că o să mă gândesc. Însă trebuie să le dau repede un răspuns. Neapărat până la sfârșitul săptămânii.

Dacă Stevie învățase ceva despre ea însăși de când era într-o relație cu David, acesta era următorul: nu reacționa deloc bine la discuțiile cu puternică încărcătură emoțională. Nu-i trebui mult ca mintea ei să intre în vrie. Trecu brusc de la o senzație de conexiune totală cu el, de plutire în apele calde ale hormonilor fericirii, la una glaciară și înfricoșată. Abia se întorsese David lângă ea, iar acum pleca din nou, și mai departe decât înainte.

— Păi, și acum îmi spui? întrebă ea. După ce o femeie pe care o cunosc s-a prăbușit de pe o stâncă?

— Asta n-a făcut parte din planul meu, spuse el luând-o puțin peste picior. Încerc să-ți spun de când am ajuns aici. Cu tine nu e niciodată momentul potrivit. Va trebui să plec curând, așa că...

— Deci, îmi arunci bomba asta în brațe și dispari?

— Stevie, zise el cu o voce în care apăruse o ușoară asprime, am venit până aici cât de repede am putut. Încerc să...

— Știu ce încerci, zise ea, deși nu avea nici cea mai vagă idee ce încerca el să facă, ori măcar ce însemna asta.

Asta e problema cu vorbitul – poți să vorbești în neștire și să n-ai habar ce înseamnă toate acele vorbe care-ți ies din gură, sau de unde apar.

— E o mare ocazie, spuse el. Trebuie să vorbesc despre asta, să mă gândesc la asta.

— La ce să te mai gândești? zise ea. Ar fi groaznic să trebuiască să-ți plătești școala, ca un om normal.

El se ridică, sprijinindu-se în brațe.

— Aha, zise. Ca *un om normal.*

Aerul dintre ei se răci brusc.

Stevie nu voia să spună ce spunea. Și credea doar parțial ce spusese. Nu era vina lui că cineva se oferise să-i plătească școala sau că-și putea permite să refuze. Pe de altă parte, nu prea era cinstit că, din nou, lui David i se oferea lumea pe tavă. Cei ca David nu erau nevoiți să muncească pe brânci ca să-și croiască drum spre succes. Puteai să pui liniștit pariu că lui Stevie nu avea să-i ofere nimeni școlarizare gratuită în Anglia, iar ea rezolvase un caz de *crimă.*

Dar asta însemna totodată că el avea să plece departe, exact când erau și ei fericiți. Exista, cumva, vreo lege care spunea că le era interzis să aibă o relație normală?

— Nu pot să mă gândesc acum la asta, spuse ea ridicându-se în picioare.

Taci, Stevie, taci, nu mai vorbi de parcă ești într-un reality-show...

— Îmi pare rău că lucrurile nu se pliază întotdeauna pe programul tău, îi replică el, adoptând același ton răstit ca și ea.

Stevie se îndepărta și nici nu știa de ce. Plângea. Merse tot mai repede, apoi alergă, după care se opri din alergat fiindcă tot nu era bună la alergat. Deasupra, cerul continua să se întunece rapid, căpătând un fel de nuanță verzuie.

La un moment dat, când ajunse la drumul ce despărțea parcul de Sunny Pines, se hotărî să se întoarcă. Dar exact în același moment, cerul se hotărî să se deschidă și imediat începu să cadă grindina. Stevie fu nevoită să alerge din răsputeri ca să se adăpostească în arcada de la intrarea taberei, apoi să gonească ferindu-se, de la clădire la clădire, până la cabana ei.

Ploaia căzu toată după-amiaza și toată noaptea, mai puternic decât

plouase vreodată de când erau ei acolo. Toată activitatea se mută în interiorul clădirilor, care deveniră înăbuşitoare şi aglomerate. Cu excepţia cinei, toate celelalte programe fură anulate, iar copiii se retraseră fiecare într-un colţişor ca să se holbeze în tablete şi telefoane până au început să vadă cruciş.

Apoi, seara, se auzi la un moment dat un pârâit apocaliptic când, undeva, prin apropiere, căzu un trăsnet. Copiii ţipară într-un glas, mai întâi de frică, apoi fiindcă era grozav să ţipi. Imediat după aceea, căzu curentul şi nu mai reveni toată noaptea. Aveau câteva generatoare, dar nu în cabane. Stevie nu se gândise să-şi încarce dispozitivele, aşa că tot ce avea se descărcă în prima oră, retezând orice cale de comunicare cu David, aflat pe celălalt mal al lacului.

În noaptea aceea, ploaia avea un fel de ferocitate biblică, cu stropi ce bubuiau pe tabla acoperişului şi şfichiuiau plasa ferestrelor, udând faţa şi cearşafurile lui Stevie. Din când în când, era trezită de trăsnete orbitoare şi bubuituri de tunet care arătau cât de aproape loviseră. Janelle dormi neîntoarsă, având căştile bine înfipte în urechi. Poate că multora le-ar fi plăcut sunetul şi li s-ar fi părut liniştitor, poate că în condiţii normale şi Stevie s-ar fi numărat printre ei.

Dar astea nu erau condiţii normale.

Stătu îndelung la fereastră, apoi ieşi pe mica verandă a cabanei şi privi ploaia care cădea în întuneric. Se gândi o clipă să se ducă pe jos până în camping, dar avea suficient instinct de conservare ca să ştie că o plimbare prin pădurea cu crime, prin beznă, pe o furtună ca asta, nu era o idee bună. Aşa că se plimbă în sus şi-n jos pe veranda de câţiva metri, ca să n-o trezească pe Janelle. La un moment dat, înainte să se crape de ziuă, obosi, şi Stevie se duse înăuntru şi se lungi peste aşternuturi. Parcă după doar o clipă, sări în sus auzind cunoscutul pârâit nenorocit.

— *Bună dimineaţa, Sunny Pines! La mulţi ani de 4 Iulie!*

Din pat, Stevie vedea cerul prin plasa de la fereastră. Era imens şi albastru, şi parcă voia să spună: „Ce? N-am făcut nimic aseară. Nici măcar nu ştiu despre ce vorbeşti”. Patul lui Janelle era gol – ea întâmpinase deja ziua şi se dusese la duş. Stevie avusese prezenţa de spirit să bage totul în priză înainte să se culce în sfârşit, iar pe parcursul nopţii, telefonul şi tableta ei se încărcaseră cu nesaţ, cu

electricitate, iar acum erau proaspete și gata să-și facă datoria. Se uită imediat să vadă dacă primise vreun mesaj de la David. Nu primise.

Nu mai stătu pe gânduri. Tricoul alb de ieri avea în față o pată ca o spintecătură neagră, furioasă, dar și-l trase oricum pe ea. Nu avea timp să o aștepte pe Janelle ca să-i spună unde se duce, nu avea timp nici măcar să-i dea un mesaj. Trebuia să pornească acum, pe loc, spre David. Mai mult alergând decât mergând, traversă tabăra, străbătu cărarea și ajunse pe partea publică a lacului.

Stevie auzise de o chestie numită baie de pădure, care însemna să te duci în pădure sau undeva, în sălbăticie, pur și simplu ca să absorbi tot ce te înconjura, ca să intri în contact cu natura. Cică asta îți făcea bine. Era genul de lucru de care s-ar fi îndoit înainte, dar, în dimineața asta, pădurea chiar o liniști. Mirosul intens al frunzelor și pământului după ploaie, umbra răcoroasă a dimineții o calmară și îi limpeziră mintea. Deci, s-au certat. Se mai certaseră și altă dată. Toată relația lor era presărată de discuții în contradictoriu. Totul o să fie bine. Aveau să stea de vorbă. Aveau să se sărute la împăcare. Avea să fie una dintre acele scene de împăcare despre care auzise toată viața. O să fie în regulă, numai că avea o singură mică problemă.

Când ajunse la locul în care fusese cortul lui, descoperi că David plecase.

23

Păianjenii nu aveau nicio apăsare. Ca de exemplu, specimenul ăsta. Era de-acum o zi întreagă de când cucoana asta (Stevie era sigură că era femelă, deşi nu era un păianjen Văduva-neagră) se relaxa în colţul de sub băncuţa de la fereastră, stând cu ochii pe pânza ţesută neglijent, aşteptând să-i pice o gustare. Viaţa părea să fie frumoasă acolo, dedesubt – îţi scoteai casa din propriul fund şi o construiai pe loc, mâncarea venea la tine în zbor şi toată lumea te lăsa în pace.

— E cazul să încetezi, zise Nate.

— Ce să încetez?

Vocea lui Stevie era înăbuşită de poziţia ei – lipită de podea, cu faţa îndreptată spre perete.

— Ce faci acolo. Parcă eşti din *remake*-ul *Proiect: vrăjitoarea*.

Stătea aici de aproape o oră. Poate mai mult. Poate mult mai mult. Cine mai ştia? Era de-acum pe Ora păianjenului.

După ce plecase din campingul în care stătuse David, se plimbase o vreme în jurul lacului, cu mintea în derivă. Trebuie să fi ajuns înapoi în tabără cam după prânz, apoi venise direct aici, la casa din copac, unde îl găsise pe Nate fericit şi singur la laptopul lui. Apoi se lăsase pe podea şi începuse să se gândească la păianjeni. Cam aşa decursese ziua pentru ea, până acum.

Nate o înghionti cu vârful adidasului.

— Asta are legătură cu David, spuse el. Clar.

Ea nu răspunse.

— Dragostea pare mişto rău, adăugă el.

— Nu începe!

— Nu încep. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Nici nu vreau să ştiu. Dar ştiu că nu se poate să faci... ce faci tu acum. Nu ai treabă?

— Se ocupă Janelle. Nu are nevoie de mine.

— Nu la Janelle mă refer.

O ocoli şi se aşeză pe băncuţa de la fereastră, privind în jos, la ea.

— Am dat-o-n bară rău de tot. Am distrus totul.

Nate se dădu cu capul de plasa din spatele lui, apoi se trase iute în faţă când îşi dădu seama că nu era deloc aşa solidă cum îşi imaginase.

— Stevie! o strigă el pe un ton aşa de agasat, că ea îşi ridică bărbia de pe podea, apoi se ridică încet cu totul.

Se simţea ameţită după ce se holbase în gol atâta timp. Se uită în jos, la ea, la tricoul alb ce fusese aşa de imaculat cu o zi înainte. Acum era la fel de pătrat, dar nu mai era nici curat, nici ţeapăn; se topise într-un sac de cute umede, mânjite peste tot de murdărie. Urmele incursiunii la Promontoriul Arrowhead erau foarte pronunţate, aproape negre. Încercă să le îndepărteze, frecându-le cu palma, dar fără niciun succes. Ce era acolo nu era pământ, ci o substanţă aproape permanentă, precum cerneala. Tricoul era distrus.

Urma aceea neagră părea un semn rău. Un mesaj. Concentrarea i se dusese naibii. David plecase. Vara ei se dezintegrase ca o pungă de hârtie udată de ploaie.

— *Stevie!*

Stevie clipi şi ridică privirea.

— Am nu ştiu ce rahat ciudat pe bluză, explică ea.

— Ce-ar fi s-o tăiem de-aici? zise el. Eu nu am acum nimic de făcut aici, ceea ce e minunat. Tu ţi-ai abandonat postul. Hai să ne cărăm de-aici şi să mergem în oraş!

— Ca să facem ce?

— Ca să facem *ceva.* Au un local, nu? Hai acolo!

Fu cât pe ce să refuze, dar Nate o speria sincer când îşi arăta enervarea. Sprâncenele lui palide erau unite, într-atât de încruntat era.

— Bine, spuse ea.

Se ridică de pe podea, uitându-se pe furiş la mesagerie.

Nimic. Nu că ar fi fost surprinsă. Avusese telefonul lângă cap tot timpul şi nu scosese niciun bip.

Împreună cu Nate, îşi luară biciclete din rastelul unde erau parcate, lacătele şi cheile bicicletelor, şi porniră pe cărare, ieşind din Sunny Pines şi întorcându-se pe cunoscutul drum mărginit de copaci. Activitatea o ajută să se scuture de un prim strat al stării ei proaste, ceea ce nu era deloc bine, fiindcă acel strat împingea spre periferia înceţoşată a atenţiei ei celelalte straturi, mai dureroase. Probabil că David tocmai plecase pe drumul ăsta. Ori poate că avea să treacă acum. Ar trebui să se oprească şi să-l sune. Sau nu. Poate când

ajungea în oraș. Să-l sune înainte să se îndepărteze prea tare, pe autostradă, să iasă din Massachusetts și din viața ei, pentru totdeauna.

Anglia. Pleca în *Anglia?*

De ce se termina viața ei la doar 17 ani? Atinsese apogeul. Gata. Totul se sfârșea de-acum.

Și totodată, să-l ia naiba! Să-l ia naiba că o luase prin surprindere cu informațiile astea, când ea încerca să priceapă ce se întâmplase cu Allison Abbott. El ar fi putut să-i spună totul în oricare din conversațiile lor telefonice. Avusese nenumărate ocazii.

Și... și... știi ceva? Facultate gratuită? Săracul băiețel bogat! Ea habar nu avea cum o să-și permită familia ei să o trimită la facultate. Avea să fie nevoită să ia așa de multe împrumuturi, că urma să fie înglodată în datorii tot restul vieții, până la moarte. *Vai, ești tristuț din cauza lui taică-tu? Ia de-aici totul gratuit.*

Pedală mai tare, eliberându-și toate emoțiile gonind pe șosea, mergând mai mult pe banda întâi decât pe marginea șoselei. Hai, să vină careva să o lovească din spate. Îi *provoca.* Nate se chinuia să țină ritmul cu ea, răcnind din când în când ceva de genul „dă-te din mijlocul drumului, fir-ar să fie!", sau câte ceva asemănător. Pedalarea reducea la tăcere gândurile, iar șoseaua era acum a ei. Să încerce numai să i-o ia careva.

Ajunseră în Barlow Corners în timp record, Nate congestionat la față, regretând amarnic că îi venise această idee. Însă Stevie era un pic mai revigorată. Măcar îi era foame. Tot era ceva. Și-au parcat bicicletele lângă bibliotecă, lângă sala de lectură a Sabrinei.

— Dumnezeule! făcu Nate în timp ce traversau strada către Dairy Duchess. Nu mai fac asta câte zile oi avea. Data viitoare, te las acolo, pe jos.

Abia când traversară strada și Stevie văzu flamurile roșu-alb-albastre, își aduse minte că era 4 Iulie. În seara asta, aveau să fie focuri de artificii. Se uită la telefon și, spre surprinderea ei, descoperi că era aproape 6. Dacă ar fi fost să ghicească, ar fi crezut că era poate 2, maxim 3. Nu știa cum, dar se părea că pierduse aproape *o zi întreagă* cufundată în nefericire. Nu era de mirare că Nate se săturase și o dezlipise în cele din urmă de podea.

The Dairy Duchess era un local fără pretenții, de modă veche, genul cu separeuri și banchete, cum vezi la televizor, dar care nu părea să existe în realitate. Avea o tejghea lungă cu taburete roșii, dar și mese cu tăblii de plastic laminat. Avea și aer condiționat, ceea ce era o dulce și glacială ușurare. La intrarea lui Nate și Stevie, restaurantul era practic gol, așa că se așezară în separeul cel mai bine poziționat, la fereastra ce dădea spre stradă și spre părculețul din piața orașului. Pe deasupra meniului fixat în picioare în spatele sticlelor de ketchup, se zărea pălăria statuii lui John Barlow.

Se hotărâră amândoi să-și ia milkshake și burgeri, fiindcă Nate și Stevie aveau vederi similare legate de nutriție. Spre surprinderea lui Stevie, Nate își scoase laptopul și se apucă imediat de scris.

— Ce faci? întrebă ea.

— Nimic.

— *Scrii?!*

— Doar niște... fac ceva.

— Zi drept, scrii, așa-i?

— Tu ia și rezolvă cazul, spuse el. Hai, *rezolvă.*

— Nu pot să-l *rezolv.*

— Bine, atunci rămâi acolo liniștită. Măcar nu mai stai întinsă pe jos. Eu mi-am făcut treaba.

Asta suna puțin ca și cum o abandona.

Ea își scoase rucsacul și își puse lucrurile pe masă. Tableta. Telefonul. Un caiet. Tot ce știa despre caz se afla acolo – mai puțin chestia aia sâcâitoare care-i plutea prin minte. Toate uneltele de care avea nevoie. Acum avea timp și spațiu ca să se gândească.

Se uită la obiecte.

Se uită la ketchup.

Se uită la meniu și la pălăria lui John Barlow.

Se uită la bibliotecă.

Simți că începea să *vadă.*

Allison Abbott era moartă. Allison Abbott fusese omorâtă și, aproape sigur, motivul era legat de caz. Nu căzuse, pur și simplu, de pe stânca aceea. Nu conta ce simțea ea, Stevie. Allison Abbott nu mai era în viață și cineva trebuia să facă ceva. Îi promisese lui Allison că avea să obțină jurnalul – și apoi Allison a murit.

Ceea ce, logic, însemna că cineva crezuse că Allison era pe cale să pună mâna pe jurnal.

Prin urmare, în jurnalul acela era ceva pentru care merita să faci moarte de om. Ceea ce însemna că persoana care se afla cumva în centrul întregului caz era, de fapt, Sabrina Abbott – Sabrina cea perfectă, minunată și muncitoare.

Veniră burgerii și milkshake-urile și Stevie se apucă să înfulece, îndreptându-și atenția asupra sălii de lectură de vizavi. Își lăsă privirea să se piardă în gol, și contururile clădirii se înceţoșară. Sabrina. Citea. Scria. Împrumuta cărți de la bibliotecă, până în ziua când a murit.

Creierul ei începu să se calmeze. Stevie întinse mâna după tabletă, încercând să nu iasă din starea în care era, și trecu în revistă pozele făcute în camera cu amintiri din casa lui Allison – toate acele lucruri aranjate așa de ordonat. Cărți, haine, bibelouri, fotografii, discuri de vinil. Viața unei adolescente, încremenită în timp, în 1978. Se uită la poza cu fișa de împrumut între biblioteci, cu cărțile solicitate de Sabrina înainte să moară: *Anonima, o femeie din Berlin* și *Al Treilea Reich.* Lecturi serioase, pentru o persoană serioasă, pentru cineva care se pregătea de viitorul ei ca studentă la Universitatea Columbia. Se gândi la jurnalul Sabrinei din 1977, plin cu liste de subiecte, și la timpul dedicat studierii fiecăruia dintre ele. Sabrina era o persoană care raporta fiecare eveniment în detaliu.

Prin sălile minții ei începu din nou să danseze umbra unei idei. Apoi încă una, și încă una. Umbre ce dansau pe pereți. Fantome. Răspunsuri – răspunsuri intangibile care-și băteau joc de ea.

— Fir-ar a dracului de treabă! izbucni ea.

— Ce e?

Bătu cu palmele în masă, dezgustată de ea însăși.

— Am *văzut*! spuse. Bucățele. Mici frânturi. Ca atunci când am văzut un elan după niște copaci. Am văzut *ceva.* Sau am auzit. Și nu reușesc să-mi dau seama ce anume.

— La fel e și cu scrisul, zise el. E tot ce poate fi mai nasol.

El sorbi îndelung din milkshake, iar Stevie își puse fruntea pe masă. Simțind, probabil, că fata nu avea să mai revină prea curând la realitate, Nate continuă să vorbească.

— Lumea mă întreabă chestii de genul: „Care e procesul tău creativ?" De unde să știu care e procesul meu? Mă așez la laptop și scriu chestii despre monștri. Sau mă gândesc la asta. Sau gândesc tastând.

Umbrele pâlpâiră iar pe perete, de data asta cu marginile mai clare. Mai cu formă.

Stevie ridică ochii spre el.

— Ce-ai spus? întrebă ea.

— Ce? Când? Despre ce?

— Despre scris. Tastat. Gândit. Ce?

— Ce?

— Termină cu *ce,* zise ea. Ce vrei să spui? Bați în taste și gândești?

— Mda, îngăimă el. Cumva, gândesc cu degetele, înțelegi? Nu, nu sună bine. Știi tu ce vreau să zic.

— Tastezi chestii la laptop, spuse ea. Tastezi. Fir-ar... fir-ar... fir-ar să fie... Dă-mi laptopul!

— Îmi termini tu cartea? întrebă el împingând calculatorul spre ea. Fiindcă ar fi o veste grozavă pentru mine.

În loc să bată în taste, ori să se uite măcar la ecran, Stevie se uită, în schimb, cu atenție la tastatură, trecându-și ușor degetul de la tasta L până la Enter și înapoi. Apoi își înșfăcă tableta și începu să treacă frenetic cu degetul pe ecran, până găsi ce căuta.

— Vai, Dumnezeule! spuse ea. Trebuie să plec.

— Ce?

— Încetează cu *ce*! Trebuie să plec.

— Încetează cu plecatul, îi replică Nate, luând iute de pe masă cheia lacătului de la bicicletă. Unde vrei să pleci?

— Acasă la Allison, răspunse ea cerând nota cu o fluturare din mână.

— Nu. Nu poți face asta. Allison e moartă.

— Deci, n-o să-i pese, zise ea. Dă-mi cheia de la lacăt. Știu unde și-a ascuns Sabrina jurnalul. Nu s-a pierdut.

— Stevie, *explică-mi!*

Stevie se foi agasată, dar deschise o poză.

— Uite, spuse ea întinzându-i tableta. E o poză cu o listă de materiale comandate în 1978 pentru pavilionul de arte din tabără și

cât a costat fiecare.

Ceramică: cutii pentru inele, suporturi pentru cercei, pisici, câini, borcane pentru fursecuri; tomberon, ţestoasă, ursuleţ, patină cu rotile (28 de dolari)

— Maşinile de scris erau de tot rahatul, spuse ea. Nu aveau taste pentru şters ce scriai. Uită-te la punctul şi virgula asta puse aiurea aici, după „borcane pentru fursecuri". O greşeală de tipar stupidă, corect? Şi vorbim aici de anii '70, deci dacă greşeai clapa, nu puteai repara prea uşor greşeala. Ei, acum uită-te la tastatura ta. Ai aceeaşi tastă pentru două puncte şi punct şi virgulă. Dacă uiţi să apeşi pe Shift, tastezi punct şi virgulă. Dacă apeşi pe Shift, ai două puncte, ceea ce are mai mult sens. Două puncte ar însemna...

— Era o listă.

— Exact! Asta înseamnă că au comandat borcane pentru fursecuri având următoarele forme: tomberon, ţestoasă, ursuleţ, patine cu rotile. Cine a scris lista asta? Sabrina. Cine are pe lista ei de sarcini crearea de proiecte? Sabrina. Cine iubeşte broaştele-ţestoase? Sabrina. Ţii minte ţestoasa imensă din sala de lectură a bibliotecii? întrebă ea, bătând uşurel cu degetul în geam în direcţia sălii de lectură. Sabrina spunea că îi cotrobăiau copiii prin lucruri, aşa că a făcut un obiect în care să poată ascunde lucruri. A făcut *un borcan pentru fursecuri în formă de ţestoasă*. Şi normal că nu l-ar fi avut cu ea în noaptea în care a murit. Era la ea în cabană. Iar acum...

Dădu iar cu degetul prin galeria de poze până la imaginile cu camera din casa lui Allison. Întoarse iar tableta către Nate, cu un aer triumfător.

— Chiar acolo, zise ea arătând spre silueta mare a unei ţestoase aflate pe unul dintre rafturi. Cu ce ţi se pare că seamănă asta?

— Cu o ţestoasă, spuse el. Poate chiar cu un borcan pentru fursecuri în formă de ţestoasă.

— Dă-mi cheia de la lacătul bicicletei!

— Vin cu tine.

— Tu deteşti să vii cu mine la chestii de-astea.

— Ştiu, zise el. Şi te ştiu şi pe tine. Aşa faci tu. E *mişcarea* ta

definitorie.

— Trebuie s-o fac. Face parte din îndatoririle mele.

— Însă şi adori chestiile astea.

Stevie nu răspunse, fiindcă adevărul era că da, adora chestiile astea.

— Ştii că te ador şi pe tine, da? spuse ea.

— Să nu uiţi să spui asta şi familiei mele îndoliate, după ce o să fiu omorât din cauza ta, răspunse el băgând mâna în buzunar după portofel. Hai să plătim şi să plecăm, până nu mă răzgândesc.

24

Ziua se topea rapid în înserare. Când urcară pe aleea casei lui Allison, lumina zilei dispăruse aproape de tot, iar ea și Nate transpirau și gâfâiau din greu.

— Când... intrăm... în casă, spuse Nate printre gâfâieli, am să... beau... tot ce găsesc... în frigider. Nu-mi pasă. O fi... furt. Nu-mi pasă.

Stevie îl aprobă puternic din cap.

— Probabil că ar trebui să ascundem bicicletele, propuse ea.

— De ce? Nu e nimeni în jur.

— În caz că trece careva. Fiindcă e tot...

Se hotărî să omită cuvintele *intrare prin efracție.* Nate își privi prietena cu ochi plini de o expresie aflată la granița dintre oboseală și groază. Duseră bicicletele între copaci și le lăsară pe-o parte pe pământ, apoi merseră pe jos restul drumului, pe alee, până la casa lui Allison.

— Poate are vreo cameră de supraveghere la ușă, spuse încet Nate.

— Ei, acum nu o mai monitorizează, răspunse Stevie.

Deși nu era nimeni în preajmă, nu părea o idee bună să intre pe ușa din față. Era și o ușă laterală, puțin mai ferită privirilor. Stevie îl conduse pe Nate în direcția ei, cotrobăind prin rucsac și scoțând mănușile chirurgicale.

— Trage-le pe mâini și lasă marginea să te plesnească puțin, zise ea dându-i o pereche lui Nate. E o senzație mișto.

Își scoase portofelul. Avea un card de debit, de care avea nevoie. Avea un card de credit, care era mai degrabă o glumă; chiar și așa, era mai înțelept să-l păstreze intact. Legitimația de Ellingham era solidă și oricum avea să primească în toamnă alta. O scoase și-o împinse clătinând-o puțin în crăpătura ușii.

— Pe bune? E chiar așa de ușor să descui o ușă? spuse Nate?

— M-ai mai văzut făcând asta.

— Da, dar voiam să cred că ai reușit fiindcă încuietorile de la Ellingham sunt vechi și de rahat. Voiam să cred că poate casele sunt mai sigure.

— Iluzia bine întreținută a siguranței, spuse Stevie. Crezi ce vrei!

Încuietoarea făcu un pocnet ușor, Stevie deschise ușa și cei doi intrară în casa cufundată în întuneric. Stevie se mai furișase pe proprietăți private, chiar și pe unele ai căror locuitori își găsiseră recent un sfârșit tragic. Nu făcuse asta *des,* dar era de remarcat că o făcuse. Academia Ellingham îi oferise ocazia de a trăi o mulțime de experiențe personalizate, perfecte pentru gustul ei.

Ultima dată când Stevie intrase în casa asta, intrase prin bucătărie. Această ușă dădea într-un nivel inferior al casei, un subsol mobilat, pe care Allison îl transformase într-o sală de sport. De aici, o luară în sus pe scări, ieșind în coridorul cu pereți plini de fotografii înrămate. Afară se auziră în depărtare primele pocnituri de artificii.

— La mulți ani de Ziua Independenței! zise Nate.

Camera Sabrina, așa cum îi spunea Stevie acum în minte, era dincolo de ușa închisă din capătul coridorului. Se gândi dacă să aprindă lumina din tavan, dar, din exces de precauție, alese în schimb să folosească lanterna. Plimbă fasciculul în jur, încercând să găsească țestoasa. Nu era unde știa ea. Între timp, Nate se uita la ce era pe rafturi.

— Ce *e* aici? Perii de păr? Creioane vechi? Asta e...

— Opera unei surori îndurerate, îl întrerupse Stevie.

— ...dintr-un roman de groază, poate.

Stevie roti lumina lanternei de jur-împrejurul camerei, studiind atent fiecare suprafață.

— Țestoasa a dispărut, spuse ea.

Se gândi o clipă, apoi se lumină. Când Stevie îi arătase lista de materiale pentru lucru manual, reacția lui Allison fusese intensă – fusese așa de mișcată, că o dusese pe loc pe Stevie la cabinetul veterinar al lui Paul Penhale.

— S-a prins, zise Stevie. A mutat țestoasa. Trebuie s-o găsim.

Începură cu etajul, dacă tot erau acolo. Baia fu eliminată rapid. Cea mai jenantă cercetare a fost cea făcută în dormitorul lui Allison, dar Stevie își înăbuși orice urmă de disconfort. Mai întâi suprafețele plane – țestoasa nu era pe niciuna dintre noptiere și pe niciun birou. Aruncă o privire rapidă în dressing, unde totul era frumos ordonat pe umerașe sau pe rafturi. Nici urmă de țestoasă. Nate se uită sub pat, iar în rest aruncă nefericit priviri furișe prin cameră. Trecură în fugă

şi prin conţinutul dulapului cu aşternuturi. Nimic.

Când coborâră înapoi la parter, artificiile începeau să bubuie afară de-a binelea. Vedeau dâre de lumină dincolo de vârfurile copacilor de lângă casă. Nate fu trimis să verifice livingul, iar Stevie se duse iar în bucătărie. Găsi aproape imediat ce căuta – ţestoasa era împinsă în colţul blatului, exact acolo unde este aşezat de obicei orice borcan cu fursecuri.

— Te-am prins! spuse ea ridicându-l şi aşezându-se cu el pe podea, după insula bucătăriei. Nate! E aici!

Nate i se alătură în bucătărie şi se lăsă pe podea lângă ea.

— Ţine lumina pe ea, zise lăsându-şi telefonul jos ca să deschidă borcanul.

Nu se deschise.

— Borcanele pentru fursecuri au garnituri de cauciuc ca să fie etanşe, spuse ea. Trebuie să...

Apucă marginea carapacei ţestoasei şi trase mai tare de capac. Nimic. Mai trase o dată. Simţi ceva cedând, dar foarte puţin. Încă o dată, şi obţinu un mic joc.

— Poate a putrezit sau ceva, zise Nate.

Stevie se sprijini de insulă şi studie îndelung ţestoasa. Era vopsită în culori vesele – nuanţe vii de verde şi galben – şi avea un mic zâmbet satisfăcut. Era o ţestoasă simpatică, făcută cu drag de cineva. De aceea, următorul pas era neplăcut, dar necesar.

— Iartă-mă, Sabrina, spuse ea.

Se ridică în picioare, se uită pe blat, deschise un sertar, două şi găsi un sucitor din marmură. Lovi tare cu el spinarea ţestoasei.

— Sau aşa, zise Nate.

Carapacea se sparse în trei bucăţi mari. Le îndepărtă, dând la iveală o garnitură de cauciuc întărită, pe cale să se dezintegreze, şi un spaţiu gol pentru fursecuri. Dar în locul fursecurilor era un carneţel roşu, cu copertă moale, pe care scria cu auriu *1978.*

— Adevărul de sub carapace, zise Stevie încet.

În timp, jurnalul se curbase după forma borcanului şi rămase înţepenit în locaşul său când Stevie încercă să îl scoată fără să-l rupă, aşa că fu nevoită să spargă capul ţestoasei şi unul dintre picioare ca să facă loc să-l scoată. Dacă tot te apuci să spargi ţestoase preţioase din

ceramică, măcar mergi până la capăt.

Cu excepţia îndoiturii, borcanul etanş păstrase jurnalul în stare bună. Nu era prăfuit şi era uscat, dar nu sfărâmicios. Stevie deschise coperta cu mare grijă. Prima pagină spunea clar ce găsiseră.

PROPRIETATEA SABRINEI ABBOTT

— N-am să mă mai îndoiesc niciodată de tine, spuse Nate.

Stevie dădu pagina curbată, ca să ajungă la prima însemnare.

3 IANUARIE 1978

Bun venit, 1978! Mă bucur să te cunosc. E timpul să inaugurez acest jurnal nou-nouţ, pe care l-am primit de Crăciun. Îmi place că ăsta are o copertă roşie simplă. Mi-a plăcut şi cea cu Snoopy de anul trecut, fiindcă pe Snoopy o să-l iubesc întotdeauna şi nimic nu poate schimba asta, dar asta se potriveşte mai bine cu planurile mele de viitor.

— Gata, îl avem, spuse Nate. Ar trebui să-l luăm şi să plecăm. Îl citim în tabără.

Stevie mai citi câteva fraze.

Azi ne-am întors la şcoală, după vacanţa de iarnă. Se vorbea despre amânarea noului trimestru din cauza morţii lui Michael Penhale, dar se pare că ar fi fost prea complicat, aşa că am revenit la şcoală în mod normal. Nu-mi vine să cred că au trecut deja două săptămâni de când a murit Michael. M-am dus cu mai mulţi oameni din consiliul studenţilor.

— Stevie...

— Mda, zise ea închizând carneţelul şi punându-l în rucsac. Mda...

Nate îi acoperi gura cu palma. Ea făcu ochii mari, buimăcită, apoi îşi dădu seama de ce făcuse el acest gest. Se auzea zgomotul inconfundabil al uşii de la intrare pe care o descuia cineva.

În romanele poliţiste şi de spionaj, personajele spun mereu că aveau inima în gât. Acum, Stevie înţelegea exact ce însemna asta –

simţea ceva fix la fel: un nod imens, înţepenit bine în gâtlej, pulsând, făcând-o să simtă că-i venea să verse, ori că avea să i se spargă un vas de sânge în plămâni, ori că avea să moară înecată cu acel nod rămas în gât. Nu se ştie de ce, Nate se aplatizase cât putea de tare, perfect lipit de podea, de parcă se prefăcea că era covorul din bucătărie. După care, dându-şi seama că nu era cea mai isteaţă mişcare, se ridică în patru labe. Stevie întinse braţele spre el în poziţia *nu te clinti* şi apoi trase cu urechea ca să descifreze zgomotele.

Uşa de la intrare se deschise. Auziră paşii cuiva care intra în casă. Părea să fie o singură persoană, care se opri la uşă, de parcă trăgea şi ea cu urechea, ceea ce lui Stevie nu îi plăcu deloc. Persoana trecu prin living, o luă pe coridorul fără mochetă, apoi se opri undeva după intrarea în bucătărie. Urmă o pauză oribil de lungă, apoi paşii o luară spre scări, care scârţâiră sub tălpile intrusului.

Stevie înghiţi în sec, verifică să se asigure că încă mai respira, îl examină pe Nate, detectă semne de viaţă, apoi făcu semn din cap către uşa de la bucătărie. Se ridică, întâi se deplasă în patru labe, apoi în picioare, mergând în vârful picioarelor până la uşă. Avea zăvor, plus o treabă îmbârligată deasupra clanţei. Le răsuci pe amândouă cu mare delicateţe. Totul bine până aici, dar când deschise uşa, aceasta scoase un zăngănit ciudat. Paşii de deasupra lor se opriră.

De-acum nu mai avea sens să fie precauţi, nu mai era timp să ascundă faptul că nu erau aici. Îl înşfăcă pe Nate şi îl smuci pe uşă afară, reuşind să amortizeze doar parţial zgomotul ieşirii lor. Se lăsase noaptea, iar licuricii scânteiau prin aerul cald, în grădina din spatele casei. Dacă alergau drept înainte, persoana din casă îi putea vedea de la ferestre. Îi făcu semn lui Nate s-o urmeze, furişându-se pe lângă casă. Ocoliră până în faţă, de unde vedeau aleea şi pădurea.

— Fugi! îi şopti ea.

O rupseră amândoi la goană, alergând cât puteau de repede şi de silenţios pe aleea cu pietriş. Din păcate, luna era sus pe cer şi foarte strălucitoare, iar deasupra capetelor lor explodau artificii, aşa că nu erau camuflaţi de nimic în timp ce fugeau, însă intrară curând în pădure şi coborâră apoi pe partea mărginită de copaci a drumeagului, unde nu mai puteau fi văzuţi din casă. Odată ajunşi la stradă, Stevie se întoarse.

— Stai, zise prinzându-l de braţ. Stai, stai, stai...

Stevie se răsuci pe călcâie şi merse câţiva paşi înapoi pe aleea ce ducea spre casă.

— *Stevie!*

— Uite, spuse ea.

Rămase acolo până veni şi el lângă ea ca să vadă ce îi arăta.

— Ce? şuieră el. Nu văd nimic.

— Exact. Nu e nimic acolo. Nicio maşină.

Pentru o clipă, Nate nu spuse nimic.

— Ce înseamnă asta? răspunse el, în cele din urmă.

— Înseamnă că, cine a venit, a venit pe jos.

— Dar ce înseamnă asta? zise el din nou.

— Ceva, spuse ea. Probabil, ceva rău. Hai!

Porniră iar în grabă pe drumeag. Nate o luă puţin înainte şi dispăru printre copaci. Ieşi înapoi un minut mai târziu şi rămase acolo până când Stevie îl ajunse din urmă.

— Bicicletele au dispărut! anunţă el pur şi simplu. Poate am greşit locul, dar... le-am lăsat în dreptul semnului ăstuia de aici...

Pe undeva, odată ce văzuse că pe alee nu era nicio maşină, Stevie se aşteptase la asta. Când lucrurile încep să meargă prost, tind să meargă tot mai prost pe toate planurile.

— Hai, zise ea trăgându-l printre copaci. O să ne întoarcem pe jos, dar n-o să mergem pe drum. O să ocolim lacul.

Scoase telefonul din mers şi deschise o hartă. Se încărca foarte greu. Avea semnal slab. Până la urmă, se deschise, dar era inutilă.

— Crede că suntem în mijlocul lacului, spuse ea băgând telefonul în buzunar. Va trebui să ajungem cumva la lac şi să urmăm linia ţărmului ca să-l ocolim. Trebuie să fie încolo.

— Deci, o să rătăcim de nebuni în beznă, prin pădurea cu crime, când ştim că e cineva în casa în care tocmai am intrat prin efracţie?

— Dacă ai tu alt plan... zise ea.

— Voiam să mă asigur că sunt la curent cu situaţia, atâta tot.

Stevie îşi scoase cheile. Unul dintre brelocuri era o cutiuţă pentru pastile. O desfăcu din mers şi scutură în palmă pastiluţa dinăuntru. Avea întotdeauna la ea un Ativan, în caz că făcea vreun atac de panică. Acum, că erau rătăciţi în pădurea cu crime, părea o ocazie

foarte bună să o ia. Acasă, ar fi apucat-o somnul de la pastila asta. Aici, în pădure, avea să o calmeze, în cazul în care creierul ei decidea s-o ia razna. O înghiţi fără apă, ceea ce nu era greu, fiindcă era o pastilă micuţă. Îşi punea cheile la loc în rucsac, când observă o frântură de lumină în spatele lor. Dintr-o singură mişcare, îl împinse pe Nate după un copac. El dădu din cap ca să-i arate că înţelesese şi că nu avea să scoată o vorbă.

Trosnet de vreascuri sub tălpi. *Trosc, trosc.*

Nimic. Persoana nu se mai mişca.

Aveau două opţiuni. Una era să accepte că cine fusese în casă îi urmărise în pădure din motive total rezonabile. Venise în casă cu treabă, bănuise că era cineva înăuntru, se uitase prin jur, văzuse două siluete intrând în pădure şi le urmărise. Aşa că puteau pur şi simplu să iasă de după copac, să vadă cine era şi să dea cărţile pe faţă.

Dar persoana asta venise pe jos şi le luase bicicletele. Mai rămânea opţiunea doi.

— *Trebuie să fugim*, îi şopti ea la ureche lui Nate.

Fugiră drept şi ieşiră direct în poteca acoperită cu rumeguş de cedru ce mărginea lacul. Ăsta era un lucru bun, fiindcă aşa aflară unde erau, dar era şi un lucru rău, fiindcă puteau fi văzuţi. Dar asta nu mai conta de-acum. Pe potecă puteau alerga mai repede şi ştiau unde mergeau. Auzi în spate persoana care îi urmărea şi Stevie aruncă o privire în urmă ca să o zărească, dar nu reuşi. Stevie alergă aşa cum o făcea în vise – cu furie, aproape zburând prin întuneric. Nate era în faţa ei, gonind de-i sfârâiau călcâiele.

Simţi trecerea glonţului înainte să-l audă, ceea ce era bizar. Era un obiect micuţ, zumzăind în treacăt, ca o libelulă. Se înfipse într-un copac de lângă ea, împroşcând un nor de aşchii.

— Ce mama naibii? strigă Nate răsucindu-se. Ce *mama naibii?*

Ieşiră amândoi de pe potecă, instinctiv, tăind-o printre copaci, gonind în zigzag şi ferindu-se de crengi prin întuneric. Terenul era o încâlceală de rădăcini şi gropi, în care se împiedicau când nu se aşteptau. Stevie era vag conştientă de crengile care o plesneau şi îi sfâşiau pielea, de felul în care gleznele i se răsuceau când dădea peste o groapă sau un dâmb. Nu avea cum să ştie unde erau acum – pădurea îi înghiţise. Poate se îndreptau spre tabără; poate alergau în

cerc. Toţi copacii arată la fel în întuneric. Dar undeva, în faţă, se zărea o fisură în desişul de copaci, prin care Stevie vedea artificiile ce trosneau şi înfloreau pe cer în vesele combinaţii de roşu, alb şi albastru. Folosi scânteile ca punct de orientare, croindu-şi drum spre ele, pitindu-se după copaci. După tensiunea din picioare şi genunchi, îşi dădea seama că terenul urca, ceea ce măcar indica o direcţie diferită, nouă.

Zzzzzummm. Alt obiect pârâi în apropiere; Stevie îi simţi forţa explozivă. Îşi dădea seama că Nate urla şi înjura, dar nu-l mai auzea, fiindcă îl acopereau bubuitul sângelui în urechi şi cel tot mai puternic al artificiilor. Terenul deveni mai pietros, mai uşor de alergat pe el...

Şi apoi, adăpostul oferit de copaci dispăru complet. Pădurea se deschise şi tot cerul era al lor. Îşi dădu seama că luminişul pe care îl folosise ca să se orienteze era, de fapt, Promontoriul 23. Dădu înapoi şi încercă să-şi continue fuga prin zona împădurită, dar de aici încolo terenul era impracticabil, prăbuşindu-se spre lac într-o pantă extrem de periculoasă. În plus, nu mai ştia nici unde era urmăritorul lor.

— Trebuie, spuse Nate cu respiraţia tăiată, trăgând-o de braţ.

— Ce?

— Suntem încolţiţi. Când sari, sari cât mai în afară. Cât de departe poţi. Cu picioarele lipite.

Vedea dedesubtul lor lacul, tăcut şi întunecat, ca o oglindă neagră ce reflecta luna şi artificiile. Mai fusese în situaţii periculoase – în tunelurile de sub Ellingham şi prinsă în capcană în zăpadă. Acum era altceva. Situaţia de faţă cerea acţiune – un salt calculat în necunoscut. Nu-i era doar frică, era îngrozită!

— Cât mai departe de margine, repetă el. Sari drept în faţă, cu picioarele în jos, lipite. Dă-te înapoi şi fă-ţi vânt cât mai tare. Acum!

Stevie nu ştia cum. Picioarele refuzau să se mişte. Le ordonă să pornească, dar nu o ascultară.

Un glonţ lovi copacul lângă care stătea.

În secundele care urmară, timpul se scurse cu încetinitorul. Nate striga la ea să sară, să sară, să sară. Se ghemui la pământ. Nate făcu la fel, apoi îi dădu un brânci în spinare. Simţi pământul sub picioare, poate pentru ultima dată, apoi se avântă înainte.

Marginea stâncii o întâmpină, iar când îşi făcu vânt din toate

puterile și sări, luând contact cu văzduhul, îi veni să închidă ochii, dar descoperi că nu putea. Se prăvălea. Oglinda neagră urca fulgerător spre ea, apoi...

25

O clipă, nu mai există nimic. Ea nu mai era nicăieri. Stevie nu mai exista. Era complet şi deplin eliberată de spaţiu şi timp, aerul şuierându-i dulce în urechi. Partea stângă a corpului ei luă contact cu ceva tare. Dar asta nu era nimic faţă de ce urmă o secundă mai târziu. Parcă trecu printr-un perete de sticlă. Gura şi nasul îi fură invadate cu furie de apă rece. Totul o ustura de durere şi lipsă de aer. Nu ştia încotro s-o ia. Nu ştia încotro era suprafaţa şi încotro era fundul lacului. Apa neagră îi devora fiecare simţ.

Avea să moară.

Interesant. Nu i se cerea să depună niciun efort. Doar nişte bule în întuneric şi o prăbuşire în adâncimi necunoscute. Era încă suficient de conştientă ca să-şi dea seama că mai avea rucsacul în spate şi că o trăgea în jos. Se luptă cu confuzia şi usturimea şi se zbătu încercând să-l dea jos. Într-o parte, breteaua ieşi uşor. Nu înţelegea cum funcţiona în apă cealaltă parte a trupului ei, dar, în cele din urmă, se întoarse în poziţia care trebuia şi cedă şi cealaltă bretea. Începu să plutească, dar tot nu reuşea să-şi dea seama în ce direcţie să o ia. Fu copleşită de panică, ce o învălui într-o clipă, ca o pătură. Lumea se fragmentă în puncte albe şi negre, iar ea alunecă spre inconştienţă. Apoi, lumea de lângă ea explodă într-un uragan de turbulenţe şi violenţă, iar ea se ducea la fundul lacului, şi plămânii îi erau...

Ceva o ţinea de braţ, ceva ce o trăgea. Ieşi la suprafaţă icnind şi tuşind. Nu reuşea să respire. Avea apă în plămâni. Nate o lovi cât de tare putu în spate, şi pe gură şi nas i se revărsară şuvoaie de apă, îngroşată de mucus. Icni şi vomită, în timp ce corpul ei încerca să descopere cum să inhaleze aer, cum să se cureţe. Avea apă în urechi, aşa că vorbele lui erau înăbuşite, şi nu vedea nimic din cauza lacrimilor care-i curgeau şiroaie.

Era prea slăbită ca să calce apa, dar nu se aflau prea departe de stâncile de la poalele promontoriului. Împreună, reuşiră să se tragă unul pe altul către ele.

— J... j... jurnalul! ţipă ea cu respiraţia întretăiată, tremurând. S-a du... dus.

— N... n... nu cont... contează. Las-s-să-l. Stevie. *Stee-e-e-vv-ie.*

Stevie se prinse de stâncă cu mâna dreaptă, dar îi obosi repede. Dădu s-o schimbe cu stânga, dar când făcu asta, tot braţul îi fu săgetat de o durere sfâşietoare. Aproape că alunecă de pe stâncă, dar Nate o apucă de tricou şi o trase înapoi.

— C... c... cred că am b... braţul... spuse ea, dar asta fu tot ce reuşi să rostească înainte ca durerea să-i înece restul propoziţiei.

Apa era neagră şi calmă, cu o mică lună ca din desene animate săltând în sus şi-n jos pe suprafaţa ei. Încercă să se uite în sus să vadă dacă era cineva deasupra lor, dar acolo erau doar piatră şi întuneric.

— C... crezi că a p... plecat? bolborosi Nate.

Ea clătină din cap, neştiind dacă o făcea fiindcă nu credea, ori fiindcă nu ştia.

— Alo! se auzi un strigăt din cealaltă parte a lacului. Alo! Aţi păţit ceva?

Vocea lui David. Oare avea halucinaţii? Oare se întâmplaseră cu adevărat toate astea? Împuşcăturile, căderea... oare murise în apă?

— D... daaa! răcni Nate.

— Nate? Ţine-te bine! Ţine-te bine!

— P... păi, da... zise Nate tremurând şi mai tare.

Nu era nicio halucinaţie. Era David.

Stevie se uită cum David se apropia pe apă, în caiacul lui. Habar nu avea dacă îi trebuiră cinci minute sau cinci ore ca să ajungă la ei. Totul era gheaţă, iar strânsoarea mâinii ei pe stâncă slăbea tot mai tare. Voia să se urce târâş pe ea ca să iasă din apă, dar nu avea atâta forţă.

Când David ajunse lângă ei, Stevie descoperi cu surprindere că prima emoţie ce ieşi înapoi la suprafaţă împreună cu restul corpului ei era iritarea.

— Ce m... m... mama n... n... naibii c... cauţi aici?

— Am venit să-ţi salvez fundul din lac, i-o tăie el. Ce mama naibii căutaţi *voi* aici?

— Oh... D... Dumnezeule! zise Nate. M... mai taci, n... naibii.

Acea mică izbucnire de emoţie slei şi ultima rezervă de energie pe care o mai avea Stevie. Tot trupul îi era amorţit şi cuprins de epuizare. Începu să alunece de pe stâncă.

— Aoleu, nu... nu...

David îşi trecu picioarele peste marginea caiacului şi se lăsă în apă, prinzând-o stângaci. Era grea ca balastul şi el se chinui să o apuce mai bine, ţinând caiacul cu cealaltă mână.

— Bun, zise el, simţind gravitatea situaţiei, cum să facem? Nate, crezi că poţi veni încoace să ţii caiacul?

— C... cred că da, zise Nate întinzându-se după caiac.

Îi alunecă mâna o dată sau de două ori, dar până la urmă reuşi să apuce ca lumea una dintre funiile de pe laterală şi să-şi tragă corpul peste ea.

— B... braţ, murmură Stevie. N... nu e b... bun.

— Aha, făcu David încercând să pară calm, dar fără succes. Nu-i nimic, te ţin eu.

Întinse mâna în caiac şi scoase o vestă de salvare, pe care o trecu peste braţul ei teafăr. Nate ţinea caiacul din spate, aşa că David o ajută pe Stevie să urce pe jumătate, cu burta în jos, pe partea din faţă a caiacului.

— Aşa, zise el. E o distanţă scurtă până la plaja de colo. Nate, ţine-te bine!

David se căţără pe stâncă şi urcă în caiac, apoi împinse stânca cu vâsla, ratând la milimetru capul lui Nate. Începu să vâslească, cu mişcări sacadate, scurte, ca să nu-l lovească pe niciunul dintre cei doi, prinşi în spatele şi în faţa caiacului. Cea mai apropiată plajă era la vreo 30 de metri – nu era departe, dar era o distanţă imposibil de parcurs de Stevie, în starea ei actuală. Din când în când, Stevie simţea că o lua somnul. Îi venea să închidă ochii, dar vocea ei interioară şi vocea lui David îi tot spuneau să se trezească, să reziste. Trebuia să-şi treacă ambele braţe prin vesta de salvare. Încercă iar să-şi mişte braţul stâng, şi în creier îi explodă durerea ca un trăsnet alb, orbitor, spulberând lumea într-o furtună de puncte albe şi negre. Deci, braţul stâng ieşea din discuţie. Atunci, se bază şi mai mult pe braţul drept. Braţul ei drept avea să ofere performanţa solo a vieţii lui. Îi ordonă să ignore frigul, să ignore oboseala. Era cel mai puternic, cel mai bun braţ din lume.

Simţi ceva sub ea – picioarele i se târau pe teren solid.

— Aproape că am ajuns, zise David. Gata... gata...

Nate dădu drumul caiacului, care se suci puţin. Ieşi clătinându-se pe plajă. Braţul drept al lui Stevie era de-acum complet amorţit din cauza efortului supraomenesc şi ea simţi că începea să alunece, dar se ţinu în continuare, până se lovi cu genunchii de pământ. David coborî iute din caiac, cât pe ce să cadă, o luă sub braţ şi o trase la mal. Terminându-şi treaba, caiacul decise să profite de moment şi pluti spre larg.

David se aplecă peste Stevie şi Nate pe nisipul rece, plin de pietre.

— Măi, oameni buni, zise el. Sunteţi teferi? Ce naiba...?

Stevie ridică ochii spre el. Chipul lui bloca luna şi artificiile.

— Cred că m... m... mi-am rupt m... m... mâna, zise ea.

Apoi, din fericire, leşină.

Următoarele ore fură foarte neclare. Cineva din camping chemase un pădurar, care îi găsi pe plajă. Stevie urmări parţial conversaţia care urmă şi întrebările despre capacitatea ei de deplasare. Probabil că picase testul respectiv, fiindcă cineva o puse pe o targă şi îi prinse ceva în jurul gâtului. Urmă un drum straniu prin pădure, hurducată pe targa dusă de doi oameni care apăruseră din neant. Apoi, se trezi că era cu Nate într-o ambulanţă.

— Jurnalul... şopti ea.

— Lasă jurnalul, răspunse el, tremurând în pătura lui argintie, termoizolantă.

O durea tot – o suferinţă surdă, atotcuprinzătoare, ce-i pătrundea până în măduva oaselor. Tot încerca să închidă ochii, dar de fiecare dată un paramedic o trezea şi-i băga o lumină în ochi. De ce ar împiedica-o cineva să doarmă? Poate dacă dormea, putea citi jurnalul Sabrinei în vis...

Obiectul pe care era întinsă se extinse brusc, cu un zăngănit, şi se simţi împinsă pe roţi într-o cameră de urgenţă cu lumină obscen de puternică şi de-a dreptul îngheţată. Privi şirul de panouri din tavan pe sub care trecea, se uită la luminile fluorescente, la indicatoarele de deasupra uşilor. Fu dusă într-un separeu cu perdele, unde o asistentă îi puse întrebări de genul cum o chema. Tot apăreau diverşi oameni, care nu păreau alarmaţi ori impacientaţi, dar care refuzau s-o lase în pace. Voiau să-i vadă pupilele, să-i asculte plămânii, să-i mişte

brațul...

Asta avu drept rezultat un mic țipăt.

Tot încerca să închidă ochii și să-și amintească scrisul Sabrinei, să rețină jurnalul în minte. Dar apoi găsi ceva mai bun. Un chip. Acel chip, cu ochi mari, căprui și păr castaniu-închis. Sabrina. N-o vedea prea bine, dar o simțea lângă ea, șoptindu-i ceva ce nu reușea să deslușească.

— Stai exact așa, Stevie. Te descurci de minune.

Deschise ochii și descoperi că nu vorbea cu Sabrina, ci cu cineva din personalul spitalului, care-i băga capul într-o mașinărie imensă. Stătu puțin acolo, după aceea o scoaseră afară.

Doamne, te congelai în spitalul ăsta. Tremura necontrolat.

— O să-i spun asistentei să-ți aducă o pătură, spuse persoana cu mașinăria.

Ajunsă înapoi pe coridor, o asistentă veni cu pătura promisă și îndesă bine marginile sub corpul ei, de jur-împrejur.

— E prea strânsă? întrebă ea. O vrei mai largă?

— Targă?

— *Largă.*

— Am venit aici pe targă, da, răspunse Stevie.

Asistenta se încruntă, dar o instală comod pe Stevie și o împinse către următoarea destinație, care era departamentul de imagistică, unde făcu o radiografie. De acolo, o duse într-o încăpere mică, unde îi fu pus în ghips brațul stâng. În cele din urmă, periplul ei prin spital fiind încheiat, fu adusă înapoi la departamentul de urgențe. Rămase singură câteva minute, apoi perdeaua fu dată deoparte și apăru Nate târșâindu-și picioarele, îmbrăcat într-o imensă pereche de pantaloni de yoga mov și un hanorac de polar de la CutiiCutii.

— Auzi, fraiero? zise el. Hai să nu mai repetăm niciodată faza asta!

Se apropie mai mult și rămase lângă patul ei.

— N-ai nimic, spuse el. Doctorii cred că e mai mult efectul șocului. Nu știau sigur dacă te-ai lovit sau nu la cap, așa că te-au supravegheat. Ți-au făcut și tomografie. Îți amintești?

— Vag.

— Ăștia cred că ne hârjoneam și am sărit de pe Promontoriul 23, spuse el. Cred că suntem doi idioți. Nu le-am explicat că am sărit

fiindcă trăgea cineva cu pistolul după noi. M-am gândit să le spun... fiindcă cineva chiar a încercat să ne împuşte. Dar noi intraserăm prin efracţie într-o casă, aşa că...

Stevie dădu din cap, obosită.

— Le-am spus să-l sune pe Carson. De-aia sunt îmbrăcat aşa. Ca proprietar al taberei, are acces la toate formularele de consimţământ parental semnate de familiile noastre, şi la copiile după informaţiile noastre de asiguraţi, la toate chestiile de genul ăsta. Iar el e suficient de iresponsabil, încât să nu-i informeze pe părinţii noştri, aşa că s-ar putea să scăpăm basma curată din toată tărăşenia asta.

Stevie simţi că i se umpleau ochii de lacrimi.

— Iartă-mă, zise ea.

— Stai liniştită, zise el privind în podea. Cine o mai veni cu tine la o a doua incursiune, îşi merită soarta. Am sunat-o pe Janelle. Era aşa de hotărâtă să vină încoace, că am crezut că o să pornească pe jos, dar am convins-o să aştepte până dimineaţă. Probabil că o să te interneze ca să te ţină sub observaţie. Eu pot să plec acasă. Rămâne David aici până te duc sus, în salon.

— Ştii că te iubesc, da? întrebă ea.

— Ar fi şi culmea să nu mă iubeşti după toate astea.

Pentru o clipă, păru pe cale să o strângă afectuos de mâna sănătoasă, dar în ultima secundă se mulţumi să o atingă scurt pe dosul mâinii, într-un gest scurt de afecţiune.

David nu primise haine de schimb. Nu se gândise nimeni la el. Tricoul lui încă era ud şi lipicios, iar părul îi era ceva mai uscat. Dar nu de tot. Cineva făcuse un gest de bunătate şi îi dăduse un cearşaf în care David se înfăşurase, ceea ce era bizar, dar totodată, cumva, i se potrivea.

Ea îşi aminti primul lor sărut – el stătea pe podeaua camerei ei din Casa Minerva. Se sprijinea de perete, îmbrăcat în nişte pantaloni de trening cu emblema universităţii Yale, pe care îi luase de la taică-su. Ea îi explica folosind rechizite drept recuzită care era problema cu declaraţiile martorilor. Din multe puncte de vedere, acela fusese momentul definitoriu al relaţiei lor, până acum, la acest moment, cu Stevie pe un pat de spital după ce spărsese o casă, iar el bântuind prin camera de urgenţe înfăşurat într-un cearşaf.

Momentul *ăsta* îi definea perfect.

Se apropie de patul ei și se aplecă peste ea, cu coatele sprijinite de balustradă, privind-o. Privirea lui tot aluneca stânga-dreapta, iar după cum se uita la ea, Stevie știu că trebuia să fie ceva în neregulă cu fața ei. Se hotărî să nu-și bată capul cu asta.

— Și? Ce vrei să mai facem în noaptea asta? întrebă el în șoaptă. Vrei să săltăm o mașină?

Era prea obosită pentru glume. Se gândi să zâmbească, dar fața o durea prea tare.

— Da, ai dreptate, spuse el. Poate mâine.

Ea îi privi în continuare chipul înconjurat de luminile fluorescente verzui, ca de un halou.

— Nate n-a vrut să-mi spună de ce ați sărit de pe o stâncă în toiul nopții, zise el. Vă cunosc destul de bine pe amândoi ca să-mi imaginez că trebuie să fi avut un motiv întemeiat. Sau, mă rog, un motiv.

— Nu mai erai acolo, zise ea cu voce răgușită. Plecasei deja, dinainte. Cortul tău...

— Inundat. Total. A trebuit să mă mut în altă parte.

— Ți-am trimis mesaje...

— Mi s-a inundat cortul, repetă el. Telefonul meu era pe jos. N-a mai funcționat până nu s-a uscat.

— Am crezut că ai plecat și gata, spuse ea.

— În niciun caz n-aveam de gând să *plec*, răspunse el.

Asistenta trase perdeaua și se opri în spatele lui David.

— E timpul să mergi sus, zise aranjând și strângând diversele cabluri și tuburi conectate la patul lui Stevie.

— Mă întorc dimineață, spuse el. Sună-mă dacă ai nevoie de mine. Acum, telefonul meu merge.

Fu împinsă cu patul până în fundul unei rezerve duble goale. Odată ce asistenta o instală, punând și conectând la locul lor toate cablurile și balustradele și piesele de pe lângă ea, Stevie fu lăsată să se odihnească, cu ușa de la salon deschisă. Încercă să închidă ochii, dar pâlpâia ceva. O lumină de undeva, de pe coridor, se reflecta în tabla de scris albă de lângă ușă, pe care era scris numele asistentei ei. Pâlpâitul era acompaniat de un bipăit, dar cele două nu se

sincronizau.

Fulger. Pauză. Bip. Fulger. Pauză. Bip.

Stevie încercă să nu se gândească la asta, să închidă ochii şi să doarmă, dar chiar şi cu ochii închişi, fulgerul de lumină i se strecura pe sub gene.

Fulger. Pauză. Bip. Fulger. Pauză. Pauză lungă. Bip.

Era insuportabil. Dar măcar nu o mai dureau nici capul, nici braţul. A, da, spuseseră ei ceva cum că i-au dat nişte medicamente pentru durere.

Dar chiar şi aşa, cu toată mintea înceţoşată, lumina aia stroboscopică era incredibil de deranjantă. Poate că se putea împrieteni cu ea. Lumina spunea: *Dormi, Stevie. Noapte bună, Stevie.*

Ba nu, nu zicea. Nicio lumină stroboscopică nu spune aşa ceva. Scopul unei lumini intermitente este să zică: *Uită-te la mine! Uită-te la mine! Se întâmplă ceva!*

Ce se întâmpla? Nimic. Era în patul ăsta, obosită şi incapabilă să doarmă, cu braţul în ghips.

Fulger. Pauză. Bip. Fulger. Pauză. Pauză. Bip. Fulger.

Uită-te la mine! Uită-te la mine!

Stevie simţi că în creierul ei se făcea un declic.

Ghipsul era strâns pe braţ. Ghipsul făcea parte din ea. Ghipsul...

Uită-te la mine!

Stevie se apucă să caute frenetic prin pat, în semiîntuneric, cu mâna dreaptă, până găsi butonul pe care îşi amintea vag că asistenta i-l pusese lângă mână. Îl apăsă o dată, apoi încă o dată. După mai multe minute, în uşă apăru o siluetă.

— Ce s-a întâmplat? spuse asistenta.

— Pix?

— Poftim?

— Puteţi să-mi daţi un pix, vă rog? spuse ea. Vă rog! E important.

Asistenta scoase un oftat abia auzit, dar scoase un pix cu gel şi i-l întinse.

— Mulţumesc, şopti răguşit Stevie.

O ustura gâtul de la cât tuşise şi vărsase ca să scoată apa din ea.

După plecarea asistentei, scoase capacul cu dinţii, dându-şi seama prea târziu că poate nu era cea mai bună idee să bagi în gură pixuri de

prin spital. În fine! Acum avea pix. Era întuneric, dar reușea să vadă cât de cât cuvintele pe care le scria pe ghips:

lumină. fulger. formă.

Acum putea să doarmă.

26

Stevie se trezi într-un pat străin şi îngust, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte subţire, de spital.

Se ridică încet în capul oaselor, sprijinindu-se în braţul teafăr. Fu surprinsă să simtă că o durea şi mâna aceea şi, când se uită, văzu că avea ambele palme pline de tăieturi şi zgârieturi. Căderea de pe promontoriu nu fusese nici elegantă, nici lină. Se îndreptă cu paşi iuţi spre baie, în şosetele cu tălpi antiderapante pe care i le pusese cineva peste noapte. Oglinda din baie îi dezvălui imaginea completă a dezastrului – părul îi stătea în toate direcţiile, avea cearcăne negre, iar pe partea dreaptă a feţei, o julitură lungă. Braţul îi era vânăt-verzui, culoare accentuată de ghipsul din fibră de sticlă verde care i-l împodobea acum.

Toate aceste lucruri sugerau că ar fi trebuit să se întoarcă în pat. Dar apoi se uită la cele trei cuvinte pe care le scrisese în noaptea precedentă pe ghips. Îşi aruncă nişte apă pe faţă (o greşeală, fiindcă o durea), apoi îşi târşâi picioarele până la telefonul fix de pe noptiera cu rotile. Clipi, încercând să-şi amintească numărul care-i trebuia, apoi formă.

— Am nevoie de tine, spuse când i se răspunse. Şi am nevoie de haine.

David apăru în mai puţin de o oră. Stevie îşi petrecuse acel timp bântuind pe coridoarele spitalului, încercând să o găsească pe asistentă şi apoi sâcâind-o ca să-i spună când aveau să-i dea drumul acasă. Asistenta o rugă politicos să se întoarcă în pat, explicându-i că doctorul va urca în secţie după prânz şi că probabil atunci va fi şi externată. Dar după prânz era mult prea târziu.

Aşa că, atunci când David intră pe uşă cu o sacoşă de haine, Stevie se ridică imediat din pat, o luă şi dispăru în baie.

— Cum te simţi? o întrebă David prin uşă.

— Mă dor toate, zise ea. Bine.

Adusese cu el o pereche de pantaloni de trening şi un tricou lălău. Stevie se chinui puţin, încercând să-şi dea seama cum să-şi scoată cămaşa de noapte. Trase de şireturile din spate, reuşind s-o descheie,

și căzu de pe o parte a corpului, dar rămase înțepenită pe partea cu fașa care-i ținea brațul rupt. Reuși să și-o scoată și scutură umerii până ce cămașa de noapte căzu la podea. Îi luaseră aseară toate hainele, le tăiaseră de pe ea (ceea ce i se păruse excesiv, dar se dovedi că așa trebuiau să facă dacă exista riscul să-ți fi rupt gâtul sau coloana sau ceva de genul ăsta). Avea pe ea niște chiloți uriași supraelastici și atât.

— Deci, te externează? întrebă David.

Stevie era prea ocupată să găsească o cale de a trage pe ea pantalonii, ca să-i mai răspundă lui David. Îi lăsă să cadă pe podea, lângă cămașa de noapte, păși în ei, apoi îi trase în sus cu mâna dreaptă, ridicându-i pe rând când din partea stângă, când din partea dreaptă. Își trase tricoul pe cap și își băgă brațul drept pe mânecă, dar cu stângul avea să fie mai dificil.

— Ajutor! spuse ea, deschizând ușa cu piciorul și întorcându-se cu spatele la el.

Era prietenul ei, dar asta era o situație neplăcută și totodată publică. Voia să-și pună bluza. El se învârti pe lângă ea, încercând să priceapă ce manevre putea să facă, nu comentă nimic despre sânul ei parțial vizibil în lateral, ceea ce fu foarte elegant din partea lui, și îi trecu mâneca peste ghips.

— Bun, zise ea. E timpul să plecăm.

— Să plecăm? Păi, nu trebuie să-ți facă...

Ea clătină din cap.

— E timpul să plecăm, repetă ea mai încet.

— Ți se pare o idee bună? Nu, mai bine zis, e o idee recomandabilă din punct de vedere medical?

— N-am nimic, spuse ea întorcându-se în cameră, lipăind în șosetele antiderapante și uitându-se în jur după pantofi și ce mai rămăsese intact din bunurile ei.

Găsi atât pantofii, cât și rămășițele hainelor ei pe un scaun de la fereastră, într-o pungă de plastic pe care scria OBIECTELE PERSONALE ALE PACIENTULUI. O luă și studie conținutul. Tricoul dat de tabără fusese tăiat în față, iar pe pungă era condens din cauza umezelii dinăuntru. Băgă punga sub braț și se duse la ușă să se uite pe coridor. Asistenta nu se vedea nicăieri. Dacă se grăbeau, aveau cale

liberă până la coridorul cu lifturile. Fără să mai stea pe gânduri, Stevie se furișă din cameră, David venind după ea.

— Ești sigură? întrebă el când ajunseră la lift.

— Vorbesc serios, spuse ea. Am o mână ruptă. Atâta tot.

Veni liftul, iar ea intră, așa că el trebui să o urmeze. Nu le dădu nimeni nicio atenție când ieșiră pe ușa din față a spitalului și se îndreptară spre vechitura de Nissan. David îi ținu portiera și Stevie se lăsă în scaunul din dreapta, alegând să ignore durerile ce-i străbăteau corpul. Se sprijini de spătar închizând ochii ca să se ferească de soare. David se așeză la volan. Îl simțea că se uita la ea, dar el avu prezența de spirit să pornească motorul fără să o mai întrebe o dată dacă era sigură.

— Am vești bune pentru tine, spuse el. Directoarea taberei a înnebunit când voi doi v-ați dus cu bicicletele în oraș și nu v-ați mai întors. Carson și Nate au inventat o poveste cum că vă duceați spre oraș și că o mașină v-a tăiat calea în viteză, iar voi ați virat scurt ca să evitați impactul și ați căzut.

— E bine când ai de partea ta un adult iresponsabil. Doar așa reușești să mai faci câte ceva.

— În tabără? întrebă el. La Carson acasă?

— În tabără, zise ea. Dar nu pe partea cu Sunny Pines. Pe partea ta, prin camping.

— Vrei să-mi spui și mie de ce ai plecat din spital fără să mai aștepți o oră-două să te vadă un doctor? Pun pariu că ai avut un motiv.

— Cineva a încercat să ne împuște aseară, spuse ea deschizând ochii și uitându-se pe geam.

Lumina puternică o ameți o clipă, dar se obișnui repede cu ea.

— Cineva...

— A încercat să ne împuște, zise ea.

— Cine?

Mintea lui Stevie gonea cu prea mare viteză ca să-i poată oferi explicații. Toate firele, sârmele, ițele, indiciile, toată încâlceala de lucruri se ordona și se conecta în mintea ei într-un mod pe care nu-l putea articula.

— O să aflu curând, spuse ea.

Când ajunseră în camping, Stevie coborî din maşină poticnindu-se şi o luă imediat către poteca împădurită ce înconjura lacul.

— Trebuie să ocolim pe-aici, zise ea.

— Unde mergem?

— Acolo, zise ea arătând către Promontoriul 23.

Porniră în lunga drumeţie în jurul lacului. Pe Stevie o duru corpul tot drumul. Forţa cu care se izbise de suprafaţa apei îi solicitase până la epuizare toţi muşchii, iar plămânii şi gâtlejul o usturau şi acum de la apa inhalată. Adidaşii ei încă erau îmbibaţi cu apă şi fleoşcăiau la fiecare pas. Din când în când, Stevie ieşea de pe potecă, să vadă mai bine apa.

— Îmi caut rucsacul, spuse ea. A trebuit să-l scot, când eram în apă. Ori s-a scufundat, ori l-a recuperat cineva.

— Ce contează? E doar un rucsac.

— Aveam în el jurnalul Sabrinei Abbott, zise ea. L-am găsit. N-am reuşit să-l citesc, dar l-am găsit.

— L-ai găsit? Unde?

— Într-o ţestoasă, în casa lui Allison. L-aş fi citit deja, dar cineva a încercat să ne omoare.

— Deci, ai avut dreptate în privinţa lui Allison.

— Aşa se pare, răspunse ea.

Rucsacul nu se vedea nicăieri.

Ajunseseră în punctul unde pădurea se retrăgea şi promontoriul ţâşnea în faţă spre apă, în toată splendoarea lui înfiorătoare. Când se apropie de el, Stevie începu să ameţească. Se dădu înapoi câţiva paşi şi se lăsă în genunchi, pipăind iarba şi rădăcinile cu mâna teafără.

— Crezi că ai să găseşti un glonţ? întrebă el.

— Poate...

David se lăsă şi el pe pământ şi începu să studieze ţărâna. Stevie se opri o clipă din treabă ca să se întoarcă să-l privească cum cernea pământ printre degete. Era de păstrat. Era ciudat. Era dificil. Dar era întotdeauna lângă ea la nevoie.

— S-ar putea ca cineva din camping să aibă un detector de metale, spuse el. Aş putea să mă duc să întreb.

Stevie îşi reluă cercetarea. Pipăia pământul, apăsând tare cu

degetele.

— Păreai furioasă aseară, când v-am găsit, zise David.

— Cred că şi eram.

— Avem amândoi probleme cu capu'. Grave.

Deodată, Stevie se lungi pe spate, pe pământ. Se întinse, privind cerul albastru.

— Ai găsit unul? întrebă David.

— Nu.

— Te simţi bine?

— Da.

— Obosită?

— Da. Dar am câteva lucruri de făcut azi.

— Cum ar fi să declari la poliţie să cineva a încercat să vă împuşte? Stai liniştită, ştiu deja răspunsul la întrebarea asta. Zic şi eu chestii de-astea, ca să-mi fac program artistic.

— Trebuie să fac un Jazz Mintal, răspunse ea. Şi Janelle trebuie să facă ceva lucru manual. Întreabă-mă de ce!

— Tu eşti sută la sută sigură că nu ţi-ai crăpat capu'?

— Mulţumesc de întrebare, zise ea zâmbindu-i. Să-ţi spun de ce: fiindcă asta ar face Frances Glessner Lee. E momentul să le arăt celor din Barlow Corners un studiu în miniatură.

27

În multe dintre cărţile poliţiste îndrăgite de Stevie, detectivul aduna într-o cameră toţi suspecţii, apoi explica cine nu comisese crima, după care ajungea la cine o comisese. Nu înţelesese niciodată pe de-a-ntregul de ce ar face suspecţii aşa ceva, singura posibilă explicaţie fiind că aceste cărţi se petreceau în trecut şi pe atunci nu prea avea lumea ce face. Astăzi, înţelegea. Oamenii aveau să vină fiindcă toată lumea vrea să ştie răspunsul – mai ales într-un orăşel mic, unde toată lumea cunoaşte pe toată lumea, şi crima îşi arunca umbra asupra existenţei lor de decenii în şir.

Merita să renunţi la Netflix ca să vezi cum e dat în vileag un ucigaş.

În cazul ăsta, nu era nevoie de aproape niciun efort. Stevie trebui doar să intre pe Nextdoor şi să posteze pe pagina comunităţii Balow Corners un anunţ. În care spunea: AFLAŢI CE S-A ÎNTÂMPLAT ÎN 1978. ÎN SEARA ASTA, LA 08:30. Trecu adresa şopronului lui Carson. Ca să fie sigură că se ducea vestea, îl puse pe Carson să se ducă în oraş şi să arunce o vorbă pe acolo, pe unde trebuia, cum că se întâmpla ceva. De rest se ocupă maşinăria micului oraş Barlow Corners. În seara aceea, la 8:30, pereţii ireal de portocalii ai Camerei de Joacă parcă vibrau când un mic grup de cetăţeni din Barlow Corners veniră şi luară loc pe marea de pufuri cu polistiren. Era un public destul de mare, mai mare decât îi trebuia. Veniseră cele mai importante personaje: Paul Penhale, Susan Marks, Patty Horne, Shawn Greenvale şi sergentul Graves. (Aceasta fusese invitată politicos, la telefon.)

Stevie îşi petrecuse aproape toată ziua lucrând la un laptop împrumutat, revizuind prezentarea lui Carson. Era încărcată şi gata să fie proiectată. Îi mai trebuia o singură piesă şi o aşteptă plimbându-se ca leul în cuşcă prin colţul încăperii. În sfârşit, David intră pe uşa şopronului şi se apropie de ea.

— S-a rezolvat, spuse el. O aduc pe uşa din spate.

— Bun, zise ea mai mult pentru sine. A sosit momentul.

Carson şi o parte din echipa lui instalaseră camere şi echipament în jurul şopronului. Stevie îi făcu semn din cap şi el reduse lumina.

Stevie păşi în faţa grupului. Erau vreo 30 de oameni. Mai mult

decât suficienți pentru scopurile ei, și nu așa de mulți încât să o înspăimânte. Însă era stresant, asta clar.

Nate și Janelle intrară tiptil și se strecurară pe lângă perete ca să se așeze mai în față. Stevie își înghiți nodul din gât și începu să vorbească.

— Vă mulțumesc că ați venit, spuse ea. După cum știți, noi am sosit aici cu intenția de a face un podcast despre Cazul Cutia din pădure, în speranța că, spunând povestea, am putea ajuta supraviețuitorii să încheie acel capitol, să-l lase în trecut. Dar, în seara asta, vreau să vă vorbesc despre povestea pe care și-o spune un oraș despre sine însuși.

Apăsă pe telecomandă, iar pe ecran apăru poza de la dezvelirea statuii lui John Barlow la Bicentenarul American, plină de poliesterul tipic anilor '70.

— Iată două momente de glorie pentru Barlow Corners în aceeași fotografie, spuse ea. În 1976, orașul a dezvelit o statuie a întemeietorului orașului, un erou al Războiului de Independență pe nume John Barlow. Însă se pare că marele lui act de eroism a fost că a furat niște cai de la englezi, întârziind astfel cu mai multe ore începutul unei bătălii. Plus că era proprietar de persoane ținute în sclavie. Ceea ce nu e tocmai eroic. Dar oamenii creează mituri, nu-i așa? Dacă repeți suficient de mult o poveste, devine adevărată. John Barlow trebuie să fie erou, doar are statuie. Și apoi, cineva face această fotografie, fiindcă, nu-i așa?, arată exact ca orășelul american perfect, cu statuia lui dedicată eroului local din Războiul de Independență! Încă o poveste de adăugat la prima. Dar în Barlow Corners ceva nu era în regulă.

Își plimbă privirea prin încăpere.

— Aici erau oameni care scăpau basma curată orice ar fi făcut, continuă ea. Și apoi a apărut o nouă și cumplită poveste, numai bună de adăugat și ea la povestea orașului, una care părea aproape legendă urbană sau film de groază ieftin. Patru supraveghetori din tabără s-au dus în pădure să se drogheze... și nu s-a mai întors niciunul. Inițial, poliția a crezut că motivul era legat de droguri, fiindcă... de ce nu? Dar teoria nu are nicio logică. Aveau doar o cantitate mică de marijuana, care a fost găsită la locul faptei. Scena semăna cu crimele

Pădureanului, dar, totodată, anumite detalii cruciale erau diferite, iar ADN-ul găsit pe tricoul lui Eric nu se potrivea cu profilul Pădureanului. Multă lume consideră acum acele teorii lipsite de credibilitate. Dar atunci, cine putea fi criminalul? Circulau suspiciuni prin oraș, fiindcă existau oameni care ar fi avut motive întemeiate să dorească moartea lui Todd Cooper. Todd Cooper călcase cu mașina un băiețel nevinovat – Michael Penhale – și nu făcuse nimeni nimic în privința asta. A scăpat nepedepsit fiindcă era fiul primarului. Dar era vinovat și cam toată lumea știa. Nimeni nu i-ar fi condamnat pe cei din familia Penhale dacă ar fi vrut să se răzbune...

Paul deveni livid la față, iar soțul lui, Joe, era pe cale să sară de pe scaun. Stevie trecu repede prin fața adunării în cealaltă parte, ca să ajungă lângă Susan Marks.

— În conversația pe care am purtat-o cu tine, ai spus ceva ce m-a tot sâcâit, spuse ea. Nu mi-am dat seama ce anume, până acum.

Susan se uită la Stevie cu o licărire de interes în privire.

— Oamenii se poartă uneori într-un anume fel când spun o minciună, zise Stevie. Inventează detalii, unele foarte specifice. Paul mi-a povestit că, în noaptea aceea, era cu Shawn în cabana de pe lac și învățau să cânte la chitară „Stairway to Heaven". Avea sens. Dar tu mi-ai spus apoi același lucru. Tot ce mi-ai spus în rest a fost foarte vag. Ai zis că ai verificat aleatoriu niște cabane, apoi te-ai dus la culcare. Dar ai avut mare grijă să-mi spui de chitară și de cântec. Când am plecat de la tine, m-am întâlnit pe stradă cu Shawn.

Stevie se uită la Shawn, care-și încrucișă brațele la piept.

— N-a vrut să stea de vorbă cu mine, zise Stevie. Iar după ce i-am zis că am discutat cu tine, chiar că n-a mai vrut *nici mort* să discute cu mine. Parcă toți trei vă doreați cu disperare ca toată lumea să știe că Paul și Shawn erau în cabana de lângă lac, cântând „Stairway to Heaven" – de parcă era *cel mai important lucru* care s-a întâmplat în noaptea aceea. Există un singur motiv pentru care ați fi toți așa de atenți la detalii și ați spune toți la nesfârșit aceeași poveste, în exact același fel. Fiindcă nu e adevărată.

Shawn lăsă capul în jos și se încruntă. Paul își duse mâna la ochi și-și șterse o lacrimă, iar soțul lui îl bătu pe braț cu evidentă compasiune. Susan continuă să se uite la Stevie cu tot mai multă

atenție.

— Paul, zise Stevie, tu nu erai în cabana de pe lac.

Toată lumea din șopron înlemni, și se așternu o tăcere deplină, așa că răspunsul lui Paul avu efectul unei lovituri.

— Nu, zise el încet. Nu eram. Nu e vina lor. Mă ajutau pe mine.

— Știu, spuse Stevie. Numai Shawn era acolo în noaptea aceea, ca să supravegheze lacul. Și probabil că da, cânta la chitară și învăța „Stairway to Heaven". Susan, tu ai verificat, într-adevăr, ca să te asiguri că era un salvamar de serviciu, dar mă îndoiesc că ai remarcat ce cânta. Nu cred că erai mare fan Led Zeppelin.

Susan pufni ușor, disprețuitor.

— Paul, continuă Stevie, tu erai în altă parte, dar nu omorai pe nimeni.

— Nu, zise el, împreunându-și mâinile în poală. Nu omoram pe nimeni. A trecut atâta vreme de atunci... E ridicol că a trebuit să tot mințim până în ziua de azi. Nu făceam nimic rău.

— Nu, zise Stevie, te întâlneai cu un băiat.

Paul încuviință din cap.

— Era din alt oraș. A venit cu mașina ca să ne întâlnim în pădure. Apoi s-au petrecut crimele și a trebuit să dovedesc unde eram. Nu puteam să fiu homosexual. Aș fi fost alungat din oraș cu pietre. Și sigur nu mi s-ar fi dat voie să lucrez în tabără, fiindcă lumea credea că un homosexual nu poate lucra cu copiii, fiindcă...

— Fiindcă era 1978, spuse Stevie. Din același motiv pentru care și tu a trebuit să păstrezi secretul, deși îți cunoscuseși deja soția și te îndrăgosteai de ea, îi zise ea de data asta lui Susan, căreia îi tremurau puțin buzele.

Înclină scurt din cap către Stevie.

— Deci, ce s-a întâmplat? întrebă cu blândețe Stevie.

Susan se uită la Shawn, care oftă și aprobă din cap.

— În dimineața de după crime, spuse Susan, am vorbit separat cu fiecare supraveghetor, ca să aflu exact ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Când am ajuns la Paul... n-a prea avut răspunsuri. A zis ceva vag cum că fusese să se plimbe. Am știut pe loc ce însemna asta. Am știut că era gay. Îi cam știam pe aproape toți elevii mei gay și încercam întotdeauna să-i protejez. Și eu eram gay și țineam asta

secret, dar eu eram adultă. El era doar un puşti şi trecuse deja printr-un coşmar în anul acela. Ştiam ce ar fi păţit dacă ar fi fost nevoit să le spună poliţiştilor că fusese plecat ca să se vadă cu un băiat. Ar fi putut minţi, ar fi putut inventa o fată, dar apoi l-ar fi întrebat cine era fata. Apoi mi-am amintit că Shawn fusese singur-singurel în cabana de pe malul lacului. Paul şi Shawn erau prieteni şi amândoi erau copii buni. Mi-am dat seama că ar fi putut da amândoi de necaz în situaţia aceea – Shawn, din cauza trecutului cu Sabrina, iar Paul, din cauza lui Todd. Aşa că mi-a venit ideea să spună amândoi că erau împreună. Ca să-i protejez, înţelegi? Aşa că l-am chemat pe Shawn...

— Şi el a fost extraordinar, spuse Paul. A trebuit să-mi recunosc acolo, pe loc, identitatea sexuală, iar el a reacţionat incredibil de frumos. Ai fost incredibil.

— N-a fost mare lucru, zise Shawn. Doar ştii asta.

— Aşa că l-am pus pe Shawn să povestească în detaliu ce făcuse în noaptea aceea, continuă Susan, iar apoi i-am pus să-şi sincronizeze chiar acolo, pe loc, povestea şi s-o repete. Erau în cabana de pe lac, cântând la chitară. Eu i-am pus să specifice cântecul, ca să se potrivească toate detaliile. Iar eu aveam să spun aceeaşi poveste. Trebuie să înţelegi, nu am crezut că aveam să fim nevoiţi să tot spunem povestea asta. M-am gândit că poliţia o să interogheze pe toată lumea, apoi o să prindă făptaşul şi cu asta, basta. Ştiam că băieţii ăia doi nu avuseseră nicio legătură cu crimele şi că aveau nevoie să fie protejaţi.

— Dar cazul nu a fost rezolvat niciodată, spuse Paul. Am vrut să spun adevărul, dar le-aş fi făcut probleme lui Shawn şi Susan. Cu cât mai celebru a devenit cazul, cu atât mai neabătut a trebuit să minţim, fiindcă, dacă ne schimbam povestea, s-ar fi făcut mare tam-tam. Aşa că a trebuit să tot spunem aceeaşi poveste iar şi iar, la nesfârşit.

Oftă lung, uşurat.

— Îmi pare bine că s-a aflat, spuse el. Doamne, ce bine-mi pare! Mulţumesc. Vă mulţumesc amândurora.

Mulţimea din Camera de Joacă începu să se foiască, simţind că se încheiase toată treaba.

— Nu e asta marea dezvăluire, zise Stevie ridicând mâna teafără. Face parte din ea, dar nu e toată. Vedeţi voi, aici e vorba tot despre

povestea pe care şi-o spune oraşul despre ce s-a întâmplat în acea săptămână din 1978, cu cele patru victime...

Stevie ridică privirea către trapezul ce atârna din tavan. Venise momentul să-şi ia avânt către cer – sau, mă rog, către ferestre.

— ...numai că nu ăsta e adevărul. Nu au fost patru victime. Şi odată ce înţelegi asta, toată povestea începe să aibă sens.

Urmă o lungă tăcere.

— Poftim? spuse în cele din urmă Susan.

Părea să exprime sentimentele întregii adunări. Stevie sperase că cineva o să spună o chestie similară, altfel pauza ei ar fi fost ciudată.

— Nu au fost patru victime, repetă Stevie. Au fost *şase.* Una înainte de cutia din pădure şi una după. Cei patru supraveghetori nu au fost ucişi de un criminal în serie sau pentru nişte iarbă. Au fost ucişi fiindcă unul dintre ei văzuse ceva ce nu ar fi trebuit să vadă. Această persoană ştia că se întâmplase un lucru îngrozitor în Barlow Corners şi a încercat să facă ceva în privinţa asta.

— Sabrina, zise Shawn. Habar n-am despre ce vorbeşti, dar persoana aceea nu poate fi decât Sabrina.

— Sabrina, repetă Stevie dând din cap. Era deşteaptă, era insistentă. Şi... *a scris totul în jurnalul ei.*

— Stai puţin! o opri Shawn. Vrei să spui... că ai jurnalul Sabrinei? Cel pe care îl căuta Allison?

Pe Stevie începu s-o mănânce îngrozitor braţul pe sub ghips.

— Vreau să spun că am... noi... am găsit jurnalul, spuse Stevie. Dar cineva nu a vrut să ne lase să-l găsim. Cineva ne-a urmărit, a tras cu pistolul în noi şi ne-a vânat până am fost nevoiţi să sărim de pe Promontoriul 23, iar acel cineva a făcut toate astea doar ca să ne ia jurnalul. Fiindcă ştia că Sabrina fusese singurul martor.

Stevie se uită către prietenii ei. Nate o implora din priviri să se oprească.

Stevie nu avea de gând să se oprească.

Îşi îndreptă toată atenţia spre o singură persoană din încăpere – un om pe care trebuia să-l privească în ochi.

— Această persoană a avut dreptate să-şi facă griji din cauza Sabrinei, continuă Stevie. Şi a lui Allison. Şi a mea. A încercat să ne reducă pe toate la tăcere. Dar nu i-a mers.

Cu coada ochiului, Stevie îl văzu pe Nate lăsându-se moale în scaun. Janelle continua să o privească pe Stevie, îngrijorată, dar curioasă. David, ca agent al haosului ce era, părea gata să susțină orice minciună urma să-i iasă pe gură lui Stevie.

Acum ori niciodată.

Stevie își strecură mâna teafără în brațul pus în ghips și scoase jurnalul.

— Cine vrea să audă ce are de spus Sabrina Abbott? întrebă ea.

28

Pe parcursul după-amiezii, Stevie se familiarizase intim cu ce era scris în jurnal. Marcase paginile cu bileţele lipicioase – erau zeci. Acum venise vremea să citească:

3 IANUARIE 1978

Bun venit, 1978! Mă bucur să te cunosc. E timpul să inaugurez acest jurnal nou-nouţ, pe care l-am primit de Crăciun. Îmi place că are o copertă roşie, simplă. Mi-a plăcut şi cea cu Snoopy de anul trecut, fiindcă pe Snoopy o să-l iubesc întotdeauna şi nimic nu poate schimba asta, dar acesta se potriveşte mai bine cu planurile mele de viitor.

Azi ne-am întors la şcoală după vacanţa de iarnă. Se vorbea despre amânarea noului trimestru din cauza morţii lui Michael Penhale, dar se pare că ar fi fost prea complicat, aşa că am revenit la şcoală în mod normal. Nu-mi vine să cred că au trecut deja două săptămâni de când a murit Michael. Numai despre asta vorbea toată lumea azi la şcoală. Chiar dacă nu auzeai discuţiile, erau peste tot. Ştiai că, dacă lumea vorbea cu voce scăzută, acesta era motivul. L-am văzut pe Todd Cooper de vreo 20 de ori. Se plimba pe-acolo de parcă nu se întâmplase nimic, de parcă jumătate de oraş nu l-ar crede vinovat de moartea lui Michael.

Părinţii mei spuneau că poliţia a făcut verificări şi a aflat că era acasă când a murit Michael. Ei cred că l-a omorât cineva din afara oraşului, care nu cunoştea drumul. Probabil că Dana a văzut într-adevăr un jeep maro, dar există o groază de jeepuri maro.

Deci, poate că şi eu cred la fel?

Pian: 45 de minute
Istorie: 35 de minute
Germană: 20 de minute
Eseuri pentru admitere: 3 ore

7 IANUARIE 1978

Poate sunt eu ciudată, dar am fost tare fericită când s-a redeschis şcoala. Sărbătorile sunt frumoase şi de obicei îmi plac la nebunie, dar Shawn era tot timpul prezent. Pe vremuri îmi plăcea asta, dar începe să mă obosească. Probabil, fiindcă săptămâna asta trebuie să trimit formularele de înscriere la facultate şi nu mi-am terminat toate eseurile. Le-am scris în caiet şi aproape am terminat corecturile. Apoi trebuie să le bat la maşină pe toate patru, ceea ce-mi va lua o noapte întreagă. (Trebuie neapărat să învăţ dactilografie. Ştiu să cânt la pian, deci de ce nu pot să bat la maşină? Obiectiv pentru 1978: învaţă dactilografie!) În fine, chiar dacă el vine la mine ca să lucreze, tot îi simt prezenţa în cameră. Vreau să fiu singură ca să termin.

Poate că e şi din cauză că mă întreabă necontenit dacă *chiar* vreau să merg la Columbia, dacă *chiar* e prima mea opţiune. Oare n-aş vrea să merg mai bine la Cornell? Sau la SUNY? Nu înţelege că eu vreau ceva complet diferit, complet nou. Vreau să trăiesc într-un loc cu artă şi cultură şi viaţă. Viaţă de toate felurile.

Pian: 25 de minute
Analiză matematică: 45 de minute
Germană: 35 de minute
Fizică: 30 de minute
Istorie: 25 de minute
Eseuri pentru admitere: 2 ore şi 15 minute

9 IANUARIE 1978

Azi am stat la şcoală după ore ca să-mi bat la maşină formularele de admitere la facultate, în laboratorul de dactilografie. Am crezut că aşa o să am puţină linişte şi o să pot termina. Shawn m-a găsit. Nici măcar nu i-am spus că rămân după ore. Chiar nu are nimic altceva de făcut decât să bântuie coridoarele ca o stafie, căutându-mă?

A spus că voia să mă ducă acasă cu mașina, ceea ce să zicem că tot e ceva. Poate l-au trimis părinții mei, ca să nu mai vin cu bicicleta. După tot ce a pățit Michael, pe oameni îi cam îngrozește gândul de a merge cu bicicleta după lăsarea întunericului.

Chiar și așa, ar putea să mă întrebe și pe mine.

Analiză matematică: 20 de minute
Germană: 50 de minute
Eseuri pentru admitere și formulare de înscriere: 3 ore

5 APRILIE 1978

E 3 dimineața. Nu mai pot. Trebuie să mă culc.

Am reușit să ajung acasă de la școală pe la 4, așa că am crezut că pot termina devreme. Am repetat la pian o oră, apoi a venit Shawn. Părinții mei i-au spus să rămână la cină, deși eu nu voiam deloc asta. Am treabă. A rămas să „învețe" cu mine în camera de recreere din subsol, cu toate că el nu voia să învețe, iar eu chiar asta voiam să fac. Am stat pe puf ca să învăț, în timp ce el stătea bosumflat pe canapea, prefăcându-se că citește *De veghe în lanul de secară.* Până la urmă, pe la 8, i-am spus să plece, fiindcă simțeam că se uita la mine și nu mă puteam concentra. A protestat. Mama ne-a adus Pepsi, așa că a tras de ăla cât a putut, ca să mai stea. I-a luat *o oră* să-l bea, de parcă era un pahar fermecat, fără fund. A plecat, în sfârșit, după 9 și eu m-am apucat de proiectul pentru ora de fizică.

După ce am terminat, m-am așezat pe podea, mi-am pus căștile și am ascultat Fleetwood Mac, pe întuneric. Albumul ăsta, *Rumours,* cică ar fi despre cum toată lumea se despărțea de toată lumea în trupă, chiar în timp ce erau nevoiți să lucreze împreună. E clar că Stevie și Lindsey se ceartă. Poți să-i auzi. În timp ce stăteam aici și o ascultam pe Stevie cântând „Când ploaia îți va spăla sufletul, vei ști", a început să plouă. Și, în momentul ăla, da, am știut.

Nu vreau să mai fiu cu Shawn. Vreau să mă despart de el.

Da. Chiar acum, când scriu asta, îmi dau seama că e adevărat. Ploaia îmi spală sufletul şi ştiu, într-adevăr.

Oh, Dumnezeule, o să mă despart de el!

Mă simt bine. Adică, bine cum nu m-am mai simţit de mult timp.

Acum cântă „Poţi să te duci pe drumul tău!". Cântă pentru *mine?*

Mulţumesc, Lindsey. Mulţumesc, Stevie.

Asta e ultima dată când mai număr orele pe care le dedic unei materii, fiindcă, după asta, orele mele vor fi doar ale mele:

Pian: 1 oră
Analiză matematică: 25 de minute
Germană: 45 de minute
Engleză: 45 de minute (lectură)
Istorie: 1 oră (lectură)
Fizică: 3 ore
Shawn: am terminat-o cu el!

6 APRILIE 1978

M-am hotărât să o fac în weekendul ăsta. Într-un loc neutru. Undeva de unde să o pot întinde repede. Cred că la Dairy Duchess.

8 APRILIE 1978

Fir-ar a dracului de treabă, ce coşmar nenorocit!

9 APRILIE 1978

Ieri nu am putut să scriu. Eram prea întoarsă pe dos.

M-am întâlnit cu el la Dairy Duchess. Credeam că o să-mi ia o veşnicie să aduc vorba, aşa că am trecut direct la subiect. Am spus „Cred că ar trebui să ne despărţim".

S-a holbat la mine. Era clar că nu avea nici cea mai *vagă idee* că urma să i se întâmple asta. Cred că e posibil să fi crezut la început că glumeam. Am dat să mai spun o dată. A

zis „Nu”. Nu cu răutate. Nu cu furie. Poate doar buimăcit? Am început să intru în panică, fiindcă arăta aşa de stupefiat şi trist!

Nu vreau să intru în detalii despre ce s-a întâmplat în ora care a urmat. Au curs multe lacrimi. Ale lui. Eu stăteam, fără să spun nimic. Mă implora să nu-l părăsesc. În public.

L-am lăsat acolo, mi-am luat bicicleta şi am plecat acasă.

Apoi a trebuit să spun acasă ce făcusem. S-au crizat cum nu m-am aşteptat. Părinţii mei nu au ţipat la mine, nu tocmai, dar m-au interogat ca la poliţie despre asta, întrebări de genul: eram sigură că asta vreau? Oare nu mă pripeam? Să mor eu dacă nu m-au întrebat mai multe despre asta decât despre înscrierea la facultate. Le-am spus asta pe un ton foarte calm şi mama a zis: „La facultate poţi să te duci oriunde, dar de măritat te măriţi cu o singură persoană”.

Ceea ce nici măcar nu are sens.

Le-am spus că nu sunt ca ei. Nu vreau să mă mărit cu un coleg de liceu şi să rămân aici pentru totdeauna. Iar ei mi-au pus placa cu da, sigur, ştim asta, însă Shawn e un băiat aşa de bun, bla-bla-bla şi balul de absolvire şi etc.

În toiul discuţiei, a intrat în casă Allison, care se dăduse cu patinele cu rotile pe stradă, şi a întrebat ce se întâmpla. Când a aflat, a început să plângă *în hohote.* De parcă *murise* careva. Înţeleg. Are 12 ani şi Shawn a fost mereu pe aici de când ea avea nouă ani. E ca un frate mai mare. Dar ce să fac? Să mă mărit cu el fiindcă îl iubeşte surioara mea?

În fine, a fost mare tărăboi în toată casa vreo două ore. Până şi Cookie a început să latre şi nu se mai oprea. M-am dus la mine în cameră şi am ascultat muzică, cu căştile pe urechi. Am pus discul *Rumours.* Am ascultat cântecul „Nu mă mai întorc niciodată” de cinci ori. Melodia aceea trece apoi direct în „Nu te opri”. Parcă mă călăuzesc. „Nu te opri, fă mereu planuri pentru mâine, nu te opri, ziua de mâine va fi curând aici!”

Să facă bine să fie!

UTIMELE NOUTĂȚI – ORA 22:00

Acum s-a liniștit situația aici, acasă. Cred că părinții mei și-au dat seama că știu foarte bine ce vreau și că sunt serioasă în privința asta, așa că au încredere în mine. Allison mi-a bătut la ușă ca să mă întrebe dacă vreau să merg să mâncăm la Sizzler. Ne-am împăcat. Înțelege. E cea mai tare.

12 APRILIE 1978

Vai, Doamne, am intrat la Columbia. Am primit bursă.

Nu te opri, fă mereu planuri pentru mâine!

Nu te opri, ziua de mâine va fi curând aici!

14 APRILIE 1978

O față interesantă în pauza de prânz de azi.

Eu și Shawn nu avem pauza de masă la aceeași oră. El are după ora a treia. Dar fără absolut niciun motiv cunoscut mie, azi a apărut la pauza de după ora a patra. Pentru prima dată din seara aceea, m-am simțit sincer și profund agitată când l-am văzut. M-am așezat la coadă și am simțit că s-a așezat în spatele meu. A spus „Putem să stăm de vorbă?".

I-am spus că vreau doar să mănânc în liniște. Sincer, în momentul ăla îmi venea mai degrabă să vărs. Nimeni nu vrea să mănânce burgeri gratinați, în condițiile astea.

M-a întrebat din nou și am început să strâng tare barele suportului pentru tăvi, iar atunci s-a întâmplat ceva. Diane McClure, care era cu câteva persoane mai în față, a ieșit din rând și a venit lângă mine.

A spus: „A zis că vrea să mănânce în liniște".

Shawn a bâlbâit ceva, dar Diane nu s-a lăsat înduplecată. Așa că Shawn a renunțat și a plecat. Pe cuvântul meu că a fost cât pe ce să încep să plâng de recunoscătoare ce eram.

Diane servea la mese în ziua când m-am despărțit de Shawn la Duchess. A văzut tot ce s-a întâmplat, așa că probabil s-a prins ce se întâmpla la coadă. Mi-a spus: „Nu vrei să stai la masa noastră?"

Diane petrece mult timp cu Eric, Patty, Greg și Todd. Nici

nu știu dacă-mi doresc să mă alătur lor. Eric e drăguț, iar pe Todd îl cunosc, dar nu prea vreau să socializez cu ei. Patty și Greg se mozolesc tot timpul, oriunde ar fi, mereu.

Dar te faci frate cu dracul ca să treci puntea. Stăteau la una dintre mesele de picnic de afară și adevărul e că... a fost OK?

Diane a spus că pot să mănânc cu ei în fiecare zi dacă vreau, și poate că așa o să și fac, cine știe?

2 MAI 1978

Azi am mâncat iar cu noul meu grup de tovarăși de prânz.

Nu prea știu ce părere am despre faptul că stau cu Todd Cooper. Nu am reușit să-mi dau seama niciodată unde mă situez în privința celor întâmplate cu Michael. Cred că înainte eram înclinată să cred că poliția avea dreptate și că Todd nu a avut nicio legătură cu accidentul. Dar acum, că petrec mai mult timp cu el, văd că e un dobitoc. Nu e voit înspăimântător sau malefic, ci mai degrabă genul de persoană care poate cu mare ușurință să facă rău cuiva în mod accidental. Nu pare să observe că ceilalți oameni sunt reali. Are sens ce zic? Adică ar putea lovi pe cineva cu mașina, ar ști ce a făcut și și-ar găsi cumva o justificare ce l-ar convinge pe deplin că el nu are nicio vină. Eu așa îl văd. Sigur, tot nu știu sigur și pare îngrozitor și imposibil, dar... eu știu?

Diane îi e loială până în pânzele albe. Cred că ar minți pentru el fără să clipească.

Eric e...

Mda, Eric e altfel. Eric e... să zicem, de treabă. Ori să fie Eric mai mult decât de treabă?

31 MAI 1978

Am dat bacul. Gata! Am terminat liceul.

6 IUNIE 1978

E tare ciudat să nu am nimic de făcut. Nu țin minte să nu fi avut vreodată nimic de făcut. Vinerea viitoare e prezentarea taberei și începe pregătirea, așa că am o săptămână și

jumătate să fac orice vreau. Ce face lumea în timpul liber?

Îmi făceam curat în cameră, fiindcă habar nu aveam ce altceva să fac, şi mi-a dat telefon Diane.

A spus că ei se duc la Patty, care are o piscină mare. Nu voiam să vin şi eu? Am spus sigur că da. Aşa că a venit cu Todd să mă ia.

Ştiam că familia Horne are o casă frumoasă, dar nu văzusem niciodată cum e înăuntru. Se află sus, în capătul lui Sparrow Road. E uriaşă. În spatele casei e o terasă descoperită, cu piscină, ce se întinde aproape până la pădure. Domnul Horne are un frigider plin cu bere şi nu se supără dacă ne servim şi noi, ba chiar a ieşit să ne facă hotdogi la grătar.

Asta să fie distracţia? Mă distrez, cumva?

Încep să cred că da.

8 IUNIE 1978

Două lucruri s-au întâmplat azi. Nu ştiu ce să fac.

După prânz, Greg a apărut la uşa noastră şi m-a întrebat dacă nu vreau să mă ducă el cu maşina la Patty. Am zis că sigur că da. Când am ajuns pe Sparrow Road, n-a parcat pe aleea casei, ci în capătul străzii, şi de acolo am mers pe jos. L-am întrebat de ce. A spus că Patty i-a zis să folosească piscina chiar şi când nu e ea acolo să-i deschidă. Dar asta îl enervează pe tatăl ei, aşa că i-a spus să parcheze mai jos pe stradă şi să intre pe poarta din spate. Aşa, vecinii nu îi mai spun domnului Horne că e un permanent du-te-vino la ei când nu e nimeni acasă.

L-am întrebat unde e Patty şi a spus că e la cumpărături. A zis că Eric şi Diane aveau să treacă şi ei curând pe-acolo. Diane trebuia să-şi termine schimbul la Duchess, iar Eric făcea „treburi de lăptar". (Am înţeles recent că, atunci când Eric cumpără iarbă şi face livrări, spune că el e „lăptarul". În urmă cu doar câteva luni, aş fi fost mult mai speriată de chestia asta. Am crescut.)

În fine, am înotat şi ne-am simţit bine. Greg e iubitul lui Patty, deci nu era o problemă că ne aflam acolo. Dar apoi s-a

auzit un zgomot în casă.

A spus: „Fir-ar a dracului de treabă! Ia-ţi lucrurile!”

Râdea, dar îmi dădeam seama că vorbea serios. Mi-am luat geanta şi prosopul şi l-am urmat în cabana pentru schimbat de lângă piscină.

Ei, şi ăsta e momentul când lucrurile au devenit foarte, foarte bizare.

Domnul Horne a ieşit din casă împreună cu un alt bărbat şi s-au aşezat lângă piscină, nu departe de cabana în care eram noi, şi au început să vorbească. Numele bărbatului era Wendel şi nu mai ştiu cum. Spunea că nu l-a mai văzut pe domnul Horne de când erau la Harvard. Domnul Horne a început să facă glume, întrebând cum de-l găsise. Bărbatul a spus că fusese la dentist şi că, în sala de aşteptare, frunzărea revista *Life* dedicată Bicentenarului, când a văzut o poză cu domnul Horne împreună cu noi toţi.

Domnul Horne a început să vorbească în germană. Bărbatul a întrebat de ce şi domnul Horne a spus că din cauza a ceea ce făcuseră în timpul războiului, că de câte ori vorbea despre război prefera germana, în caz că trăgeau vecinii cu urechea. Bărbatul a părut să înţeleagă.

Germana mea nu e perfectă – sunt destul de bună încât să pot urmări în mare o conversaţie, dar mare parte din ce-şi spuneau era prea complicat, cu prea multe expresii. Scriu aici ce-mi amintesc. Nu am înţeles chiar tot.

Şi-au spus ceva de genul:

Bărbatul: N-am mai auzit niciodată nimic de tine după Berlin. Am crezut că te-au omorât ruşii.

Domnul Horne: A fost cât pe ce s-o facă.

Bărbatul: Cât timp ai fost închis acolo?

Domnul Horne: Opt luni.

Bărbatul: Văd că te-ai descurcat foarte bine de-atunci.

Domnul Horne: M-am descurcat.

Apoi au vorbit o vreme despre casă şi despre nişte chestii militare pe care nu le-am înţeles. În plus, Greg încerca să-mi

distragă atenţia şi a trebuit să-i spun să înceteze. Am prins iar firul conversaţiei puţin mai târziu şi am aflat că numele lui de familie era Ralph sau cam aşa ceva.

Bărbatul: Pe cine urmăreai? Pe Von Hessen? (sau ceva în genul ăsta)

Domnul Horne: Da.

Bărbatul: Nu cred că l-au mai găsit, nu-i aşa?

Domnul Horne: Parcă i-au găsit până la urmă cadavrul.

Bărbatul: Nu, nu l-au găsit niciodată.

Domnul Horne: Văd că te ţii la curent cu lucrurile astea.

Bărbatul: Da.

Domnul Horne: Odată ieşit din închisoare, n-am mai vrut să privesc în urmă.

Bărbatul: Mă surprinde ce spui.

Domnul Horne: De ce?

Bărbatul: Erai întotdeauna aşa de... mă rog, a trecut multă vreme de-atunci.

Atunci a venit acasă Patty şi i-a întrerupt. Domnul Horne i-a spus bărbatului să se întoarcă în seara aceea, pe la 7, fiindcă avea să pună nişte fripturi pe grătar. Omul a spus că o să vină. Domnul Horne l-a întrebat unde stătea şi bărbatul a spus că la motelul Holiday House.

Noi eram tot blocaţi în cabana aia tâmpită. De-acum era de-a dreptul sufocant de cald. Nu ştiu ce aveam – cred că-mi era cald, eram neliniştită şi cumva surescitată. L-am auzit pe domnul Horne că-i spunea lui Patty că avea voie să se ducă la New York, la concertul dat de Rolling Stones, iar ea a început să ţipe. Greg s-a apropiat de mine şi trăgeam amândoi cu urechea şi, nu ştiu cum, m-am trezit că ne sărutam. Nici nu ştiu cum a început, şi nu a fost el singurul participant la sărutări. L-am sărutat şi eu.

Apoi am intrat în panică. Am făcut urât rău de tot. M-a liniştit şi a spus că nu era nimic, că şi el, şi Patty se pupă cu alţii. Asta mi s-a părut... în contradicţie cu politica lor de

veşnică mozoleală, dar... să zicem? L-am întrebat de ce ne ascundeam dacă nu era nicio problemă, iar el a spus că, deşi nu era nicio problemă, fiindcă eram la ea acasă ar fi putut fi o situaţie jenantă.

La un moment dat, am reuşit să ieşim din cabană, am sărit gardul şi ne-am dus acasă. Uitasem o vreme de conversaţia bizară pe care o auzisem, dar stând aici, în seara asta, mi se tot repetă în minte.

Ce mama naibii s-a întâmplat azi?

9 IUNIE 1978

Aşa. Mă simt aiurea şi numai scriind despre asta.

Astăzi m-am dus iar la Patty pentru obişnuita distracţie la piscină. Eram agitată din multe motive. În privinţa lui Greg şi Patty, totul era perfect normal. La fel ca întotdeauna. El mi-a şoptit că totul era în regulă. Dar a zis că poate ar fi mai bine să nu pomenesc nimic, fiindcă ar fi aiurea. Mi s-a părut ciudat, dar nu prea i-am acordat atenţie.

Mobilierul de pe lângă piscină era aranjat altfel. Nu tot, dar câteva şezlonguri, care fuseseră întotdeauna în acelaşi loc, erau acum mutate. Iar pe fundul piscinei erau monede – câteva de un cent, trei de cinci cenţi, una de 10 şi una de 25. Sunt sigură că ieri nu erau acolo. Şi nu erau în capătul cu apă mică. Erau în capătul adânc, cumva mai spre mijloc.

Domnul Horne a observat că le priveam lung. M-a întrebat la ce mă uitam şi eu am zis repede ceva despre mărunţiş. Patty a început să-i tot dea înainte că eu sunt cea mai deşteaptă persoană din liceu şi aşa mai departe. Ceea ce era o tâmpenie, fiindcă nu e nevoie să fii un geniu ca să observi nişte mărunţiş pe fundul unei piscine.

Domnul Horne m-a ţintuit câteva clipe cu privirea, apoi a spus: „O să trebuiască să stau cu ochii pe tine".

Apoi le-a zis tuturor: „Ei, cine poate să-mi scoată monedele-alea de acolo? Pun la bătaie o bere!"

Moment în care toată lumea, cu excepţia mea, a sărit în apă cu capul înainte ca să adune banii. Atunci m-am uitat la

domnul Horne, care zâmbea. De-acum, toţi se bălăceau şi pleoscăiau prin apă şi se băgau cu capul la fund şi se întreceau care să ajungă primul pe fundul piscinei ca să ia mărunţişul.

Domnul Horne a spus: „Egalitate! Bere pentru toată lumea!"

A adus beri din frigiderul din garaj şi toată lumea a luat câte una. Am luat şi eu una, deşi nu-mi place berea. Apoi a aprins grătarul şi a făcut hotdogi. După aceea a fost o atmosferă normală, de petrecere la piscină, cu miros de grătar şi cu hotdogi.

Dar ceva nu era în regulă. Habar nu am ce.

10 IUNIE 1978

Azi i-am dat telefon lui Eric şi ne-am întâlnit ca să ne plimbăm cu bicicletele. Probabil că păream tulburată, fiindcă ne-am oprit lângă şcoală şi m-a întrebat ce se întâmplă. I-am mărturisit ce făcuserăm eu şi Greg, şi că Greg a zis că era în regulă, şi că-i spusese lui Patty şi că ştiam că se sărutau şi cu alţii, dar tot mi se părea ciudată toată treaba. Nu i-am spus de cealaltă chestie, fiindcă ce naiba puteam să-i spun despre ea? Nici măcar nu-mi dau seama ce mi se pare aşa de ciudat sau de ce mă sâcâie.

A râs, dar fără răutate.

„Asta o să fie o mare noutate pentru Patty, a spus el. Îl iubesc pe Greg ca pe un frate, dar e un nemernic."

M-am cam speriat, dar el m-a calmat pe loc.

„Nu e vina ta, a zis. Dacă Greg şi-a spus asta, atunci tu nu aveai de unde să ştii că greşeai cu ceva. Stai liniştită. Greg e un nesimţit. Îi place să facă mizerii şi să scape basma curată."

Până la urmă, a reuşit să mă facă să râd în hohote. Eric e simpatic.

Eric ar fi un consilier foarte bun – nu în politică, mă refer la consiliere psihologică, terapeut sau aşa ceva.

Mi-a oferit un cui. Mi-a fost jenă, dar i-am spus că nu fumez. L-a pus deoparte. Ştiu că sunt probabil singurul om din Liceul Liberty care n-a fumat niciodată iarbă (în fine, unul

dintre cei trei de care știu eu). Știu și că nu e mare lucru să fumezi, fiindcă, așa cum am spus, toți ceilalți fumează și n-au nimic. Eu nu fumez fiindcă sunt o căcăcioasă scorțoasă.

Exact așa i-am spus lui Eric: „Sunt o căcăcioasă scorțoasă".

A râs așa de tare, că a căzut pe spate. Shawn nu râde niciodată așa. E plăcut să fii în preajma cuiva care râde.

12 IUNIE 1978

Azi m-am trezit devreme. Visam conversația aceea pe care am auzit-o între domnul Horne și bărbatul care a venit la el acasă. Nu mi-o pot scoate din minte. Discuția aceea a fost stranie.

Deci, pentru că am timp și nimic de făcut, o să mă duc la motelul Holiday House. Iau bicicleta până acolo și poate iau și o înghețată de la Duchess la întoarcere. N-ar fi rău să-i închid gura subconștientului.

ULTIMELE NOUTĂȚI – ORA 16:00

N-a mers deloc așa cum credeam. Nu știu ce să cred despre ce s-a întâmplat. Tremur toată și acum, stând pe patul meu.

M-am dus la motel și am zis că acum câteva zile a stat acolo un prieten de-al tatei și că-și uitase ceva la noi acasă, iar eu eram îngrijorată fiindcă nu se întorsese să și-l ia. Am mormăit numele Ralph, iar femeia de la recepție l-a recunoscut imediat. A spus că stătuse la ei cineva și că nu făcuse check-outul nici acum. Cheia lui era în cameră.

Habar n-am de unde am scos-o pe asta, dar am spus că, dacă mi-ar da o copie după nota de plată, i-aș duce-o tatei și poate s-ar ocupa el de ea. A ezitat o clipă. Dar apoi a deschis fișetul și a scos registrul. Numele bărbatului nu e Ralph, e Wendel Rolf. Nu am reușit să deslușesc adresa completă, dar am văzut că e din Albany, New York. Nota de plată era de 64 de dolari, pentru cele două nopți.

Deci, omul nu a mai plecat de la hotel?

Ce cred că s-a întâmplat? Cred, oare, că domnul Horne l-a înecat în piscină? Și că, în timp ce făcea asta, din buzunarele

omului a căzut mărunţiş care a ajuns pe fundul piscinei?

Zici că e un film de Alfred Hitchcock, zău.

13 IUNIE 1978

Trebuie să termin cu asta. Trebuie să-mi scot din cap toată treaba. Ia să o iau eu la analizat pe bucăţele, ca să încerc să înţeleg. Ce anume cred că am auzit şi văzut?

Citesc din nou discuţia pe care am notat-o acum câteva zile:

Wendel Rolf: N-am mai auzit niciodată nimic de tine după Berlin. Am crezut că te-au omorât ruşii.

Şi apoi:

WR: Pe cine urmăreai? Pe Von Hessen? (sau cam aşa ceva)
Domnul Horne: Da.
WR: Nu cred că l-au mai găsit, nu-i aşa?
Domnul Horne: Parcă i-au găsit până la urmă cadavrul.
WR: Nu, nu l-au găsit niciodată.
Domnul Horne: Văd că te ţii la curent cu lucrurile astea.
WR: Da.

Ce înseamnă astea, puse cap la cap?

Nu mă pot gândi decât la un singur lucru.

Un bărbat a venit acasă la domnul Horne. Păreau să se cunoască din război. Era tensiune între ei. Ceva nu era în regulă. Apoi, a doua zi, mobila era mutată. În piscină erau monede. Domnul Horne se purta ciudat. Iar bărbatul nu s-a mai întors niciodată în camera lui de la motel.

Citeşti tot felul de poveşti despre nazişti care au scăpat justiţiei după război. Oamenii îi caută. Ei îşi creează identităţi noi, prin diverse ţări.

Ce mama naibii se întâmplă aici?

14 IUNIE 1978

Azi m-am dus la bibliotecă pentru cercul de lectură al copiilor. Când am terminat, am luat la mână toată secțiunea de istorie căutând cărți despre naziști și căderea Berlinului. Nu aveam nimic suficient de detaliat. Am găsit niște titluri de cărți în care aș putea găsi mai multe informații. Am completat cereri de împrumut pentru ele de la alte biblioteci. O să dureze puțin să ajungă aici.

Când am ajuns acasă, am sunat la Informații și am obținut numărul lui Wendel Rolf. Am sunat la el. Am sunat de patru ori, chiar. Nu a răspuns nimeni.

Eseul meu despre ce am făcut în vacanța de vară o să fie ciudat rău.

15 IUNIE 1978

Am sunat din nou azi-dimineață la numărul ăla. Niciun răspuns.

Ce fac? Ce *naiba* fac?

ULTIMELE NOUTĂȚI – ORA 23:00

Există o explicație cât se poate de evidentă pentru toate astea: omul e în vacanță. *Nu e acasă.*

Trebuie să-mi bag mințile-n cap. Mâine mă duc în tabără pentru prezentare.

16 IUNIE, 1978

Nu pot să cred așa ceva. Shawn s-a angajat și el aici, în tabără.

18 IUNIE 1978

Ei bine, au fost două zile de tot rahatul, dar lucrurile par să se îndrepte. Shawn chiar păstrează distanța, deci nu e chiar așa de rău.

Și-mi plac mult de tot copiii. Sunt adorabili. Dar îmi cotrobăie prin lucruri. Am fost nevoită să încep să-mi ascund jurnalul în biblioteca taberei, fiindcă nu prea calcă nimeni pe-acolo în afară de mine. Doar eu, tocilara singuratică. Chiar și

așa, am nevoie de o ascunzătoare mai bună.

27 IUNIE 1978

Am fost prea ocupată ca să scriu și copiii sunt mereu pe capul meu. Am creat în cortul de arte ceva în care să-mi pun jurnalul, așa că măcar pe asta am rezolvat-o.

L-am visat azi-noapte pe bărbatul de-acasă de la familia Horne, Wendel Rolf, și m-am gândit la el toată ziua. Toată tărășenia aia mi-a rămas în minte și refuză să iasă. Trebuie să scap de ea. Poate o să fac psihoterapie la New York. Acolo au așa ceva.

Cât sunt aici, presupun că aș putea vorbi despre asta cu Eric, nu? Oricum, ne cam petrecem tot timpul împreună. Nu ne-am sărutat încă, dar o să urmeze curând. Așa simt.

28 IUNIE 1978

I-am spus tot lui Eric.

Zicea că sunt prea dură cu mine însămi. Îmi pare rău de Greg și Patty și mă stresează îngrozitor că Shawn e aici, în tabără. În toamnă încep cursurile la Columbia, așa că, în curând, mă mut la New York. Toate astea sunt... cam mult. Așa că poate am asamblat această teorie în mintea mea fiindcă mă simt copleșită.

A, și treaba cu sărutatul? O, da.

1 IULIE 1978

Un mic detaliu despre mine: găsesc întotdeauna ceva pentru care să-mi fac griji. Cel mai nou motiv? Incidentul cu Greg. Am senzația că, dacă nu o să spun adevărul despre asta, o să mă roadă mereu vinovăția. În același timp, nu vreau să o rănesc pe Patty. Dar ar trebui să știe, nu? Eu aș vrea să știu.

2 IULIE 1978

E miezul nopții. Abia am ajuns în cabană, acum sunt în pat. Sunt plină de ciupituri de țânțari.

După focul de tabără, odată ce copiii s-au retras cu toții la

culcare, m-am dus la cabana lui Patty, am bătut în peretele de lângă patul ei şi am rugat-o să iasă puţin. I-am spus că Greg mi-a zis că avea voie să folosească piscina ei în lipsa lor şi că, pe când eram acolo, tatăl ei s-a întors de la prânz cu un prieten. Nu i-am spus de conversaţia aia ciudată. Nu conta. I-am spus că ne-am pupat. I-am spus că el mi-a zis că ei doi puteau să se vadă şi cu alţii.

N-a părut furioasă pe mine, dar a fost foarte supărată. Foarte supărată. Aşa de supărată, că a vomitat de atâta plâns. Doamne fereşte!

În fine! A fost îngrozitor.

3 IULIE 1978

Patty a fost aşa de distrusă, că a plecat acasă, în oraş, urmând să se întoarcă mâine. Mă simt ca un rahat, dar măcar i-am spus adevărul.

4 IULIE 1978

La mulţi ani de Ziua Independenţei?

Patty Horne s-a întors azi, iar ea şi Greg stăteau împreună lângă marele foc de tabără şi, când m-am uitat peste umăr în timpul focului de artificii, se sărutau. Deci cred că l-a iertat?

Eric a spus: „Nu-ţi bate capul. Probabil că taică-su i-a cumpărat încă un cal sau aşa ceva ca s-o consoleze".

Sinceră să fiu, a fost ciudat rău de tot. Era aşa de supărată, că a trebuit să plece înapoi în oraş, iar acum totul e *perfect?*

Stăteam lângă Eric şi el mă ţinea cu braţul pe după umeri. Shawn ne sfredelea cu privirea.

Trebuie să plec din Barlow Corners. Locul ăsta e prea mărunt.

5 IULIE 1978

Azi mi-au venit cărţile cerute la bibliotecă. Doamna Wilde a sunat în tabără ca să mă anunţe. Acum mi-e ruşine că am pus să fie trimise la biblioteca noastră cărţi despre nazişti, dar dacă tot le-am comandat, m-am dus cu bicicleta în oraş cât

erau copiii în perioada de activităţi libere de grup şi îi supraveghea Katie. Tocmai ieşeam din bibliotecă, cu ele în braţe, când m-am întâlnit cu domnul Horne. El tocmai intra în bibliotecă. Nu pusesem cărţile într-o pungă – aveam de gând să le pun în coşul bicicletei. A văzut titlurile.

A spus: „Ce cărţi serioase pentru o lectură de vacanţă!"

Am spus: „Sunt pentru facultate. Ne pun să citim nişte cărţi peste vară, înainte să venim la facultate în toamnă. Unele de literatură, unele de istorie".

A zis vai de tine sau aşa ceva şi s-a purtat perfect normal, dar mie îmi *bubuia* inima. Şi era ceva... eu ştiu? Ceva ciudat în expresia de pe chipul lui, cred.

Nu ştiu de ce am făcut asta. I-am zis: „A trebuit să faceţi şi dumneavoastră la fel înainte de Harvard?"

A spus că nu mai ţine minte. Poate. Trecuseră prea mulţi ani de atunci.

Apoi a zis: „De unde ştii că am mers la Harvard?"

Am spus: „Mi-a zis Patty".

Problema a fost că am ezitat, fiindcă mi-a luat o secundă să mă gândesc la asta, căci mi-a paralizat creierul. M-a privit lung şi a zâmbit. Apoi a spus la revedere şi mi-a părut bine să te văd, distracţie plăcută în tabără şi şi-a văzut de drum.

Toată situaţia m-a făcut să devin incredibil de paranoică, iar cărţile nu aveau să mă ajute în privinţa asta. Aşa că m-am întors la bibliotecă şi i-am spus doamnei Wilde că, până la urmă, nu erau ce-mi trebuia şi le-am returnat. M-am întors în tabără pedalând cât am putut de repede.

Domnul Horne nu e nazist.

Ar trebui să încerc să mă relaxez un pic, să las totul deoparte vreo săptămână şi să încerc să mă *distrez* cât mai bine. Să mă *distrez* pe rupte. Am muncit atâta toţi anii ăştia. De ce să nu mă pot distra şi eu ca toată lumea?

Mâine mă duc cu ei în pădure într-o plimbare. Ştiu ce înseamnă asta. De acolo ia el iarba. Dar se şi distrează când se duc în pădure.

Mă duc. Trebuie să încalc şi eu nişte reguli, în sfârşit, altfel

cred că am să explodez. Asta e vara în care o să trăiesc din plin.

Ai auzit, Sabrina Abbott? Asta e vara când o să TRĂIM!

Așa că asta o să fac.

29

— Asta e ultima însemnare, spuse cu blândeţe Stevie, închizând carnetul.

Aproape o oră citise din jurnal. Avea gâtul uscat şi vocea începuse să-i răguşească puţin. Janelle observă şi îi aduse o doză de apă carbogazoasă. Lui Stevie nu-i plăcea apa carbogazoasă, dar pe asta o dădu pe gât, iar apoi fu nevoită să le întoarcă spatele, încercând să ascundă uriaşa râgâială provocată de bule. Nu reuşi.

Poirot nu râgâia niciodată după ce identifica criminalul.

Patty Horne se făcuse de culoarea cărnii de curcan după cinci zile la soare. Era complet neclintită, cu capul uşor înclinat spre stânga, iar pe chip i se aşternu încet ceva foarte asemănător cu un zâmbet scârbos. Restul celor prezenţi rămaseră tăcuţi.

Stevie aruncă o privire la Shawn Greenvale, care stătea cu bărbia înfiptă în piept. Trebuie să-i fi fost tare greu să audă acele lucruri, indiferent cât timp trecuse de-atunci. Dar îndură cu stoicism, aşa cum îl protejase şi pe Paul fără să şovăie nicio clipă. S-or fi despărţit ei, dar era evident că Sabrina fusese cu Shawn fiindcă era în esenţă un om bun. Doar că relaţia lor nu mersese.

— Deci – spuse Stevie simţind cum i se ridica în gât încă un râgâit sonor, ca un orăcăit de broască, pe care îl împinse în jos chiar dacă o duru –, haideţi să începem cu această întrebare: cine e Wendel Rolf şi ce s-a întâmplat cu el după ce a venit la voi acasă în ziua aceea? Am avut nevoie de puţin ajutor ca să găsesc răspunsul...

Întinse mâna la laptop şi schimbă fereastra. Pe ecran fu proiectată o imagine – o persoană cu ochelari mari şi păr lung şi drept.

— Bună, salută Stevie. Spune-le tuturor ce ai aflat.

— Bună, răspunse Germaine. Sunt Germaine Batt, de la *Raportul Batt.*

Germaine era colegă cu Stevie la Ellingham şi avea propriul ei site de ştiri. Ea şi Stevie aveau o relaţie neobişnuită, oarecum bazată pe interes, iar favoarea de faţă trebuia răsplătită. Dar merita.

— Aşa.

Germaine nu avea nicio problemă să sară peste formalităţi şi să

treacă direct la subiect.

— Am început căutările la Harvard, fiindcă a fost menţionat în discuţia pe care mi-ai arătat-o. Am luat legătura în după-amiaza asta cu nişte oameni de-acolo, care au scos pentru mine din arhivă nişte registre cu absolvenţi. Wendel Rolf a absolvit în 1940, odată cu Arnold Horne. Am găsit actele de înrolare în armată ale amândurora pe un site cu genealogii. Wendel Rolf a fost lăsat la vatră în 1946, iar Arnold Horne în 1947. Până aici, totul e normal. Dar după aceea, orice urmă de informaţie despre Wendel Rolf pur şi simplu... dispare. Am căutat toată ziua prin arhivele ziarului local şi pe Facebook şi până la urmă am găsit o rudă de-a lui. M-am prefăcut că lucrez la un proiect despre absolvenţi de Harvard, aşa că a vorbit cu mine. Wendel Rolf a plecat la pescuit în 1978. Nu s-a mai întors. În 1983 a fost declarat decesul oficial. Nu ştie nimeni dacă a suferit un accident, dar am înţeles că familia lui a crezut că era posibil să se fi sinucis şi că dorise să-i cruţe cumva de o parte din durere, dar şi să se asigure că primeau banii de pe asigurarea lui de viaţă. Afli o groază de lucruri dacă spui că eşti de la Harvard.

— Deci, zise Stevie, Wendel Rolf vede într-o revistă o poză cu fostul coleg de facultate şi camarad de arme Arnold Horne. Sigur e el. Numele lui apare şi în explicaţia de sub poză. Se hotărăşte să-i facă o vizită prietenului său. Pare foarte clar că-şi dă seama de îndată că ceva nu e în regulă – că acesta nu e Arnold Horne. În conversaţia auzită de Sabrina, pomeneşte de un alt bărbat, cineva pe nume von Hessen.

— El a fost mult mai uşor de găsit, zise Germaine. Otto von Hessen era un ofiţer de informaţii de rang înalt din Germania nazistă şi opera din Berlin. Există o mulţime de informaţii despre el. Ultima dată a fost văzut în aprilie 1945, chiar înainte de căderea Berlinului. Apoi a dispărut. Vrei să afişez pozele?

Stevie încuviinţă din cap şi Germaine îşi arată ecranul, aşezând fotografia de la Harvard a lui Arnold Horne alături de o poză oficială a lui von Hessen.

Asemănarea era indiscutabilă.

— Arnold Horne a mers la Harvard, iar în al Doilea Război Mondial a fost spion, zise Stevie. Era la Berlin. Ştim din discuţie că

avea legătură cu von Hessen. Când Berlinul era pe cale să cadă şi naziştii trebuiau să fugă, ce cale mai bună de a dispărea decât să preiei identitatea unui ofiţer american de informaţii? Nu sunt identici, dar asemănarea era suficient de mare dacă nu te uitai prea atent. În Germania a plecat adevăratul Arnold Horne, dar cel care s-a întors a fost Otto von Hessen, care şi-a construit o viaţă nouă, tihnită, în America şi a încercat să treacă neobservat. S-a mutat într-un orăşel în care nu se întâmpla niciodată nimic, a condus banca locală şi nu-i plăcea să i se facă poze. Şi i-a mers ani de zile. Dar apoi, Barlow Corners a construit o statuie, un fotograf local a făcut o poză bună, iar poza aceea a ajuns într-o revistă naţională. Wendel Rolf a văzut poza vechiului său prieten, i-a făcut o vizită şi şi-a dat seama că ceva era în neregulă, că nu era nicidecum în vizită la Arnold Horne. Wendel Rolf nu a mai fost văzut niciodată. El e victima numărul unu. Aici începe povestea. Şi probabil că tot aici s-ar fi şi terminat, dacă Sabrina Abbott nu ar fi fost cu Greg în cabana de la piscină, dacă n-ar fi fost aşa de hotărâtă şi nu ar fi avut atâta spirit de observaţie. Ei, şi acum...

Stevie făcu un semn din cap către Germaine şi închise fereastra ei, apoi se întoarse spre Patty.

— ...apari tu în poveste. E vara lui 1978 şi termini liceul. Mi-ai spus chiar tu că erai cam în derivă. Nu aveai niciun plan după sfârşitul verii. Greg, prietenii tăi, distracţia cu ei... asta era toată viaţa ta. În ziua în care Greg şi Sabrina erau în cabană şi tatăl tău se întâlnea cu Wendel Rolf, tu nu ştiai nimic despre ce se întâmpla. Niciunul dintre acei trei oameni nu voia să ştii ce se petrecuse la tine acasă în după-amiaza aceea. În seara aceleiaşi zile, Wendel Rolf se întoarce la voi şi tatăl tău îl ucide. A doua zi, Sabrina vine iar la voi şi vede că unele lucruri au fost mutate din loc. Era deja intrigată de ceea ce auzise. Tu tot nu ştii nimic şi nici tatăl tău. Dar apoi, Sabrinei nu îi dă pace conştiinţa şi îţi spune că era în cabană cu Greg. Pleci din tabără şi îi spui tatălui tău, iar acesta îşi dă seama că se duce totul de râpă. Prietenii tăi – pe care el îi detestă – vă vor distruge vieţile. Îmi imaginez că s-au întâmplat foarte multe lucruri în casa voastră în acea noapte. Cred că tatăl tău ţi-a spus adevărul sau o variantă a adevărului, fiindcă ştiai că prietenii tăi trebuiau să moară, iar tu

trebuia să-ţi ajuţi tatăl să-i omoare. Ceva trebuia făcut, şi repede, iar el nu avea cum să se strecoare în tabără ca să se ocupe de problemă. Trebuia să se întâmple în altă parte, unde nu era nimeni în preajmă. Iar tu ştiai exact locul – livrarea săptămânală de droguri din pădure. Sabrina avea să fie acolo. Eric, Todd şi Diane... erau doar ghinionişti. Şi apoi, cine ştie ce le spusese Sabrina? Trebuiau să moară toţi.

Stevie afişă înapoi pe ecran pagina din PowerPoint cu fotografiile celor patru victime, astfel încât Patty să fie nevoită să se uite la ele.

— Tu trebuia să fii protejată. Aşa că, a doua zi, te-ai întors în tabără şi, brusc, totul era minunat între tine şi Greg – aşa de minunat, încât ai fost prinsă tăvălindu-te cu el şi consemnată în cabană. Astfel, te-ai asigurat de un alibi de nezdruncinat. În ziar apăruseră nişte detalii despre crimele Pădureanului. Era perfect. Pe atunci nu exista internet – dacă Arnold voia să afle detaliile, ar fi avut nevoie de copii după articolele din ziar. Aşa că nu e de mirare că, pe 5 iulie, Sabrina s-a întâlnit cu el când ieşea din bibliotecă şi el intra. Acea întâlnire i-a pecetluit soarta.

Stevie alungă din faţa ochilor o insectă ce intrase cumva în Camera de Joacă. Vorbea de foarte mult timp şi începea să o doară corpul. Îi venea să se prăbuşească într-un puf cu polistiren şi să se odihnească puţin, dar nu terminase povestea. Era timpul să deschidă cutia din pădure, timpul să strice surpriza.

— În noaptea crimelor din Cazul Cutia din pădure, continuă ea, tatăl tău s-a dus în pădure. S-a dus în locul unde i-ai spus tu să meargă. Fusese spion nazist. Se prefăcuse că era altcineva timp de 33 de ani. Probabil că n-a fost mare lucru pentru el să încolţească în pădure patru adolescenţi drogaţi. Dovezile arată ce s-a întâmplat. Probabil că Todd şi Diane erau retraşi undeva doar ei doi, într-un sac de dormit. Nu aveau deloc răni defensive, aşa că, probabil, nici nu şi-au dat seama ce li se întâmpla. Au fost ucişi pe loc, unde se aflau, apoi luaţi de-acolo în sacul de dormit. Sabrina şi Eric au fost fiecare atacat într-un mod diferit. Sabrina s-a luptat... avea răni pe mâini. Eric fusese lovit în cap, dar reuşise să fugă. Tatăl tău trebuie să fi tras o sperietură groaznică din cauza asta, fiindcă, dacă Eric scăpa, totul se ducea de râpă. Dar tatăl tău l-a prins şi l-a omorât la marginea taberei. A aranjat scena crimei ca să arate ca una dintre crimele

Pădureanului și, gata, a rezolvat treaba. Numai că...

Stevie deschise pe ecran o fotografie cu Greg.

— ...Sabrina nu era singură în cabana de pe marginea piscinei. Greg era și el acolo. Asta nu era o problemă care putea fi rezolvată parțial. Trebuia să dispară *toți*. Ce ai zis când ți-a spus tatăl tău că trebuia să moară și prietenul tău? Ai fost tristă sau ți-a părut bine că te puteai răzbuna pe el pentru că te înșelase?

Patty lăsă capul în jos și Stevie știu că vorbele ei merseseră drept la țintă.

— Aseară am fost în spital, după ce ne-ai urmărit prin pădure trăgând cu pistolul după noi. Ne-ai încolțit pe mine și pe Nate pe Promontoriul 23, de unde am fost nevoiți să sărim. Așa m-am ales cu asta...

Ridică brațul aflat în ghips.

— Azi-noapte eram cam pe altă lume din cauza medicației. Tot încercam să adorm, dar nu reușeam din cauza reflexiei unei lumini pâlpâitoare de pe coridor. Îmi distrăgea complet atenția. Mi-a reamintit de ceva ce mi-ai spus tu, Susan. Ce spuneai că ai văzut în noaptea aceea, lângă terenul de fotbal, unde se adunaseră toți elevii?

— În noaptea comemorativă? întrebă Susan.

Stevie încuviință.

— Am văzut-o pe Patty plângând în capătul drumului ce duce spre liceu și apoi am văzut accidentul de mai sus, de pe șosea.

— Nu, spuse Stevie. De fapt, nu asta ai văzut.

— Mă rog, nu. Am văzut o străfulgerare când Greg a avut accidentul. A ieșit de pe șosea după curbă, nu aveam cum să-l văd.

— De ce ai fi văzut o străfulgerare când Greg a avut accidentul?

— Poate de la far? Când motocicleta s-a răsucit prin aer? Sinceră să fiu, nu știu.

— Cât de puternică a fost?

— Foarte puternică, zise Susan căzând pe gânduri. Așa de puternică, încât e aproape tot ce-mi amintesc. Presupun că da, a fost cam puternică pentru un far. Poate a fost altceva.

Stevie se întoarse spre Janelle.

— Poți să o aduci acum, te rog? întrebă ea.

Janelle dădu din cap și îl trase de mânecă pe Nate. Se duseră într-

una dintre încăperile din partea laterală a sălii şi apărură după un minut cărând o platformă mare, acoperită cu tot felul de materiale şi carton. O cutie reprezenta liceul. Era acolo şi o şosea din pânză cu o curbă fără vizibilitate, lipită de mucava. Nişte gâlme de plastilină reprezentau stâncile din curba şoselei şi mai erau şi copaci făcuţi din perii de curăţat pipa şi un fel de substanţă pufoasă, ca muşchiul de copac. Copia panoului cu Liberty High de pe marginea şoselei fusese creată din carton.

— Nu am avut suficient timp ca să o fac să arate bine, spuse Janelle. Dar proporţiile sunt corecte. Ia şi astea...

Îi dădu lui Stevie câteva solniţe, fiecare plină cu nisip de culori diferite.

— Bun, spuse Stevie aşezând o solniţă cu nisip roz la capătul drumului ce ducea la liceu. Aici e Patty Horne. Iar aici...

Puse o solniţă cu nisip verde pe şosea, lângă Patty.

— ...aici eşti tu. Aici erai când ai văzut lumina?

— Da, zise Susan. Mă pregăteam să o iau către liceu.

— Şi Patty ce făcea?

— Plângea, spuse Susan.

— Dar ce altceva mai făcea? Ce mi-ai spus mie?

Susan făcu o pauză şi înclină capul, căzând pe gânduri, nedumerită de întrebare.

— Plângea, zise. Ţipa. Era devastată. Flutura o lanternă.

Stevie îndreptă arătătorul spre ea, semn că asta aştepta să audă.

— Flutura o lanternă, spuse ea.

— Dar nu de-acolo venea lumina despre care vorbeam, zise repede Susan. Eu am văzut ceva în depărtare.

— O, da, ştiu că ai văzut, zise Stevie având grijă să nu zâmbească.

Scoase telefonul şi îl ţinu lângă solniţa roz.

— Trebuie să facem mai întuneric aici pentru câteva clipe, propuse Stevie.

Carson reduse intensitatea becurilor şi şopronul se cufundă în penumbră. Stevie aprinse lanterna telefonului. Pusese deja puţină bandă adezivă neagră în jurul becului, ca să îngusteze fasciculul de lumină. Îl întoarse foarte puţin într-o parte, plimbându-l pe panoul bleumarin al Liceului Liberty High. Micul punct de lumină ţopăia pe

panou.

— Patty pune lumina lanternei aici, spuse Stevie. Janelle, acum.

În capătul şoselei, dincolo de curbă, Janelle îşi sprijinise telefonul de micile stânci de plastilină şi copăceii din perii pentru pipă. Aprinse lanterna telefonului, care nu era îngustată cu bandă şi avea lumina mai puternică şi mai amplă decât a lui Stevie. Aceasta din urmă se răsuci imediat, aşa cum planificase, şi văzu că mulţi din public închideau ochii sau şi-i fereau cu mâna.

— Asta ai văzut, zise Stevie. Aprinde, te rog, luminile.

Becurile reveniră la intensitatea normală. Mai mulţi oameni încă mai clipeau.

— E o reconstituire foarte bună, spuse Susan. Dar la ce ţi-a folosit să demonstrezi asta?

— Fiindcă ceea ce ai văzut a fost un *semnal* şi un *răspuns*. Patty punea lanterna pe panou, care e foarte vizibil din capătul şoselei. Asta însemna că Greg plecase din parcare şi o luase în singura direcţie în care putea s-o ia – e o şosea cu sens unic. La celălalt capăt, tatăl ei aştepta cu o lanternă de mare putere. Când Greg s-a apropiat, a aprins-o. Lumina a fost aşa de puternică, că ai văzut-o tocmai de jos, de lângă liceu. Fiind mult mai aproape, Greg ar fi fost cu siguranţă orbit de o asemenea strălucire. Puţin beat sau drogat, cum era, fără să mai vadă nimic, pierde controlul în curbă. Accidentul a fost garantat. Simplu. Curat. Eficient. Un simplu accident.

— Nici nu ar fi nevoie să stai chiar acolo, lângă şosea, ca să-l provoci, sublinie Janelle. Poţi să pui acolo un obiect lucios, care să reflecte lumina, şi să îndrepţi lanterna spre el dintr-o parte, astfel încât să păstrezi o distanţă apreciabilă de locul accidentului. Este cât se poate de *elementar.*

— Exact, confirmă Stevie. E aşa de elementar, că nici nu se observă. E genul de plan pe care cineva antrenat în arta spionajului s-ar pricepe de minune să-l pună la cale. Lumini. Oglinzi. Semnale. Chestii imposibil de detectat. Simple, inteligente şi eficiente. Cred că ai învăţat asta de la tatăl tău, iar când a trebuit să o omori pe Allison, ai făcut-o aşa cum ar fi făcut-o el. Allison şi-a dorit mereu jurnalul surorii ei. Nu era la poliţie. În tabără nu fusese găsit. După cum am aflat, ar fi fost o veste tare proastă pentru tine dacă-l găsea careva.

Dar dacă nu-l găsise nimeni din 1978 până acum, era puţin probabil să mai fie găsit vreodată. Fuseseşi mereu în siguranţă. Dar apoi, acum câteva zile, i-am dat lui Allison o foaie de hârtie pe care o găsisem în cortul cu materiale pentru lucru manual şi Allison şi-a dat seama că, în timp ce lucra diverse obiecte de artizanat cu supraveghetorii, Sabrina comandase un borcan pentru fursecuri din ceramică, în formă de broască-ţestoasă. L-a făcut ca să-şi ascundă în el jurnalul. A făcut şi capacul etanş şi l-a strâns bine, ca să nu-l poată desface copiii. Allison şi-a dat seama că ţestoasa din ceramică pe care o avea în casă era un borcan, nu un bibelou. Trebuie să fi fost în al nouălea cer. S-a dus acasă şi a încercat să-l deschidă, dar capacul era înţepenit. Trebuia să găsească o cale să-l deschidă fără să-l strice. Allison nu ar fi stricat niciodată ceva ce-i aparţinuse Sabrinei. Te-a sunat pe tine, prietena ei, ca să-ţi spună de bănuiala ei că ştia unde era jurnalul! Toată viaţa ta – tot ce clădiseşi, tot ce erai – s-ar fi sfârşit. Ai fi fost fiica unui ucigaş notoriu, nu a unui erou de război. Şi poate că lumea ar fi început să se uite mai atent la ce se întâmplase cu Greg. Nu. Aşa ceva nu putea să se întâmple. Îţi lăsaseşi deja cinci prieteni să moară. Acum mai trebuia să dispară încă unul ca să-ţi păstrezi secretul.

Susan Marks se întoarse şi o sfredeli pe Patty cu o privire ucigătoare.

— Cu Allison, de un lucru puteai să fii întotdeauna sigur. Că-şi respectă programul. Alerga în fiecare dimineaţă şi se oprea la Promontoriul Arrowhead. Era perfect. Era cel mai uşor lucru din lume să cazi dintr-un loc ca ăla şi aproape sigur aveau să fie oameni în zonă care să vadă toată scena şi să poată jura – cu mâna pe Biblie, dacă era nevoie – că nu mai era nimeni altcineva cu victima acolo, sus. Sincer? Sunt puţin îngrijorată ca nu cumva *eu* să-ţi fi dat ideea. Când am venit la tine în cofetărie, în prima noastră dimineaţă aici, şi ne uitam la torturile tale, Janelle a întrebat cum le decorai. Ai spus că toată şmecheria era să lucrezi din afară spre interior. Eu am spus „ca scena unei crime". Nu mă ascultă nimeni niciodată când spun lucruri de genul ăsta, dar cred că tu m-ai ascultat. Dacă Allison se prăbuşea de pe stâncă, zona avea să fie delimitată cu benzi de poliţie care interziceau accesul şi investigaţiile aveau să înceapă de la marginea perimetrului, avansând către centru. Asta însemna *timp.* Timp

suficient ca să dispară ceva. Și ce dispare de pe o stâncă încinsă de soare?

Urmă o pauză, cât cei de față încercau să-și dea seama dacă era o întrebare retorică sau nu. Până la urmă, cineva sparse tăcerea și spuse cu jumătate de gură:

— Gheața?

— Gheața, repetă Stevie forțându-se să sugereze ceva mai multă siguranță de sine în tonul vocii. Nu era timp de planuri elaborate – de matrițe sau alte chestii de genul ăsta. Dar puteai să faci câteva foi de gheață. Să le pui pe vârful ieșit în afară al stâncii, așa încât, când Allison a pășit pe ele, a alunecat în hău. Dovada ori s-a topit la răsăritul soarelui, ori bucăți din ea au căzut odată cu Allison. Când poliția a studiat stânca, nu a găsit nimic. Aveai tot ce-ți trebuia: tăvi uriașe pentru foi, un congelator profesional, containere de capacitate mare, folosite la transportul produselor alimentare elaborate... și încă un lucru, singurul care a lăsat o urmă.

Stevie bagă mâna din nou în rucsac și scoase rămășițele tricoului inscripționat cu Tabăra Sunny Pines.

— M-am dus la Promontoriul Arrowhead când s-a deschis din nou pentru public, spuse ea. Am turnat niște apă pe piatră, ca să văd cât de înclinată era suprafața, apoi m-am lungit pe jos, pe burtă. Atunci nu am știut, dar rehidratasem ceva ce se uscase pe stâncă și care nu iese din haine. Asta fiindcă e colorant – colorant alimentar. Ai făcut niște foi mari, plate, din gheață și le-ai pus colorant ca să le faci închise la culoare. Nimeni nu avea să le observe și, cu timpul, ploaia avea să le spele de tot. Noroc că m-am dus acolo atunci când m-am dus, adică înainte de furtună. Fiindcă acesta... – ridică mai sus tricoul, ca să-și sublinieze spusele – ... acesta poate fi examinat. Pot fi identificate inclusiv marca și tipul colorantului.

Patty deschise gura și o închise de câteva ori, ca un pește ce se sufoca pe uscat.

— Ce tâmpenie...

— Hai să-ți spun ceva, zise Stevie. Sabrina e acum martoră. Vorbește de pe lumea cealaltă. Și toți cei de aici – făcu un gest larg, către cei prezenți – au auzit-o. Și toți cei care ascultă acest podcast...

— A, nu, acum e categoric serial TV, o întrerupse Carson. Fără

discuție.

— ...sau se uită la acest serial... te vor analiza așa cum ești acum, chiar în acest moment. Acum ai ocazia să spui povestea din punctul tău de vedere. Fiindcă dacă nu o faci, o vor spune alții pentru tine. Toată lumea te va judeca. Nu vei putea scăpa de judecata lor. Dar acum, în clipa asta, ai șansa unică de a spune orice vrei să spui...

— Îți dau un sfat, zise David încrucișându-și nonșalant brațele la piept. În locul tău, i-aș povesti tot ce vrea să știe. Ultima dată când un om aflat în situația ta a încercat să nege, consecințele nu au fost deloc plăcute pentru el.

— Tata era *un om bun*, spuse Patty. A făcut *totul* pentru mine. A *trăit* pentru mine.

În vocea ei se auzea un tremur ce reflecta activitatea seismică ce trebuie că se petrecea în sufletul ei – torentul de emoții și prăbușirea cataclismică a decenii de povară psihologică –, toate blocurile de piatră și toate stâncile pe care le clădise unele peste altele ca să țină adevărul cât mai bine izolat, separat de viața ei.

— Taică-tu a fost nazist, o corectă David. Și ți-a omorât cinci prieteni.

Patty se încordă și se cufundă în tăcere.

— Probabil că în acest moment te macină o întrebare, continuă Stevie. Cum de am acest jurnal? Ne-ai urmărit prin pădure. Ne-ai văzut sărind în lac. M-ai auzit țipând că l-am pierdut. Pun pariu că ai verificat. Ai stat toată noaptea în pădure? Pun pariu că ai căutat pe cărare, ca să te asiguri că nu l-am scăpat din greșeală. Pun pariu că ai căutat peste tot, ca să fii foarte, *foarte* sigură că nu mai există. Te-ai întors în zori ca să te uiți pe lac, să vezi dacă nu cumva plutea la suprafață? Ai intrat în apă să-l cauți?

Fulgerul de furie ce străbătu chipul lui Patty îi spuse lui Stevie că da, categoric făcuse asta.

— Deci, reluă Stevie, te întrebi cum am scos jurnalul intact din lac.

— Și *eu* mă întreb, mormăi Nate cu venerație în voce.

Tăcerea grea de suspans așternută în încăpere era absolut delicioasă.

— Adevărul e că jurnalul nu a ajuns deloc în lac, spuse Stevie.

— Stai așa, zise Nate. Cum? Eram cu tine. Ai spus...

— Am spus că a căzut în lac, da.

Încercă, fără succes, să nu zâmbească.

— Am avut grijă să mă auzi când am ţipat asta. Nu-mi amintesc mare lucru din ce s-a întâmplat, fiindcă... na, tocmai căzusem de pe o stâncă într-un lac. Dar asta am avut grijă să fac. Am vrut să crezi că s-a pierdut.

Patty se foi furioasă pe scaun.

— Vrei să spui că l-ai ascuns? întrebă Nate. Când? Nu ne-am oprit din alergat.

— Pentru chestia asta trebuie să-i mulţumesc lui Carson, mărturisi Stevie.

— Ce? zise Carson. Mie?

— Nu aveam prea mult timp la dispoziţie, dar aveam această...

Stevie scoase PungaPunga cu imprimeu ce imita lemnul, cea făcută din materialul folosit pentru a ascunde mesajul de pe peretele cabanei.

— ...prostie de pungă care arată ca lemnul. E un imprimeu excelent, nu? Fotorealist. M-a păcălit şi pe mine. Nu e de mirare că nu ai văzut-o. Mi-a luat mie ceva vreme s-o găsesc azi-dimineaţă şi eu ştiam ce căutam. Exact înainte să sărim, am băgat jurnalul în punga asta şi l-am azvârlit. Chiar dacă nu scăpam cu viaţă, mi-am spus că... poate-o să-l găsească cineva. Trebuia să-l ştiu în siguranţă.

Atunci s-a întâmplat ceva straniu. Patty a început să râdă.

Paul Penhale s-a ridicat în picioare.

— Patty... şopti el răguşit. Patty... ce-ai *făcut?* Patty, uită-te la mine! Ce-ai *făcut?*

Se răsuci iute spre el, cu ochii injectaţi de râsul cu lacrimi. Chipul ei era schimonosit într-o grimasă de furie, uşurare ori vreo altă emoţie pe care Stevie nu o cunoştea. Ceva se descătuşa în adâncurile sufletului lui Patty Horne.

— Ar trebui să-mi mulţumeşti, spuse ea. Ar trebui să-mi *mulţumeşti.* Todd Cooper? Doar ştii ce i-a făcut fratelui tău. Toată lumea ştia. Tot oraşul l-a lăsat să scape basma curată. Ne-a *spus* ce a făcut. Ne-a *spus* că l-a lovit pe Michael cu maşina. Diane l-a protejat. Eric sigur avea bănuieli, dar tot a continuat să umble cu el. La fel şi Greg. La fel şi eu. Toţi i-am fost complici. Şi ce crezi că ar face dacă ar

fi în viaţă? Todd era un monstru. Eric era traficant de droguri. Diane era o ratată drogată. Greg era un mizerabil. Tata a încercat să-mi spună, dar nu l-am ascultat. Dacă e să fim toţi sinceri acum, adevărul e că singura persoană după care a suferit careva a fost Sabrina. Sabrina cea perfectă. Care se pupa cu prietenul meu la mine acasă, în lipsa mea? Sabrina cea perfectă. Mai scutiţi-mă cu superioritatea voastră morală ipocrită! Şi nu ştiu ce a vrut să fie asta...

Flutură mâna către ecran, Stevie, Camera de Joacă, cei prezenţi.

— Dar nu e... real. E doar o puştoaică obsedată de crime care inventează tâmpenii.

Sergentul Graves alese acest moment ca să se ridice şi să se ducă la Patty Horne.

— Aş vrea să vorbim afară, te rog, spuse poliţista.

— Nu ies nicăieri cu tine.

— Dacă vrei, zise calm poliţista-detectiv, nu mă deranjează să vorbesc cu tine şi aici. Voiam afară ca să-ţi respect intimitatea. Domnişoara Bell a venit la mine mai devreme şi mi-a spus tot ce ştia. În această după-amiază, am obţinut un mandat de percheziţie. Deţii o armă de foc.

Nu era o întrebare.

— Am un mandat de percheziţie pentru a ridica acea armă şi pentru a recolta o mostră de ADN de la tine ca să o comparăm cu mostra prelevată de pe tricoul lui Eric Wilde. Am la mine trusa de recoltare. O să te răpesc doar un minut.

Îi făcu semn din cap să se îndrepte către partea din spate a încăperii.

— Am cu mine doi ofiţeri, spuse ea. Te rog să mergi acolo, la ei, şi vom continua această discuţie într-un loc mai puţin public. Vin şi eu, numai să vorbesc puţin cu domnişoara Bell.

Sergentul Graves îi făcu semn lui Stevie să o urmeze pe o uşă ce dădea în spatele clădirii, într-o mică verandă.

— Nu mi-ai spus că ai recuperat jurnalul, îi zise ea lui Stevie.

— Ăăă... surpriză!

Sergentul Graves scoase din buzunar o mănuşă, şi-o trase pe mână şi luă jurnalul de la Stevie.

— Şi tricoul, adăugă ea.

Stevie îi înmânã rãmãşiţele tricoului.

— Trebuie sã vorbim şi despre împuşcãturile pe care ai omis sã le menţionezi. Aşa cã tu şi prietenii tãi o sã rãmâneţi aici, în clãdirea asta, ca sã vã luãm o declaraţie şi sã clarificãm toatã treaba.

Au intrat înapoi în încãpere şi sergentul Graves a trimis acasã aproape toatã adunarea. Stevie observã cã mulţi dintre cei prezenţi înregistraserã deja o parte dintre evenimente şi era clar cã le postau online. Carson alerga prin salã, încercând sã-i opreascã, dar ştirea îşi luase deja zborul. Veni la Stevie şi oftã lung.

— Am sã vând o tonã de pungi de-alea, spuse Carson mult mai tare decât ar fi trebuit.

30

Luna era sus, deasupra lacului. Era plin de gângănii, desigur, cu miile, dar celor patru care stăteau unul lângă altul pe ponton nu le păsa. Mai fluturau din când în când din mâini ori se mai plesneau ca să se apere de ele, dar fără mare efect. Sprayul natural de protecţie contra insectelor adus de Janelle părea cel mult să le amuze.

— Nu ştiu de voi, zise David după ce tăcerea devenise prea lungă, dar eu m-am plictisit.

Întinse mâna după spray şi se mai stropi o dată cu substanţa lipicioasă, cu parfum dulce de citronella.

Trecuse o oră de când sergentul Graves le dăduse liber lui Stevie şi prietenilor ei. Aveau să urmeze zile pline de declaraţii, formulare de completat şi conversaţii. Dar în seara asta terminaseră şi se oferiseră drept cină insectelor.

— Bun, spuse în cele din urmă Nate. De ce?

— De ce, ce? întrebă Stevie.

— De ce nu ne-ai spus că ai jurnalul?

— Îmi pare rău, oftă Stevie. Am fost nevoită să procedez aşa. Vedeţi voi, toată treaba cu Allison – mai puţin colorantul alimentar – se baza mai mult pe presupuneri. Singurul lucru care făcea legătura între moartea lui Allison şi Patty era jurnalul. Dacă Patty credea că nu aveam jurnalul, trebuia să fie foarte, foarte curioasă în privinţa acestei mari adunări pe care o convocasem. Trebuia să mă asigur că avea să vină şi trebuia să mă asigur că avea să fie sincer şocată. Trebuia s-o iau prin surprindere aşa de tare, încât să cedeze nervos, speram eu, şi să înceapă să vorbească în faţa tuturor, în timp ce era filmată. Trebuia să mă asigur că se credea în perfectă siguranţă, până exact în clipa în care scoteam jurnalul.

— Ce crezi că o să se întâmple cu ea? întrebă Janelle.

— Pentru mare parte din poveste va fi greu să se găsească dovezi, zise Stevie, dar s-ar putea să existe câte ceva. La semafoarele din oraş sunt camere de supraveghere, deci se va putea vedea dacă a plecat de la cofetărie în dimineaţa aceea. Poliţiştii pot să caute gloanţele trase în pădure şi să vadă dacă au fost trase cu pistolul ei. E posibil ca exact

asta să fie greșeala care s-o înfunde – faptul că a încercat să ne împuște.

— Documentarul n-o să-i fie de ajutor, spuse Nate. O să devină faimoasă în modul cel mai urât posibil, odată ce lumea o să vadă cum a reacționat la ce ai spus.

— Uneori, oamenii răi scapă nepedepsiți, adăugă David. Dar am senzația că acum n-o să fie cazul. Orașul ăsta e plin de furie.

Se auzi un vâjâit ușor deasupra capetelor lor. Stevie tresări.

— Lilieci, spuse Janelle. Au venit să se ospăteze din roiul ăsta de insecte.

— O să iau asta drept un semn, zise Nate ridicându-se și întinzându-se. Mă duc să scriu.

Ceilalți trei se întoarseră să se uite la el.

— Ce? întrebă el.

— Știi bine *ce,* răspunse Stevie.

— Mi-au venit niște idei, atâta tot. De când se ține după mine puștiul ăla și îmi spune mereu că nu-mi cunosc propria carte... În fine! Voi vedeți-vă în continuare de treabă.

Plecă spre tabără.

— Puștiul ăla avea dreptate, spuse Stevie. Mi-a zis că o să-l facă pe Nate să se apuce iar de scris și a reușit. L-a... agasat până a cedat.

— Iar eu... spuse Janelle ridicându-se și ea, mă duc să vorbesc cu Vi. Ne vedem în cabană.

Mai rămâneau Stevie și David.

— Deci, începu David după o lungă pauză.

— Deci, răspunse ea uitându-se în jos, la propriile picioare.

Era timpul să vorbească, iar ea nu se pricepea deloc la așa ceva. Nu la genul ăsta de vorbit. Despre suflet, sentimente, iertare și emoție. Vorbitul de genul hai-să-analizăm-o-crimă era una, dar genul ăstălalt de discuție era înspăimântător, pe bune.

— Îmi pare rău, spuse ea.

Mai bine zis, scuipă vorbele – azvârlindu-le de pe buze cât mai departe de ea.

— Știam în ce mă bag când ne-am cuplat. Noi doi nu suntem precum ceilalți copii.

Stevie se scărpină deasupra ghipsului, lângă cot.

— Mda, păi...

Nu avusese nicio problemă să-şi găsească vorbele când povestea despre crime. Un caz de crimă era simplu – pe când ăsta era un subiect cu adevărat dificil.

— Ce ai să faci? În legătură cu Anglia.

— Păi, tu o să fii la Ellingham, spuse el. Ocupată. Prea ocupată ca să mai ai timp de mine.

— Termină!

— Nu, zise el. Vorbesc serios. Tocmai ai devenit din nou celebră. Ai rezolvat crimele din Cazul Cutia din pădure.

— Da, dar...

— Zic şi eu. Oricum, o să fii la şcoală. Şi, îţi spun sincer, ideea de a lăsa o persoană pe care tata n-o suportă să-mi plătească facultatea e teribil de tentantă. Aş avea *aşa* o satisfacţie...

Un *dar* plutea în aer, undeva între lună şi lac.

— ...vreo două zile. Dar asta e partea din mine care seamănă cu el. Cea care crede că totul e o competiţie, nu contează decât să învingi şi toţi îţi sunt duşmani. Însă, la urma urmelor, n-aş face decât să iau bani de la o altă persoană care vrea să mă cumpere. Omul nu-mi cere mie nimic – e un om bun – dar, în acelaşi timp, *i-o trage* duşmanului său. Nu mai vreau ca viaţa mea să fie influenţată de aceste lucruri. Aşa că... nu-i accept nici oferta, nici banii.

Stevie ridică imediat capul şi îl privi nerăbdătoare.

— Am nişte economii, zise el, şi pot face un împrumut. Nu-mi ajung banii pentru un an, dar pentru un semestru, da. Au un program la care m-am înscris deja. Nu durează mult. Poate vii în Anglia în vacanţă. Sunt crime şi-acolo. O groază. Se omoară pe capete. Jack Spintecătorul... pe-ăsta l-au rezolvat?

— Nu, spuse Stevie. Există câţiva suspecţi, dar problema e că Jack Spintecătorul e mai mult o creaţie a presei decât un...

El se trase mai aproape de ea, lipindu-şi trupul de al ei, având grijă să nu se lase pe braţul rupt.

— Uite de-asta te iubesc, zise el, dilie obsedată de crime ce eşti!

Te iubesc?

— Mda, răspunse el la întrebarea ei nerostită. Tocmai am mărturisit şi sunt pregătit să-mi primesc pedeapsa.

Cu excepţia bâzâitului gâzelor şi a fâşâitului blând al aripilor liliecilor, lacul era perfect calm. În spatele lor, se auzeau râsetele copiilor din tabără şi undeva, mai departe, cântecele de la focul de tabără. Dar Stevie nu auzea nimic din toate astea. Era aşa de absorbită de sărutări, că nu mai percepea nimic altceva, nici măcar trecerea şarpelui-de-apă care alunecă prin spatele lor şi se cufundă în apele tăcute ale lacului.

Uneori e mai bine să nu ştii.

Nota autoarei

Frances Glessner Lee e un personaj real și tot ce am spus în cartea de față despre *Studiile miniaturale* e adevărat. Studiile sunt folosite și în ziua de azi în pregătirea anchetatorilor. Muzeul Smithsonian le-a digitalizat și le-a postat online; le-au activat chiar și realitatea virtuală, ca să poți intra în camerele minuscule și să examinezi detaliile. Aceasta e sursa pe care am folosit-o, precum și cartea *Studii miniaturale ale morții neexplicate*, de Corinne May Botz, care are fotografii cu detaliile mărite ale studiilor și explicații pentru unele scene. Nu sunt, de fapt, soluții; scopul studiilor e să înveți să observi. Așa cum spune și citatul de la începutul cărții, treaba anchetatorului este nu doar să-i identifice pe vinovați, ci și să-i exonereze pe nevinovați. Studiile au ca scop descoperirea adevărului, care poate fi un proces complex.

Dacă sunteți interesați de cazuri reale de crimă și de metodele de investigare, merită să le studiați. Vă avertizez că studiile sunt descrieri amănunțite ale unor morți și, cu toate că sunt incredibile creații miniaturale, ele conțin totodată extrem de multe detalii grafice.

Mulțumiri

Mare parte din această carte a fost scrisă în timpul pandemiei din 2020, când New York City era îngenuncheat de maladie. Efectiv nu ar fi existat fără eforturile eroice ale tuturor oamenilor din primele linii, care au tratat, hrănit, șofat, deservit și condus orașul. Am scris-o acompaniată de urletul sirenelor și de aplauzele orașului pentru personalul medical care lucra în spitale. Primele mele mulțumiri trebuie să fie adresate tuturor celor care ne-au menținut pe linia de plutire – și sunteți foarte mulți. Oriunde ați fi, vă mulțumesc.

Ca întotdeauna, mulțumesc agentei, prietenei și, în general, partenerei mele întru fărădelegi, Kate Schafer Testerman, de la KT Literary. Ce m-aș face fără tine, draga mea?

Munca de detectiv a lui Stevie a fost posibilă datorită foarte multor oameni de la Editura HarperCollins. Trebuie să le mulțumesc tuturor. Mulțumiri incredibilului, pasionatului meu redactor, Katherine Tegen, și extraordinarei echipe editoriale: Sara Schonfeld, Alexandra Rakaczki și Christine Corcoran Cox. Pe partea cu producția și grafica – adică cei care fac ca lucrurile să arate frumos și cartea să poată fi ținută în mână și citită – le mulțumesc Vanessei Nuttry, lui David DeWitt, Joel Tippie, Katie Fitch, Leo Nickolls și Charlotte Tegen. Iar cartea nu ar ajunge niciodată la oameni fără eforturile echipelor de marketing și publicitate, așa că și mai multe mulțumiri lui Michael D'Angelo, Audrey Diestelkamp, Jacquelynn Burke și Anna Bernard.

În timpul verii, am plecat o singură dată din apartament. Prietena mea Cassandra Clare are un șopron amenajat pentru scris și ni l-a oferit ca să evadăm din oraș. A fost prima dată când am stat în aer liber în anul acela. Datorită ei, mi-am putut aminti cum e să fii în pădure, să sari într-un lac, să lași soarele să-ți mângâie pielea. Am numărat libelule. Mi-am băut cafeaua de dimineață afară, sub copaci, cu câinele meu, Dexy. Și, cu ajutorul prietenelor noastre Holly Black și Kelly Link, am trecut de unele dintre blocajele pe care le-am avut

în timp ce scriam cartea. Acea săptămână la aer curat mi-a încărcat bateriile pentru tot restul anului. Lor și tuturor prietenilor mei, mii de mulțumiri.

Și ultimul, dar nu cel din urmă, îi mulțumesc soțului meu, cunoscut aici doar ca Oscar. Știe el de ce. O, da, știe foarte bine.

MAUREEN JOHNSON

YOUNG 14+

Eleva-detectiv Stevie Bell are nevoie de un caz bun. După ce a prins un criminal la liceul ei, Academia Ellingham, se duce acasă în vacanță, pentru a petrece o vară normală (adică plictisitoare).

Apoi primește însă un mesaj de la proprietarul Taberei Sunny Pines, fosta Tabără Wonder Falls – unde au avut loc crimele din Cazul Cutia din pădure.

În 1978, patru tineri care lucrau în tabără au fost uciși cu bestialitate în pădurea de lângă orășelul Barlow Corners. Noul proprietar îi trimite o invitație lui Stevie, propunându-i să-l ajute să facă un podcast de investigație despre acest caz.

Stevie acceptă, atâta vreme cât îi poate aduce cu ea pe prietenii săi. Nimic nu sună mai bine decât o vară petrecută împreună, investigând crime vechi.

Dar ceva malefic încă pândește în orășel. Când deschide capacul cutiei de mult ferecate, Stevie e complet luată prin surprindere de ceea ce găsește înăuntru. Cazul Cutia din pădure va face loc pentru și mai multe victime. Iar de data aceasta, s-ar putea ca însăși viața fetei să fie în pericol.

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-1334-5

TREI